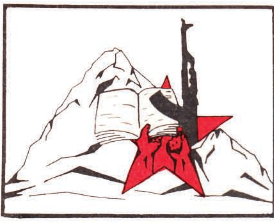

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 27 / Mart 1984 / 2.- DM

PKK'li Savaş Esirlerinin Yükselttiği Son Direniş Düşman Oyunlarını Bir Kez Daha Boşa Çıkarttı!

5 Ocakta başlayan ve 82 PKK'li savaş esirinin Ölüm Orucu, diğer PKK'li savaş esirlerinin ise Açlık Grevi biçiminde sürdürdükleri son Diyarbakır Direnişinin, amaçlanan hedefine ulaştığı bildirilmektedir.

Türk sömürgecilerinin cezaevindeki imha ve teslim alma amaçlarını boşa çıkarmak, cezaevi uygulamalarını, işkence ve baskıları protesto amacıyla başlayan son direniş eylemi, kısa zamanda tüm cezaevini sarmıştı. Bu gelişme karşısında sömürgeciler, cezaevi ile dışarısının tüm ilişkisini kesmiş, her türlü görüşme kaldırılarak, aileler üzerinde de baskılar yoğunlaştırılmıştı.

Cezaeviyle ilişkilerin kesilmesi nedeniyle uzun bir süre kendilerinden haber alınamayan devrimci tutukluların hayatlarından duyulan endişe giderek artmıştı. Nitekim, bu endişenin haksız olmadığı, daha sonra kesinleşen haberlerden de anlaşılmıştır. 5 Ocak tarihinde başlayan son direniş eyleminde 10 devrimcinin öldüğü kesinlik kazanmış durumdadır. Cenazeleri ailelerine teslim edilen 10 devrimci tutuklunun yanısıra, halen koma halinde hastanede oldukları belirtilen 10'larca tutuklu daha bulunmaktadır.

PKK'li savaş esirlerinin ardlarından cezaevinin büyük bir çoğunluğunu da sürükleyerek yükselttikleri direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalan sömürgeciler, bu kez de yine aileleri kullanmak istemişlerdir. Hastanede bulunan yakınlarıyla görüştürülen aileler, çocuklarına teslim olmaları doğrultusunda telkinde bulunmak için zorlanmışlar, ancak hemen tüm tutuklu yakınları direnişe omuz vererek düşmanın oyununa gelmemişlerdir. Aileleri çocuklarına işkence yapmadıkları yolunda inandırmaya çalışan sömürgeciler, aynı yalanlarını hastahanedeki PKK'li savaş esirleri yanında da sürdürmek istemiş, ancak savaş esirlerinin yaptıkları konuşmalarla yüzleri anında açığa çıkmıştır. Kendilerine, canlı fare yedirtmekten daha bir çok işkence biçimine kadar her türlü baskı biçiminin uygulandığını söyleyen savaş esirleri, sömürgecilerin bu uygulamalarında Şahin-Yıldırım ihanet şebekesiyle birlikte hareket ettiklerini de yakınlarına anlatmışlardır.

Hastanedeki PKK'li savaş esirleriyle görüşen yakınlarının verdiği bilgiye göre, Ölüm Orucu ve Açlık Grevi sonuçlandırılmış, direnişi daha da büyüten bu son eylem, sömürgecilerin oyunlarını boşa çıkarmıştır. Aileler ve kitleler, cezaevi direnişi etrafında bir kez daha halkalanarak, sömürgeciliğe karşı dikilmişlerdir. Sömürgeciler ve içerdeki ajan çetesi, bu direniş karşısında bir kez daha bozguna uğramış, PKK direnişçiliğinin hiç bir biçimde kırılamayacağı ölüm pahasına yükseltilen mücadeleyle yine ortaya konulmuştur.

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Dört yılı aşkın bir süreden beri, başta Diyarbakır Özel Askeri Ceza ve Tutukevi olmak üzere, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda boyutları çizilmemiş bir zulüm ve zorbalığa karşı köle bir halkın kurtuluş umutları direniyor. Faşist karşı-devrim, Türk egemen sınıflarının tarihsel barbarlık geleneğinin zengin mirasına dayanmasına ve emperyalist gericiliğin, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırmada edindiği onca deneyim birikimine sahip olmasına rağmen, uygulamaları ile bir deri ve kemik yığını haline getirdiği devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmeyi bir türlü başaramıyor. Yürek ve beynin bir sanatçı ustalığı ile birleştirilmesinden doğan bilinçli irade, tepeden tırnağa silahlı ve çılgınca uygulamalarını hiçbir insani ve hukuksal kuralla sınırlama gereğini duymayan azgın karşı-devrimi bozguna uğratıyor. Repertuarındaki hertürlü insanlık dışı yöntemi birer birer denemesine rağmen, istediği sonuca ulaşamayan karşı-devrim daha da hırçınlaşıyor. Darbelerini daha seri ve daha acımasız bir biçimde indiriyor. Silahsız ve savunmasız savaş esirlerini kurşun yağmuruna tutuyor. Bulundukları koğuşları, hücreleri ateşe veriyor; onlarcasını imha ediyor, yüzlercesi hakkında idam cezaları yağdırıyor. Ama bilinçli iradeye asla hükmedemiyor, devrimci savaş esirlerine diz çöktüremiyor. Direniş mücadelesi, aldığı her darbe ile yeniden güç kazanan efsane devi örneği, daha da gelişip yaygınlaşıyor. Düşmanın darbeleri sonucunda toprağa düşen her devrimcinin ardından onlarcası ayağa kalkıyor; düşenin yerini yeni savaşçılar dolduruyor. Öyle ki, direniş nicelik olarak belki de eskisiyle kıyaslanmayacak oranda daha gelişkin boyutlar kazanıyor. Faşist karşı-devrimin zindanlardaki direnişin çevresinde ördüğü sessizlik duvarları, direnişin coşkun sesinin halkyığınları arasında yankısını bulmasının önüne geçemiyor. Dünya ilerici kamuoyu, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda insanlığın kökünü kurutmanın savaşımını üstlenen çağımızın yüzkarası bir vahşete karşı, insanlığı ve onun güçlü meziyetlerini yaşatmak için kendi yaşamlarını ortaya koyan devrimci savaş esirlerinin acı ölüm haberleri ile çalkalanıyor.

Gelinen aşamada, cezaevi direnişleri karşısında takınılacak tavır, sadece demokratlığın ve yurtseverliğin gerçek ölçütlerini ortaya koymakla kalmıyor; insan olmanın da şaşmaz mihenk taşını oluşturuyor. Faşizme karşı olduğunu iddia eden, karanlığa ve ölüme karşı aydınlığın ve yaşamın mücadelesinden yana olduğunu söyleyen her örgüt, grup ve kişi, bu iddiasının geçerlilik derecesini görmek için, onu yanılma payı çok az olan bu teraziye vurmak zorundadır. Biz kendi payımıza cezaevlerinde yükselen devrimci direnişin anlamını kavramaya ve kavratmaya çalıştık. Direniş şehitlerinin anılarının büyüklüğü ve bağlayıcılığının vazgeçilmez bir gereği olarak, devrimci görevlerimizi yerine getirmenin yoğun çabasını yaşadık. Onların uğruna can verdikleri geleceği gerçeklik haline getirmek için, bütün insani yeteneklerimizi konuşturmaya ve düşmanı kahredecek bir mücadeleyi yaratarak kanlarıyla çizdikleri yolda yürümeye devam edeceğiz. Bunun yanısıra, ister Türkiyeli ister Kürdistanlı olsun, kendisini devrimci, demokrat ve yurtsever olarak gören her örgüt, grup ve kişiye, bu ünvanları kendilerine yakıştırmakta devam ettikleri sürece, asli görevlerini hatırlatacak ve bulunmaları gereken yeri göstereceğiz. Hem devrimci, demokrat ve yurtsever olduğunu söyleyen, hem de bu sıfatların örgütlere ve kişilere yüklediği sorumluluğun gereklerini yerine getirmek için en küçük çaba içinde bulunmayanların ikiyüzlülüklerini, sahtekarlıklarını, utanmazlıklarını ve alçaklıklarını teşhir etmede amansız olacağız. Tarihin devrimcilere, ilericilere ve yurtseverlere yüklediği soylu görevlerin bilincindeyiz ve bu bilinçle hareket edeceğiz.

Devamı 19. sayfada

Kürdistan'da Son Gelişmeler ve Bir Toplantının Bir Kez Daha Gösterdiği Gerçekler

1984 yılının ilk günlerinde dünyadaki çeşitli basın ve yayın organları haber bültenlerinde "Saddam rejimi ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) arasında görüşmelerin yapıldığı, Kürtlere otonomi verilerek anlaşma sağlanmakta olduğu ve sonucun yakında açıklanacağı" haberini verdiler. Hatta bazıları daha da ileri giderek, anlaşma metninin *"Kerkük dahil Kürtlere otonomi verilmesini, yeni bir seçimle Kürt meclisinin oluşturulmasını, milli gelirin %30'unun Kürdistan'a harcanmasını, C. Talabani'nin örgütleyeceği kırk bin askerin Saddam rejimi tarafından donatılmasını C. Talabani'nin Saddam Hüseyin'in başyardımcısı olmasını, 75'ten beri güneye mecburi iskan edilmiş olan Kürtlerin geri dönmesini, Türk ordusunun sınırdan 40 Km. Güney Kürdistan içlerine girip askeri harekat düzenlenmesine karşı çıkılmamasını"* (İran ve Suriye gazeteleri) kapsadığını belirttiler. Aradan bu kadar uzun bir süre geçmesine rağmen, gayri-resmi açıklamalar dışında resmen olay açıklanmadı. Anlaşmanın sonuca ne oranda götürüldüğü de henüz belli olmadı. Belki de olay resmi olarak hiç açıklanmayacak ve belki de kesin, kalıcı bir sonuç alınamayacak. Olayın doğruluğu tarafların o günden beriki hareket ve çalışmalarından açıkça görülüyor. Ve istisnasız herkes bunun gerçek olduğunu söylüyor. Belli ki ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Saddam rejimi-KYB anlaşmasının yeni, önemli, Kürdistan halkının ve bölge halklarının çıkarlarına karşıt, son derece ciddi ve de tehlikeli bir olay olduğu açık. Bütün devrimci ve yurtsever güçler, ilerici-demokrat çevreler, aldatılmamış bilinçli ve dürüst insanlar bunun böyle olduğunu tereddütsüz belirtiyorlar. Bir gücün –KYB'nin– dokuz yıldan beri faşist olarak ilan ettiği ve hemen hergün, her fırsatta faşist Saddam diktatörlüğünün vahşetinden ve ona karşı silahlı mücadele verdiğinden söz ettiği bir güçle –Saddam rejimiyle– anlaşması üzerine başka ne söylenebilir ki!

Besbelli ki böyle bir olay kendiliğinden veya bir anda ortaya çıkmadı. Tersine Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerle yakın bir bağlılık içinde, Kürdistan'daki siyasal mücadelenin ulaştığı belli bir seviyede ve açık bir oluşum süreci yaşayarak ortaya çıkan bir gelişme oldu. O halde böyle bir olayı doğuran bölgesel ve ülkesel etmenler nelerdir? Anlaşma ile ne amaçlanmıştır? Anlaşma hangi sonuçları ve nasıl bir durumu ortaya çıkarmıştır? Çeşitli güçlerin olaya yaklaşımı nasıl olmuştur? Devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu ve görevleri ne olmalıdır? Bütün bu soruların doğru ve kapsamlı olarak yanıtlanması kesin bir zorunluluktur.

Devamı 10. sayfada

LÜBNAN'DAKİ SON GELİŞMELER ve ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLİK

İsrail'in 1982 Haziranı'nda, Lübnan'a müdahale etmesinden bu yana 2 yıla yakın bir zaman geçti.

Müdahalenin amacı Filistin direnme hareketini tasfiye etmek, Lübnan yurtsever hareketini de ezerek ABD emperyalizminin ikinci bir karakolu görevini görebilecek faşist bir rejimi Lübnan'a oturtmaktı. Salt Lübnan'a özgü değil, genel olarak Ortadoğu'da geliştirilen fiili askeri müdahalelerin amacı bir bütün olarak direniş eğilimini ezmek, işbirlikçi yönetimleri işbaşına oturtmaktır.

Daha önce uygulanan diplomatik-politik manevralarla dayatılan barışçıl çözüm yolları bölgenin üst üste yığılmış ulusal ve sosyal sorunlarını çözümlemeye yetmediği gibi, bu tarz işbirlikçi çözümlere yatkın bölge küçük-burjuva uzlaşmacı akımları da cesaretli davranamıyor, direniş eğilimini temsil eden güçlerce bu manevralar boşa çıkarılıyordu.

İşte 1982 Haziran saldırısının amacı, bölge devrimci direniş eğilimini etkisiz kılma, emperyalizmin ve Ortadoğu gericiliğinin çıkarları doğrultusunda sorunları çözme stratejisinin ilk halkasıydı. Saptanan bu stratejiye göre direniş odağını temsil eden alanlara askeri müdahaleler yapılacak, uzun vadeli yıpratma taktiğiyle direnişçi güçler ezilecek, işbirlikçi-reformist güçlerin rahatlıkla emperyalizm ve bölge gericiliğinin dayattığı çözüme evet diyebileceği politik ortam hazırlanacaktı.

Bu gelişmeler en somut biçimiyle FKÖ bünyesinde ortaya çıktı. Camp-David anlaşmasından bu yana Filistin sorununa, emperyalizme ve Ortadoğu gericiliğine dayanarak çözüm arayan Arafat, hızla teslimiyete yöneldi. Bu, Arafat'ın şahsında bölge küçük-burjuva devrimciliğinin emperyalizmle nasıl uzlaşmaya yöneleceğini gösterirken, bir kez daha direniş eğiliminin kolay kolay ezilemeyeceği kanıtlanmış oldu.

Aynı çözüm Kürdistan için de dayatılmak istenmektedir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini temel alan direniş eğilimi ezilip, yerine otonomiyi hedefleyen, Kürdistan sorununun çözümünü emperyalist-kapitalist sistem içinde arayan Kürt küçük-burjuva reformculuğu öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. Güney Kürdistan'da KYB önderliğinin temsil ettiği anlayışın Saddam faşist diktatörlüğü ile uzlaşması, yine Kuzey Kürdistan'a yönelik olarak buna uygun bir yapının yaratılması hazırlıkları bu gelişmelerin açığa çıkmış belli başlı sonuçlarıdır.

Görüldüğü gibi hem Arafat vasıtasıyla Filistin halkına dayatılan çözüm, hem de Talabani vasıtasıyla Kürdistan halkına dayatılan çözümler aynı döneme denk getirilmiş ve uygulanmak istenmiştir.

Ancak ne Filistin direnme eğilimi –her ne kadar askeri olarak yenilgiye uğramışsa da– tasfiye edilebilmiş ve ne de gericilik tarafından Kürdistan'a dayatılan çözüm bir varlık gösterebilmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemin dayattığı bu çözüm yolu en somut biçimiyle Lübnan sahasında fiyaskoyla sonuçlanmış, Suriye'nin direngen tutumu, Lübnan Yurtsever Hareketinin savaşçı ve direnişçi ruhu sonucu Lübnan, İsrail ve ABD arasında imzalanan direnişi tasfiye etme anlaşması, Lübnan hükümetince iptal edilmek zorunda bırakılmıştır.

Gelinen noktada Lübnan sorununa taraf olan güçler bir çözüm arayışı içindedirler. Bu maksatla İsviçre'nin Lozan kentinde anlaşma çabalarını sürdürüyorlar.

Her ne kadar direnişçi yurtsever güçler Lübnan'da önemli bir etkinlik sağlamışlarsa da, önderliğin zayıflıkları, ideolojik-politik yetmezlikleri, proletarya eğiliminin zayıflığı henüz sorunlara devrimci bir çözümün bulunabileceğinin ipuçlarını vermemektedir.

Aslında Lübnan gerçekliğinin bir kez daha ortaya çıkardığı sonuç artık bölge küçük-burjuva devrimciliğinin tükeniş içinde olduğudur. Proleter devrimcilik gelişmediği sürece Ortadoğu'nun yığılı ulusal, sosyal ve toplumsal sorunlarının çözümü olası değildir.

ULUDERE ve ÇUKURCA'DA 5 MUHBİR CEZALANDIRILDI!

Türk sömürgecileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini engellemek, kendi varlığını yaşatmak için, geçmişten bu yana diğer uygulamaların yanısıra muhbirler ve ajanlarını da sürekli kullanagelmiştir. Satın aldığı muhbirleri vasıtası ile devrimcileri ele geçirmeye çalışırken, halk üzerinde de baskı kurarak, ulusal kurtuluş mücadelesine destek olmalarını engellemek istemektedir.

Bugün sömürgeci faşist cunta, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve halkla bütünleşmesi karşısında, yine muhbirlerini harekete geçirmektedir. 12 Eylül öncesinde ajan yapıya karşı verilen mücadeleyle, bu yapı etkisiz duruma getirilmiş, devrimci haraket karşısında işlemez bir duruma gelmişti. Cunta iktidara geldikten sonra, yeniden ihbarcılığı geliştirerek, dağılan yapıyı toparlayıp, ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne engel olarak dikmeye çalışmaktadır. Bu dönemde de bu yapıya karşı mücadele edilmesi, ulusal kurtuluşun gelişmesi için son derece önem taşımaktadır. Daha ilk adımların atıldığı bu dönemde, bu engellerin tekrardan dikileceği açıktır.

Nitekim sömürgeciler bu yapıyı alabildiğine kullanmaktadırlar. Muhbirleri vasıtası ile, eski oyunlarını bu dönemde de sürdürmektedir.

Bunun en son örneklerinden birine geçtiğimiz ay içinde Hakkari'de tanık olundu. Gazetemize ulaşan haberlere göre, Uludere'nin Kırar köyünden Xeloyê Xacı, PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Öteden beri sömürgecilerle ilişki içinde olan bu ihbarcı, köylüleri rastgele ihbar ederek, sömürgecilerin baskı kurmasını sağlıyordu. Yine son günlerde köylüleri Güney Kürdistan'la ticaret yapıyor ve devrimcilere yardım ediyor diye ihbar ederek onların tutuklanıp işkenceye uğramasına sebeb oldu.

Tüm ihtarlara rağmen ihbarlarını sürdüren Xeloyê Xecê denilen muhbir, yaklaşık 1,5 ay önce PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Gazetemize ulaşan bir diğer haberde ise, 2 PKK savaşçısının sömürgeciler tarafından yakalanmasına yardım eden, ihbarcı Demiret'lerden 4 kişi daha cezalandırıldığı bildirilmiştir.

Yaklaşık bundan 1 ay kadar önce 2 PKK savaşçısını çatışmada yaralı olarak ele geçiren ihbarcılar, devrimcilerin tüm ikna çabalarına karşın, faşist cuntanın kolluk kuvvetlerine teslim etmişlerdi.

Devrimciler, ihbarcılara yönelik yaptıkları çağrıda, kendilerine karşı silah kullanmak istemediklerini, Türk devletine karşı savaştıklarını belirtmelerine rağmen; çoktan satılmış ve ruhlarından boşalmış olan bu hainler isteklerinden vazgeçmeyerek, ağır yaralı durumda olan devrimcileri cuntaya teslim ettiler.

Eskiden beri sömürgecilerle sıkı ilişki içinde olan ve yörede onun adına hareket eden Demiret'ler, bu son olayla birlikte gerçek yüzlerini, ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlıklarını bir kez daha ortaya koydular.

İflah olmaz durumda olan ve bizzat cuntaya uşaklığı geliştiren, önde gelen dört kişi, bundan yaklaşık bir ay önce PKK partizanları tarafından Çukurca'da cezalandırıldı. Devrimcileri yakalatmanın, cuntaya hizmet etmenin karşılığını bizzat devrimcilerden gördüler.

Her iki olaydan sonra da, halk yıllardır. bize kan kusturanlar, cezalarını çekmeye başlıyorlar demektedir. Muhbircilerde büyük bir korkunun gelişmesine karşın, halkta coşkunun arttığı bildirilmektedir.

Doğu Kürdistan'a Hava Saldırısı, Türk Ordusunun Yeni Bir Provakasyonu

Geçtiğimiz günlerde uluslararası radyo, tv ve basın-yayın organları AFP (Fransız Haber Ajansı)na dayanarak Türk askeri uçaklarının Doğu Kürdistan'da bazı noktaları bombardıman ettiği ve bir Türk uçağının düşürüldüğü haberini verdi.

Aslında pek şaşırtıcı olmayan bu haber Türk devletinin emperyalizm tarafından Ortadoğu'da hangi görevi yerine getirmekle yükümlü kılındığını bir kez daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Zira Türk ordusu geçtiğimiz yıl da Güney Kürdistan'a saldırmıştı.

Bu iki saldırının biribiriyle çok yakından bağlantısı vardır. Çünkü Türkiye, İran ve Afganistan devrimleri ve Lübnan'da İsrail'in ortaya çıkan yetmezliği üzerine Ortadoğu jandarmalığını üstlenmiştir. İslam ülkelerine önderlik rolüne soyunması, Kıbrıs sorunu, Suriye-İran ve Yunanistan'a yönelik saldırı tehditleri hep bu üstlendiği görevin pratik göstergesidir.

Ancak bu görev Türk devletinin kendi içinde muhalefeti ezmekle gerçek anlamda yerine getirilebilir. Oysa Türkiye'nin halen Kürdistan UKM gibi önemli bir sorunla başı derttedir. Bunun içindir ki 12 Eylül darbesi sonrası belirlenen tüm politika ve uygulamalar bu mücadelenin ne pahasına olursa olsun ezilmesi üzerine yapılmaktadır. Ama bu, ustaca bir manevra ile taktiksel olarak geri çekilerek bertaraf edilmiş ve yeni döneme hazırlanılmıştır. Ve tekrar ülke zemininde mücadele yürütülmesi için atılan adım karşısında Türk devletinin aldığı tavır onun rolünü daha iyi açığa çıkarmıştır.

Bu saldırılarla eğer başarı elde edilebilirse, bölgedeki gelişmelere müdahale için oluşturulmuş olan çevik kuvvetlere manevra serbestliği kazandırılacaktır. Bu niyet bizzat cunta tarafından Irak'taki gelişmelere seyirci kalınamayacağı biçiminde ifade edilmiştir.

Ama bilindiği gibi bu müdahale Kuzey-Batı Kürdistan'dan yönlendirilecektir. Oysa bu alan hiç de serbest manevra edilebilecek bir yer değildir. Zira KUKM bunda büyük bir engeldir. Öyleyse bu engeli kaldırmak gerekmektedir.

Bunun bir provası Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a yöneltilen işgal hareketinde yapılmış, ancak ümit edilenin tersine bozgunla sonuçlanmıştır.

Doğu Kürdistan'a yönelik bu ikinci deneme ise yine aynı amacı taşımaktadır.

Önümüzdeki günlerde Türk devletinin bölge halklarına ve KUKM'ne yönelik saldırılarının yoğunlaşması kaçınılmazdır.

Diğer bir nokta: AFP'nin verdiği haber eğer doğru ise (!) –ki doğruluğu veya olmaması sonucu değiştirmez– Batı Avrupa'nın bile artık Türkiye'nin saldırgan ve savaş kışkırtıcı bir rol üstlendiğini gizleyemez duruma gelmiş olmasıdır.

Federasyona Yekîtîya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan

FEYKA-KURDİSTAN KURULDU

Federal Almanya'da bulunan 15 dernek tarafından uzun bir süredir çalışması sürdürülen, Kürdistan Yurtsever **İşçi-Kültür Birliği Federasyonu**, 21 Mart'ta yapılan kuruluş toplantısı ile kuruluşunu tamamladı. Yapılan tartışmalar sonucu, kısa adı **FEYKA–KURDİSTAN** olan **Federasyona Yekîtîya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan** isimli federasyon çalışmalarına başladı.

15 derneği temsilen 67 delege ve 70'e yakın davetli ve izleyici topluluğunun bulunduğu toplantı, büyük bir coşku içerisinde geçti. Toplantı, gündemine aldığı sorunları tartışıp karara bağladı.

Kuruluş açıklamasında, Federasyonun, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini desteklemek, Almanya'da bulunan Kürdistanlı emekçilerin sorunları ile ilgilenmek, onları ulusal bağımsızlık mücadelesi doğrultusunda eğitmek, bilinçlendirmek, birleştirip örgütlemek ve mücadelenin önemli bir desteği haline getirmek için ulusal kurtuluş cephe espirisi doğrultusunda hareket edeceği, esas görevinin Kürdistan'da gelişen bağımsızlık mücadelesine her yönlü destek ve dayanışma sağlamak olduğu belirtilmektedir.

21 Mart'taki Federasyon kuruluş toplantısına, Serxwebûn, SVP, DKP, FİDEF, Yeşiller, İşçi-Gerçeği, Hunerkom'un yanısıra Av. Hüseyin Yıldırım'ın da içinde bulunduğu çok sayıda kuruluş ve kişi katıldı. Federasyonun kuruluşunu kutlama mesajları yazılı ve sözlü olarak sunuldu.

Federasyonun kuruluşu, toplantı ardından yapılan bir geceyle kutlandı. Geceye davetlilerin yanısıra, ozanlar, folklor ekibi ve kalabalık bir izleyici topluluğu katıldı.

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

21 Şubat 1984 tarihinde, Türk faşist yetkililerince Suudi Arabistan'a 5 gün süren resmi bir gezi düzenlendi. Oldukça kalabalık olan faşist Kenan Evren başkanlığındaki heyette; Başbakan Yardımcısı, Dışişleri ve Milli Savunma Bakanları gibi hükümet yetkililerinin yanısıra, Genelkurmay temsilcisi ve işadamları bulunmaktaydı.

Askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinden buyana geçen 4 yıllık süre içinde cunta yetkililerince Ortadoğu ülkelerine yönelik en üst düzeyde sıksık "resmi" temasların yapıldığı hiç kimsenin dikkatinden kaçmamış olsa gerek. Öyle ki Türkiye tarihinde 1957'den 1979'a kadar olan 22 yıllık bir süre içinde ancak 16 resmi görüşme olurken, faşist Evren şürekasının işbaşına geldiği günden buyana 4 yıl gibi kısa bir sürede toplam 15 resmi görüşme olmuştur.

Bu temaslardan en çok dikkati çeken de Suudi ile faşist cunta arasındaki ilişkilerdir. Bu ilişkiler gerek yapılan "resmi" görüşmelerin sayısal çokluğu ve gerekse de her iki ülkenin Ortadoğu gericiliği ve emperyalizm açısından taşıdığı özellikler ve önem açısından birbirlerine verdikleri güç ve destek hususunda da dikkatleri çekmektedir. Elbette ki bu kadar yoğun temas anlamsız ve boşa değildir. Bunun ekonomik, politik, ticari, askeri vb. birçok nedeninin yanısıra her iki ülkenin Ortadoğu gericiliğinin ve emperyalizmin önemli dayanakları olma, onların politikalarını uygulama gibi bir fonksiyonları var. Kendileri de bu alanın bekçiliğini kendi çıkarları açısından gönüllü olarak üstlenmişlerdir.

Sorunun Türkiye açısından özü nedir? Bilindiği gibi Türkiye ekonomisinin içine girdiği derin bunalımına çare aranmaktadır. İlk önce ihracatı geliştirmek için "kemerleri sıkma" olarak nitlendirilen iç tüketimi kısma, ücretleri dondurma ve ihracatı artırma biçiminde özetlenebilecek bir ekonomik model seçildi. Ancak, Türkiye'nin tarımsal ve hayvansal ürünlerden başka ihraç edebileceği herhangi bir ürünü olmadığından; Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçilerin ellerinde ne varsa aç kalmaları pahasına alınıp ihraç edilmesine rağmen bu politika Türk ekonomisinin bunalımına çözüm getirememiş, ithalatın dolar tutarının ihracatın dolar tutarının iki katı olması bir türlü engellenememiştir. Sonuçta ticaret açığı kapatılamamıştır.

Ekonomik bunalımına çare aramak isteyen Türk burjuvazisinin geçmişte hakimi olduğu Arap yarımadasının yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları karşısında iştahı kabarmakta, salyaları akmaktadır. Büyük bir açgözlülükle bu alanları egemenliği altına alma gibi emperyalist emeller beslemektedir. Güney Kürdistan'a yaptığı işgal hareketi, İran sınırındaki emperyalist ajanslara ve yayın organlarına kadar yansıyan provakasyonları, Suriye'yi tehdit etmesi gibi örneklerde de görüldüğü gibi onun bu konuda yapamayacağı bir çılgınlık yoktur.

Sahip olduğu nüfus yoğunluğu ve askeri gücü, İran-Irak savaşından dolayı bu ülkelerin önemli oranda güçten düşmeleri, Suriye'nin Lübnan ve İsrail sorunlarından dolayı sıkışık olması gibi durumlar ve en önemlisi de bölge devrimci güçlerinin bu gelişmeleri göğüsleyebilecek ideolojik-politik, stratejik ve taktik hattan yoksun oluşları Türk faşist cuntasını bu konuda daha da cesaretlendirmektedir.

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik krizin ortaya çıkardığı saldırgan ve yayılmacı yönelimin yanısıra, ABD emperyalizminin de Ortadoğu politikasında Türkiye'ye tanıdığı önemli bir politik ve askeri fonksiyon var. Bölge üzerinde denetim sağlamak isteyen ABD emperyalizmi bölgeye askeri müdahalelerde bulunmak istemekte ve bu konuda zaten politik, diplomatik ve askeri denetim sağladığı Türkiye'ye çok yönlü dayatmalar da bulunmaktadır. ABD emperyalizminin aktif desteğini alan faşist Türk cuntası, adeta onun ikinci "şımarık" çocuğu gibi davranarak her tarafa küstahça gözdağları vermekte, bölgede külhanbeyi gibi davranabilmektedir.

Sorunun Suudi Arabistan yönünden gelen önemi ise, öz itibariyle aynıdır. Ancak biçimi değişiktir. Türk burjuvazisi askeri gücü ve nüfus yoğunluğundan dolayı işin jandarmalık yönünü üstlenmekte, Suudi Arabistan ise, petrol geliri ve inşaat sektörü, gıda maddelerinin pazarlanabilmesi gibi önemli bir tüketim ve istihdam potansiyeline sahip bulunmakta ve dolar gücüyle gericiliğin örgütlendirilmesinde başta gelen rolü oynamaktadır.

Petrol gelirleri vasıtasıyla hem Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde ilerici yönetim ve örgütlere "yardım" ederek onları özlerinden boşaltıp emperyalizmin ve Arap gericiliğinin bir yedeği haline getirmeye çalışmakta; hem de Ortadoğu'nun gerici ve faşist rejimlerine cömertçe yardımlarda bulunarak onların ayakta kalmasına büyük bir destek vermektedir. Örneğin Suriye'ye yaptığı ekonomik yardımlarla, Suriye'nin emperyalizme karşı olan direngen tavrını yumuşatmaya ve

Devamı 23. sayfada

ORTADOĞU'DA NEWROZ'UN GÜNCELLİĞİ PKK'NİN DİRENİŞİ VE MAZLUM OLAYI!

GİRİŞ

Ortadoğu halkları tarihlerinin eski bayramı olan ve ulusal özellikleri ağır basan NEWROZ'u 1984'de, bir yanda olağanüstü zorluklar, öte yandan büyük tarihsel fırsatlar ve olanaklarla birarada karşılamaktadırlar.

Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da, NEWROZ'u, bir yandan en acımasız baskı ve sömürü altında; öte yandan bağımsızlık ve özgürlük umutları ve bunları maddi bir güce dönüştürme imkanları son derece artmış olarak karşılamaktadır.

Halkımızın ulusal ve toplumsal mücadelesinde önemli bir yere sahip olan NEWROZ, modern ulusal kurtuluş sürecimizde anlam ve içerik olarak daha da zenginleşmiş, günümüzde ulusal ve sosyal direnişin canlı bir sembolü haline gelmiştir. Burjuva ve küçük-burjuva hareketlerin sadece geleneksel ve kültürel bir olgu olarak ele aldıkları ve adeta müzelik bir olay olarak baktıkları NEWROZ'a, bir yandan düşmanın imhacı ve inkarcı çabaları öte yandan yerli egemen güçlerin bu yozlaştırıcı ve saptırıcı yaklaşımlarına rağmen gerçek direnişçi özünü veren, Kürdistan proletarya hareketi olmuştur. Elbette ki, bu kolay gerçekleşmedi. Ulusal ve toplumsal varlığımızı binlerce yıllık kölelik, sömürü ve zorbalıktan damıtarak günümüze ulaştıran NEWROZ, bu rolünü günümüzde proletarya önderlikli bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde de sürdürmekte ve bu, büyük direnişler, kayıplar ve acılar pahasına gerçekleşmektedir.

1970'lerden itibaren NEWROZ her yıldönümünde, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin hızla tırmanan gelişimine tanık olmuş ve her yeni NEWROZ, büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa, kazanılan yeni mevzilerin ilanı ve müjdecisi olmuştur. NEWROZ 1970'lerin başlarında Kürdistan koşullarına uyarlanmış M-L'in yarattığı bir bilinç patlaması ile karşılanırken, 1977 yılında sömürgeci egemenliği ve işbirlikçiliği kökünden sarsan bir eylem döneminde kutlanmış; 1978'de Kürdistan proletaryasının doğuşu, 1979'da ise bu temelde gelişen mücadelenin ülkenin dört bir yanındaki görkemli yükselişine tanık olunmuştur.

Ancak tüm bu gelişmelere rağmen NEWROZ, gerçek içeriğine tarihsel direniş geleneğimizin çağla en anlamlı bütünleştirilmesi demek olan Diyarbakır zindanlarındaki soylu direniş mücadelemizle kavuşmuştur. 1980 ve 81 yıllarında, Kuzey-Batı Kürdistan'da, halkımız ve onun önder güçleri, sömürgeci-faşist imha çabalarına ve halkımız için öngördüğü karanlık geleceğe, her alanda yükselttiği büyük direnişlerle karşılık verdi. Bu direnişlerin en görkemlisi ise 1982 NEWROZ'unda gerçekleşti. 1982 NEWROZ'unda PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN yoldaş, sömürgeci-faşist terör altında halkımıza giydirilmek istenen teslimiyet ve ihanet kefenini, NEWROZ direnme ruhunu şaha kaldırarak ve devrimci bilinci zirveye çıkararak yırtmış; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bayrağını böylesi bir günde zulmün kalelerine dikmiş, bu nedenle de düşman tarafından hunharca ve alçakça katledilmiştir. Bu tarihten sonra NEWROZ, çağdaş KAWA olarak adlandırılan Mazlum adı ve onun direnişi ile birlikte anılmaya başlanmıştır. Halkımız ve onun dava arkadaşları bu olayı, Mazlum yoldaşın direnişini sembolleştirerek her yeni NEWROZ'u yeni direnişlerle taçlandırıp, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini daha da yükseltmenin vazgeçilmez gerekçesi haline getirmişlerdir. Hayri ve Kemal yoldaşlar başta olmak üzere, onlarca PKK önder ve kadrosunun hayatını feda ederek; yüzlercesinin ise, ölümü gözE alarak günümüze dek sürdürdükleri büyük direnişin bir anlamı da budur.

İşte NEWROZ'u ve Mazlum yoldaşın anısını böylesi bir içerikle ele alan Hareketimiz, bu yıldönümünde de, yine, ne NEWROZ'un milliyetçi ve özünden boşaltılmış, tanım, yorum ve değerlendirmelerine ve ne de acımızı ve kaybımızı dile getirmekle yetinen ağıtlara itibar etmeyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden bir güç olarak görevimiz bu anma günlerinde de, tarihsel ve güncel gerçekliğimizi, Hareketimizin karşı karşıya bulunduğu sorunları ve görevlerimizi Marksizim-Leninizmin ışığında tüm açıklığı ile ortaya koymak ve bu temelde direnişi yükseltmektir.

Fakat açıktır ki bu, gerek Kürdistan ve gerekse Ortadoğu halkları açısından ele alınsın, binlerce yıllık tarihlerinin biriktirdiği ağır ulusal ve toplumsal sorunlar ve bugün içinde bulundukları objektif ve subjektif durum nedeniyle son duruma özgün bir biçimde yapılmak zorundadır.

Kürdistan ve bölge halklarının sorunları ne çağı geçmiş köhne ideolojiler, ne milliyetçi ve oportünist yaklaşımlar ve ne de kendi koşullarında doğru olsa da sözkonusu olanların sorunlarına cevap vermeyen aktarmacı, kuyrukçu ya da yetersiz devrimci görüş ve yöntemlerle çözülebilir. Tarihi ve toplumsal koşullar ilericiliğin, gericiliğin, devrimin ve karşı-devrimin kendine has tarzını tüm özgünlükleri içinde ortaya çıkarır ve biçimlendirirler. Tarih hiçbir bireyin kendi keyfine göre çizeceği bir tablo olarak gelişmez. Onun kendisine özgü bir tarzı vardır.

Nasıl ki, karşı-devrim ve gericilik yüzyıllar süren bir süreçte şekillenmiş ve bugün faşizmle doruk noktasına varmışsa, yine nasıl özgün bir ideoloji, politika ve kültür ortaya çıkarmış ve çıkarıyorsa ve bunu da her ülkenin somut koşullarına ve her halkın ulusal ve toplumsal özelliklerine uygun olarak tezgahlayıp, piyasaya sürüyorsa; ilerici ve devrimci kavgada da her halkın kendine has tarihinin ve toplumsal koşullarının şekillendirdiği bir çıkış, ayağa kalkış ve kurtuluş yolu vardır. Şunun iyi kavranılması zorunludur ki; bu yol iki, üç ya da daha fazla değil, bir tektir ve bu da herkesin dilediğince geliştirebileceği bir yol değildir. Her halk bunu kendi tarzında ortaya çıkarır. Örneğin Rus Devriminin belli tarihi ve toplumsal koşulların bir ürünü olduğundan sözedilir ve bununla ilgili olarak ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır. Rus kültürünün öneminden, ulusal sorundan ve Ekim Devriminin bu kaynaklarla olan ilişkisinden bahsedilir. Yine örneğin Fransız devriminden, feodal topluma karşı burjuvazinin hangi ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişme aşamasında ortaya çıktığından, buna yol açan ideolojilerden ve ortaya çıkardığı mücadele biçimleri ile tiplerinden bahsedilir. Aynı şey Çin, Vietnam ve Küba devrimleri için de sözkonusudur. Bütün bu devrimler, kendi tarihi ve toplumsal özellikleri ve bunlar tarafından belirlenmiş ideolojik ve politik yönelimleri, öncü örgütleri, önderleri, militanları ve kahramanlarıyla özgül bir gerçeğin ifadesidirler. Ancak bu, bu devrimlerin uluslararası öneminden ve enternasyonalizme olan katkılarından hiç bir şey eksiltmez. Aksine bu devrimler, tüm bu özellikleriyle insanlığın günümüzdeki gelişme seviyesine ulaşmasında birer kilometretaşı rolü oynamışlardır. Günümüzün gerçek yaratıcıları olarak bu devrimler, insanlığın gelişim evresindeki temel dönüm noktalarıdırlar.

Denebilir ki, bu devrimlerde hiç mi olumsuz öğeler ortaya çıkmamıştır. Örneğin ister proletarya, isterse ulusal kurtuluş hareketlerinde olsun, o burnunun ötesini görmeyen, güncel çıkarları sürekli uzun vadeli perspektiflere hakim kılmak isteyen, güçlü ve soylu eylemlerin yerine ya pasifist yaklaşımları esas alan, ya da maceracılıkla intihara giden ara sınıf ve tabakaların o iğrenç reformizmi bu devrimler de hiç yaşanmamış mıdır? Şüphesiz ki, otaya çıkmış ve yaşanmıştır. Bu kesimler de etkinlikleri ölçüsünde çıkarını özgün ideoloji ve politikalarla dile getirmiş ve oluşturdukları bu ideolojik ve politik eğilimlerle devrimi engellemede etkin bir rol oynamışlardır. Onlar tarih yapmak bir yana, adeta onunla eylenmişlerdir. Oysa tarihle ve onun acımasız kurallarıyla oynanamayacağı, buna girişenlerin ise sonuçta daima acı yenilgilere uğramaktan kurtulamayacakları sayısız örnekle kanıtlanmış kesin bir gerçekliktir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ister uluslar ve halklar, isterse sınıfların kurtuluşu için olsun, tarihin, konuşulması gereken kendine has bir dili vardır. Bu dili konuşmasını bilemeyenler, kurtuluşlarını da gerçekleştiremezler.

Buradan kalkarak genelde Ortadoğu halkları, özelde ise Kürdistan halkı açısından günümüze dek ve özellikle de günümüzde bir türlü konuşturulmayan tarihin o özgün dilinin artık mutlaka konuşturulmasının zorunlu olduğunu belirtmek gerekir. Özellikle de eğer el atılacak ülke, Kürdistan gibi varlığı bile tartışılan, yine Kürt halkı gibi kendi öz varlığına karşı dahi yabancılaştırılmış bir halksa, bunun son derece özgün ve doğru bir tarzda yapılmasının zorunluluğu ortadadır. Kürdistan somutuna devrimci müdahalenin, sayısı onlara varan fraksiyon, grup ya da partilerin çizdikleri ipe-sapa gelmez yollarla değil, ancak doğru devrimci ideolojik ve politik bir hatla gerçekleştirebileceği sonderce açıktır.

Kürdistan Devrimi de başka ülkelerin devrimleri gibi kendi tarihsel ve somut koşullarına uygun bir yolla yapılacaktır. Ancak bu kolay birşey değildir. Çünkü Kürdistan halkı, sömürgeci baskı ve zorbalıkla, belki de insanlık tarihinin ender rasladığı bir yozlaşma, yabancılaşma ve kaosun eşiğine getirilmiş ve adeta tükenmeyle yüzyüze bırakılmıştır. Böyle bir halkın kurtuluş mücadelesinin bir takım reçeteler ve üstün körü yol ve yöntemlerle yürütülemeyeceği açıktır. Çağı geçmiş ideolojik ve politik önermeler bir kenara atılıp, M-L Kürdistan koşullarında ete-kemiğe büründürülerek bir eylem klavuzu haline getirilmedikçe, başarı bir yana, tehlikeli yenilgilere uğranılmaktan dahi kurtulunamayacaktır.

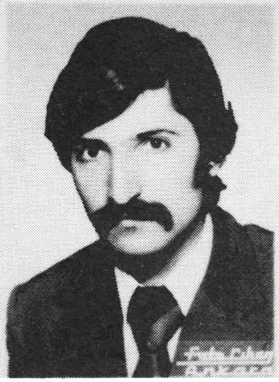
Doğru tarihsel yaklaşım ve her ülke devriminin özgün karakterinin bilince çıkarılması ile ilgili olarak yaptığımız bu giriş, ülke devrimimize yönelik ucuz ve sahte yaklaşımların yaratacağı tehlikelere dikkat çekebilmek için zorunludur. Çünkü, özelliklerine kısaca da olsa değindiğimiz Kürdistan gibi bir ülkenin devrimine hala özgürlükten uzak, içi boşalmış milliyetçi ve hatta işbirlikçi ideolojik ve politik çizgileri dayatmak isteyen güçler vardır. Bunlara göre Kürdistan Devrimi için ne özgün bir idoloji ve politikaya ve ne de yine böyle bir örgüt, önderlik ve militan tipine gereksinme vardır. Bu doğrultudaki çabalar gereksiz zorlamalardır. Ülkesi ve halkıyla Kürdistan'ın bugünkü durumunu bir olgu olarak kabul etmek ve mümkün olan bazı düzeltmelerle hayatı daha katlanılır hale getirmeye çalışmakla yetinmek gerekir. Daha fazlasına yönelmek maceracılıktır. Uluslararası planda da mevcut dengeyi korumaya çalışmak en doğru yoldur vb.

Evet açıkça bu biçimde dile getirilmese de burjuva ve küçük-burjuva güçlerin gerek Kürdistan'da ve gerekse Ortadoğu'da uluslararası gericiliğin desteği ile halklarımıza adım adım dayattığı çizginin özü budur. Bu nedenle biz, hem ülke ve hem de bölge çapında halklarımızın kurtuluş sorunlarının köklü ele alınması, gerek emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi egemenliklerinin imha ve köleleştirme çabalarına ve gerekse çeşitli burjuva ve küçük-burjuva güçlerin çıkmazlarına ve devrimi saptırma girişimlerine karşı, bu halkların görkemli tarihlerinin doğru marksist bir yorumdan geçirilerek, gerek kurtuluş yollarının ve kendi devrim tarzlarının ortaya konulması ve bu temelde mücadelenin hızla yükseltilmesinin zorunluluğunu, ortak direniş sembolümüz olan NEWROZ dolayısı ile bir kez daha ortaya koymayı bu günü anmak, yorumlamak için en doğru yol olarak gördük.

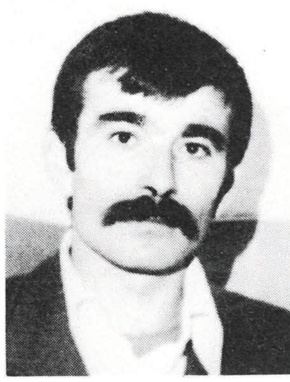
A– ORTADOĞU HALKLARI TARİHSEL BİR DÖNEMDEN GEÇİYOR, YAŞANAN BUNALIM KÖKLÜ BİR DEVRİMLE AŞILABİLİR

Tarihe, insan soyunun halklar halindeki oluşumunun ve uygarlığın beşiği olarak geçen Ortadoğu'da, halklar, günümüzde, bu görkemli tarihlerinin tamamen aksi ve adeta onunla alay eden acılı ve geri bir süreci yaşamaktadırlar. Emperyalist ve sömürgeci güçler ve işbirlikçilerinin en alçakça baskı ve sömürüsü altında kendi kişiliklerinden uzaklaştırılmış ve her türlü gelişmenin dışına itilmiş olan Ortadoğu halkları, denebilir ki, tarihlerinin hiçbir döneminde günümüzdeki kadar derin bir karmaşanın ve anlamsızlığın içine sürüklenmemişlerdir. Fakat şunu da hemen belirtmek gerekir ki, eğer bugün bu halklar, içinde bulundukları yaşamı hiçbir şekilde kabul etmeme bilincine ulaşmış ve bunu maddi bir güce dönüştürmek için akılalmaz fedakarlıklara katlanıyorlarsa, bunun kendi tarihlerine sahip çıkma soylu gerçeği ile de yakın bir bağlantısı vardır.

Kaptalizmin Batı-Avrupa'da bir üretim biçimi olarak ortaya çıkması ve gelişmesi ve emperyalist sömürgecilik biçiminde giderek tüm dünyaya yansıması, hemen tüm kıtalarda yıkıcı sonuçlara yolaçmıştır. Ancak kapitalist-emperyalizmin görülmemiş, sömürü ve baskı biçimleri etkisini en fazla ve hem de en anlamsız bir biçimde Ortadoğu'da hissettirmiştir. Bir yandan kapita-

M. Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

list uygarlığın tüm gerici özellikleri, hem de gecikmeli olarak bölge halklarına yansıtılırken, diğer yandan ortaçağ feodal gericiliğinin kalıntılarının çeşitli despotik yöntemler ve rejimlerde sembolleşmiş olarak günümüzde de yaşatılması ve bu iki kaynaktan beslenen gericiliğin elele vererek halkların tüm yaşam gözeneklerini tıkaması son derece acı ve yakıcı sonuçlar doğurmuştur.

Kapitalist-emperyalizme, büyük Ekim Devrimi temelinde başkaldıran halklar her ne kadar emperyalizmin duvarlarında önemli gedikler açmışlar ve bu gedikler emperyalizmin Asya-Avrupa zincirini, hergeçen gün artan bir oranda parçalamışsa da, aradan altmış yıllık bir süre geçmesine rağmen, bu devrimin de güçlü etkileri, henüz Ortadoğu halklarının tarihine mal edilmemiş ve devrimin sonuçları henüz özümsenmemiştir. Bir başka deyişle; Ortadoğu halklarının insanlığın oluşumuna dek uzanan engin kültürleri ile ulusal ve toplumsal yönden son derece zengin kazanımları, Ekim Devriminin insanlık tarihinde yeni bir devir açan teorik ve pratik sonuçlarıyla birleşmekten henüz çok uzaktırlar. Ancak bu gerçekleşmeden de sözkonusu halkların, yeniden ayağa kalkmaları ve kurtuluşları için güçlü bir atak yapmaları mümkün değildir.

Bugün İran, Irak ve Lübnan başta olmak üzere, bölgemizin sıcak savaş içindeki tüm alanlarında bile mevcut sorunların çözülmesi bir yana, sürekli çıkmaza girmesi ve halklar adına çözümleyici güç olarak ortaya çıkanların ise, güçlü devrimci perspektiften yoksun olmaları bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Halklar emperyalizm ve yerli uşaklarını kabul etmemekte ve bunları başlarından atmanın çarelerini aramaktadırlar. Ancak muhtaç oldukları güç kaynakları neredetir ve nasıl ortaya çıkacaktır? Bunu nasıl ve hangi yöntemlerle başarabileceklerdir? Tarihte ulaştıkları büyüklüğe, bu dönemde de ulaşabilecekler mi? İşte tüm sorun bu sorulara doğru ve yeterli cevap verilmesi ve gereğinin yerine getirilmesidir.

Bölgemizde ister devrim ve isterse karşı-devrim güçleri olsun mevcut sorunların tarihsel boyutlarını iyi bildiklerinden ve tarihsel, toplumsal özelliklerin çözümdeki belirleyici önemini yine iyi kavradıklarından yaklaşımlarını buna göre oluşturmakta ve çıkış yollarını belirlemede özgün olmaya dikkat etmektedirler.

Emperyalizm, günümüzdeki Ortadoğu politikası bunu açıkça kanıtlamaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde emperyalizm, gerek kendisi ve gerekse işbirlikçilerinin bölgedeki çıkarlarını korumak için adeta Ortadoğu'nun tarihte nam yapmış tüm despotluklarını, diktatörlerini ve bunların her boydan gerici ideoloji ve politikalarını, çağdaş araçlar ve görüntüler altında yeniden sahneye çıkarmak gayreti içerisindedir. Osmanlı İmparatorluğunun 19 yy.'ın sonları ve 20. yy'ın başlarında Ortadoğu'da uyguladığı bağımlı emperyalist politikayı, Kemalizm kisvesi altında askeri-faşist bir diktatörlük eliyle yeniden uygulamaya koyan emperyalizm; en işbirlikçi politikaları da, yüzlerce yıl bağımsız, egemen ve güçlü imparatorluklar olarak hüküm sürmüş olan feodal Arap krallıkları, sultan ve emirliklerinin günümüzdeki en silik karikatürlerine uygulatmaktadır. Afganistan'da görüldüğü gibi birçok ülkede islamiyet başta olmak üzere çeşitli dinsel ve milliyetçi akımları, amaçları doğrultusunda nasıl kullanmaya çalıştığı bilinmektedir.

Bölgedeki burjuva ve küçükburjuva hareketler de çıkış yolunu daha çok yine Ortadoğu halklarının o görkemli tarihlerinden bulup çıkarmaya ve bunu yapay bir takım örgüt ve mücadele biçimleri ile birleştirip sonuç almaya çalışmaktadırlar.

Ortadoğu'da, günümüzde, gerek devrim gerekse karşı-devrim cephesinde yaşanan durum Marks'tan yaptığımız şu uzun alıntıda çok anlamlı bir biçimde dile gelmektedir.

«Hegel bir yerde şöyle bir gözlemde bulunur: Bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unutmuş: Birinci kez trajedi olarak, ikinci kez komedi olarak...

... Onlar (**insanlar yn.**) *kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır göründüklerinde bile,* **özellikle bu devrimci bunalım çağlarında** (altını biz çizdik yn.) *korku ile geçmişteki ruhları kafalarında canlandırırlar, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılıkla ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıklarını alırlar. İşte bunun gibi, Luther, Havari Paul'un maskesini takındı, 1789-1814 devrimi ardarda önce Roma Cumhuriyeti, sonra Roma İmparatorluğu giysisi içinde kurum sattı ve 1848 Devrimi, kimi 1789'un, kimi de 1793'ün ve 1795'in devrimci geleneğinin taklidini yapmaktan öte birşey yapamadı...*

... Tarihin ölülerine okunan bu dualar incelendiğinde, hemen, çok göze çarpan bir fark ortaya çıkar... Birinci Fransız Devriminin partileri ve yığınları kadar kahramanları da, Romalı kılığında ve Roma'ya özgü cafcaflı sözler kullanarak, kendi çağlarının ödevini, yani modern burjuva toplumun meydana çıkması ve kurulması işini yerine getirirler... Burjuva toplumu yalın gerçeği içinde Say'ların, Cousin'lerin, Royer-Collard'ların, Benjamin Constant'ların ve Guizat'ların kişiliğinde kendi yorumcularını ve kendi sözcülerini yaratmıştı. Burjuva toplumunun gerçek başları tezgahların gerisinde yeralıyordu, Lovis XVIII'in "et kafası" ise, onun siyasal başı idi... Burjuva toplumu ne kadar kahramanlara özgü bir toplum olmasa da, onu dünyaya getirmek için, kahramanlık, özveri, terör, iç savaş ve dış savaşlar gene de zorunlu olmuştu. Ve onu gladyatörleri, Roma Cumhuriyetinin kaskatı klasik geleneklerinde, kendi savaşımlarının dapdar burjuva içeriğini kendi kendilerinden gizlemek ve coşkularını, esirgemelerini büyük tarihsel trajedi düzeyinde tutabilmek için kendilerine gerekli olan ülkeleri, sanat biçimlerini yanılsamaları buldular. Gene bunun gibi, yüzyıl önce, gelişmenin bir başka aşamasında, Cromwel ve İngiliz halkı, kendi burjuva devrimlerine gerekli olan dili, tutkuları ve hayalleri Tevrat'tan almışlardı. Gerçek amaca varıldığı zaman, yani İngiliz toplumunun burjuva toplumuna dönüşümü gerçekleşince, Locke, Habakkuk'un (oniki küçük İbrani peygamberinden biri) ayağını kaydırıp onun yerini aldı.

... Bir devrim yoluyla kendisine artan bir hareket gücü verilmiş olduğuna inanan bütün bir halk, birden bire, ortadan kalkmış bir çağa aktarılmış buluyor kendisini ve bu geri düşüşe ilişkin hiçbir kuruntunun mümkün olmaması için uzun zamandan beri derin bilginlerin ve antikacıların alanına girmiş bulunan eski tarihler, eski takvimler, eski adlar ve eski fermanlar ve çoktan beri bozulup dağılmış gibi görünen eski kollukçular, yeniden ortaya çıkıyorlar...»

Günümüzdeki emperyalizm işbirlikçisi yönetimlerin kukla niteliğini çok iyi bir biçimde açıklayan Marks'ın alıntıdaki "et kafalı siyasal başlar" deyimi Kenan Evren başta olmak üzere, Ziya Ül Hak vb. diktatör taslakları için son derece yerinde bir deyimdir. Ancak Marks'ın bu değerlendirmesinde ifade ettiği görüşler özellikle bölge devrimlerinin yaşadığı bunalımı tüm yönleri, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte kavrayabilmek açısından önem taşımaktadır. Bunu, nasıl ve hangi yöntemle başaracaktır. Bugün Ortadoğu halklarının belli bir gelişme evresinde, uygarlığın gelişiminde en güçlü bir etkiye sahip olan islam ideolojisi, sanki yeni doğuyormuşcasına halk hareketlerine yol gösterebilecek bir etkinliğe ulaşabilmekte ve bu etki İran'da bir "İslam Cumhuriyeti"nin doğuşuyla sonuçlanabilecek boyutlara ulaşabilmektedir. Sanki Muhammed'in dalga dalga yayılan savaşlarının bir benzeri yaşanabilecekmiş gibi, "İran İslam Devrimi, 1300 yıl sonra bunun bir benzerini tekrarlamak istemekte, islamiyetin değişik bir yorumunu çok farklı tarihi, toplumsal koşullara oturtmaya çalışmaktadır. Öte yandan ulusların kurtuluşuna önderlik etme çağı çoktan geçmiş olmasına ve Ortadoğu'ya da çok çarpık ve zayıf yansımış olmasına rağmen, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliği de bölgede birçok alanda iddialı bir önderlik savını yürütmektedir. Ortadoğu halklarının bugün içine düşürülmüş oldukları durumun yaratıcıları olan emperyalizme, kuklalarına karşı bu ideolojiyle başarılı bir savaşın yürütülemeyeceği, bugün artık iyice açığa çıkmıştır. Herşeyden önce bu sınıfların kendilerinin bile oluşum özelliklerinden ötürü ne kadar milli değer ve özellikleri temsil ettiği belli değildir, ve o nedenle de bu mücadeleyi fazla ileri götürmeleri beklenmemektedir. Denebilir ki, burjuva milliyetçiliği bir çok halkın egemen sınıflarının elinde belli bir takım roller oynadı. Evet, Arap, Türk, Fars ve Kürt halkları bünyesinde burjuva-milliyetçiliği kiminde olumlu, kiminde olumsuz bazı değişikliklere yolaçtı. Ama emperyalizm aşamasında ve ulusal, toplumsal sorunlarla yüklü farklı, özelliklere sahip Ortadoğu halkları içinde milliyetçiliğin fazla olumlu bir rol oynamayacağı açıktır. Bunun da ötesinde halkların birliği yerine, çatışmasına, önüne çeşitli engeller diktiği için halkların gelişmesi yerine güdükleşmesine, birbirleriyle destek ve dayanışmadan yoksun kalmalarına yolaçan dar perspektifi nedeniyle bu ideoloji, kendi içinden zaten parçalı durumda olan bu halkların sorunlarını ve çatışmalarını daha da derinleştirmiştir. Ortadoğu halkları ki, ister kadim kölelik çağında, ta Perslerden başlasın, isterse ortaçağda islamiyet bayrağı altında olsun, tüm tarihi alt-üst oluşları birlikte yaşamışlar, doğan her ideoloji, her önemli toplumsal ve siyasal gelişme, tüm halkların bünyesine yaklaşık zamanlar içinde nüfuz etmiş ve onların yaşamının anlamı haline gelmiştir. Tarihin değişik dönemlerinde ortaya çıkan ve güç ve ifadesini daha çok çeşitli dinler ve felsefelerde bulan ideolojiler, Oradoğu halklarının ortak malıdır. Zerdüşlükten museviliğe, hıristiyanlıktan müslümanlığa kadar ve bunların hemen tüm mezhepleri şu veya bu oranda halkların ortak düşüncelerini, inançlarını yansıtmaktadırlar. Bu nedenle de enternasyonalist yanları ağır basmaktadır. Her ne kadar bazı halklar bunlar arasından birini kendi ulusal gelişmelerinin esas öğesi haline getirmeye çalışmışlarsa da, genelde gerçeklik böyledir. İşte bu gerçeklikle çatışan milliyetçilik, Ortadoğu halklarının bütünselliğine ve tarihsel gelişmelerine de ters düşüyor, onların ortak tarihini param parça ediyor, aralarına duvarlar örerek birbirleriyle çatıştırıyor. Bu özellikleriyle bu ideolojinin emperyalizme karşı halkların mücadele silahı olması şurda kalsın, emperyalizme daha kolay boyun eğmelerine neden olmaktadır. Modern bir ideoloji olarak ortaya çıkan milliyetçiliğin durumu bu olunca; isterse tarihteki bilinen o büyüklüğe seslensin, islam ideolojisinin de günümüzde halkların kurtuluşuna önderlik etme anlamında fazla bir şey yapamayacağı ortadadır. Nitekim tarihin tekerrür demek olmadığını kanıtlarcasına, İran İslam Devriminin, bir büyük insan ve inanç seliyle üzerine yürümesine rağmen, karşısına dikilen maddi ve teknoloji ile durumu aşamadığı bilinmektedir. Bu, devrimin tarihteki biçimiyle, geriye binlerce ve onbinlerce insan cesedi bırakarak, oynamak istediği rolün, tarihte islamiyetin oynadığı rolün çok gerisinde kaldığı, verdiği kayıplara rağmen, fazla bir sonuç elde edememesinden de ortadadır. Köleliğin yıkılışında ve feodal uygarlığın gelişiminde belli bir bayraktarlık rolü olan islamiyet, sınıfsız topluma yönelen çağımızda elbetteki ne kadar değişik yorumlara büründürülürse, büründürülsün bir kurtuluş ideolojisi, hele hele tüm halklara yol gösteren bir kurtuluş ideolojisi olamaz. Ancak, halkların emperyalizmin sınır tanımayan baskı ve sömürüsüne ve uşaklarının görülmemiş çılgınlıklarına, dağıtıcı, dar milliyetçi ideolojiye karşılık, düşünce ve inanç dünyalarına hakim olan bu ideolojiye dayanarak, karşı çıkmalarının paha biçilmez devrimci yanları da vardır. Çünkü Marks'ın da belirttiği gibi; *«Bu devrimlerde, ölülerin dirilmesi, sonuç olarak, eskilerini taklit etmeye değil, yeni savaşımları ululamaya, gerçeğe sığınarak onların çözümünden kaçınmaya değil, tamamlanacak, yerine getirilecek ödevi muhayyile de devrimin hayaletini yeniden çağırmaya değil, devrim ruhunu bulmaya hizmet eder.»* Bu anlamda hiç kimsenin günümüzde doğru dürüst yorumlamaya bile yanaşmadığı, islamiyet İran'da devrimin gelişmesinde halen önemli rol oynamaktadır.

İran devrimi Ortadoğu halklarının gizli gücünü ortaya çıkarmış ve onun tarihteki büyüklüğüne seslenmiştir. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, çağımızda halkların kurtuluş sorunlarına cevap vermekten çok uzak, buna önderlik edebilme gücünden ise bütünüyle yoksundur. O, tarihsel bir takım sembolleri kullanarak, halkları harekete geçirmeyi başarabilmiştir belki; fakat genel kurtuluş ve başarı için bunun çağdaş ideoloji ile tamamlanması gerekir.

Elbetteki islamiyetin gericiliğe oynayan ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda iş gören bir yanı ve bunu temsil eden asırlık kuklaları da vardır. Bütün bu anlattıklarımızdan çıkarılacak önemli bir sonuç vardır ki, oda şudur: Ortadoğu halkları salt maddi planda değil, idolojik planda da donanımsızdırlar. Tarihte sahip oldukları güçlü ideolojik silahları, kurtuluşları yolunda, doğru bir tarzda kullanmamakta, kullansalar da diledikleri sonuca ulaşamamaktadırlar. Emperyalizm kaynaklı ya da kapitalist-emperyalizmin gelişmesinin bir ürünü olarak doğan çeşitli burjuva ideolojilerine sığınmaları da onlara özledikleri görkemli tarihlerini yeniden yaşama ve çağdaş anlamıyla buna ulaşma, olanağı vermemektedir. Bilinen tüm nedenleriyle birlikte durum böyledir. O halde herşeyden önce günümüzde ortak bir yazgı için olan bölge halkları, her ne kadar çeşitli

milliyet ve mezheplere bölünmüş olasalar da, tarihte olduğu gibi, günümüzde de bir yandan kendi ulusal özelliklerini alabildiğine yaşamaya çalışırken, aynı zamanda, başta bölge halklarıyla olmak üzere, diğer halklarla da en sıkı bir enternasyonalist dayanışma içinde olmak zorundadır. Bu, günümüz koşullarında karşı durulmaz bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu gerçeği görmemezlikten gelerek fazla

Ferhat Kurtay'ın dışardayken çekilmiş resmi.

bir ilerici rol oynanılmayacağı ortaya çıkmıştır. Bugün bölgede güçlü ve önder konumda olduğunu iddia eden hemen tüm ideoloji ve politikaların ne kadar güçsüz oldukları, özellikle emperyalist gericiliğine karşın ne kadar sınırlı adım attıklarından ortada değil mi? O halde tarihin gelişiminin bu durak noktasında ve halkların yeniye, aydınlığa, mutluluğa gözlerini açtıkları NEWROZ'un bu yıldönümünde İran İslam devriminin yüzbinleri savaş arenasına sürmeye devam etmesine, Lübnan'da gerek emperyalizmin en güçlü donanmalarına, hava kuvvetlerine karşı, gerekse içerdeki kukla yönetime karşı direnilmesine rağmen, alınan sonuçlar yine de sınırlıdır. Fakat açık ki, bu sınırlılık günümüzde bölge halklarının tarihlerine gerçek zenginliği içinde sahip çıkma ve bundan kalkarak layık olduğu bir geleceği hazırlamak için zaman geçirmeden her türlü çabayı gösterme bilincini de hızla olgunlaştırmaktadır. Bunalımın derinleşmesi, kurtuluşun köklü ele alınmasını zorunlu kılmaktadır. Bir yerde kaos, karmaşa, bunalım, sonuç alamama ne kadar derinleşmişse, o zeminde nihai kurtuluşun ip uçları da var demektir. Ayrıca günümüzde görülmemiş bir baskı ve sömürü ile yine dayanılmaz bir yoksulluk ve geriliğin gırdabına atılan bu halklar, maddi ve manevi olarak zengin bir tarihsel geçmişten zorla koparılarak bu duruma düşürüldüklerinden, bu bunalım derinleştikçe, tarihsel ve toplumsal bünye içinde varolan kurtuluşun ip uçları da daha kuvvetle belirecek, yine kurtuluşun büyük habercileri daha güyük bir güçle doğup gelişecektir.

Bu durum, objektif olarak böyle olmakla birlikte, halklar kurtuluşlarına önderlik edebilecek güçlerin yönlendirici ve sürükleyici etkisini duymaktan ve hatta böyle güçlere sahip olmaktan bile henüz uzaktırlar. Yukarıda değindiğimiz çağımızın gerçekleriyle ve gerekleriyle çelişen güç ve anlayışların henüz bu denli etkin olabilmesi de bundandır. Ortadoğu'da günümüzün en temel sorunu; sosyalizmin bu alana devrimci bir tarzda girişi ve halklara önderlik etmesinin henüz gerçek anlamda sağlanamamış olmasıdır. Çağın, emperyalizme, kapitalizme ve hertürlü eşitsizliğe baş kaldırı ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin, Ortadoğu halklarının kendi görkemli tarihlerine sahip çıkma bilinciyle kaynaştırılıp, özgün devrim tarzlarının ortaya çıkarılması, mevcut bunalımı altedebilecek tek çıkar yoldur. Ayrıca Marksizm-Leninizm herhangi bir ideolojiden daha fazla enternasyonalist yanları olan bir ideolojidir. Gelmiş, geçmiş tüm ideolojiler şu veya bu düzeyde halkların ortak gelişimine katkıda bulunmuşlar, onlara yol göstermişlerdir, ama hiçbiri Marksizm-Leninizm kadar evrensel ve enternasyonalist boyutlara ulaşamamıştır. Bu Marksizm-Leninizmin dayandığı sınıf temeli olan proletaryanın, her türlü sınıf ve ulus farkını ortadan kaldırma tarihi görevinden kaynaklanmaktadır. Marksizm-Leninizmin, hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluşun en yaratıcı bir eylem klavuzu olarak şekillenmesi, onu halk hareketlerinin kaderini belirleyen, bir konuma yükseltmiştir. Bu nedenle günümüzde hiçbir halk hareketi bu gerçeği gözardı ederek başarıya ulaşamaz ve hatta varlığını bile koruyamaz.

Ortadoğu halklarının da ancak bu ideolojinin önderliğinde ayağa kalkmakla doğru bir rotaya girebilecekleri ve kurtuluşu garantileyebilecekleri tartışma götürmez bir gerçektir. Burada hemen yine şu hususa dikkat çekmek büyük önem taşımaktadır. İster gerçekleşen sosyalizm olarak Marksizm-Leninizm, isterse nihai kurtuluş için ilk adımları atan halkların eylem klavuzu Marksizm-Leninizm, en çok da Ortadoğu halkları için özgün olmak, bir yandan bu halkların

tarihinin en gerçekçi bir yorumu olarak, diğer yandan buradan kalkarak gelecekleri en devrimci bir tarzda çizen ideoloji olarak somutlaşmak zorundadır.

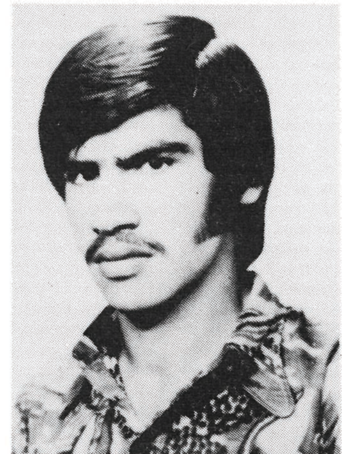
Ne yazık ki, tüm alt ve üst yapı kurumlarıyla birlikte kapitalist-emperyalizmin etkilerini en yakıcı bir biçimde yaşayan Ortadoğu halkları, Marksizm-Leninizmi de en yetersiz bir sınıfsal, ideolojik ve politik temelde karşılamışlardır. Sınıfsal zeminin yetersizliği yüzünden bu alanda Marksizm-Leninizmin ideolojik ve politik temsilciliği, en kötü bir tarzda yapılmıştır. Oysa ne Marksizm-Leninizm bu kadar zayıf bir ideolojidir ve ne de Ortadoğu halkları bu ideolojinin önderliğinde gelişemeyecek ve mücadelelerini katbe kat yükseltmeyecek halklardır. O halde Marksizm-Leninizmin bölgeye girişinde ve bölge halklarının bir kurtuluş ideolojisi haline gelmesinde bazı sorunların varlığından, hata ve yetersizliklerden bahsetmek gerekir.

Herşeyden önce bu en devrimci ideoloji bütün devrimci zenginliği içinde ve tüm yaratıcı özellikleriyle birlikte bölge halklarının tarihsel, toplumsal ve ulusal gelişme süreçlerine uygulanmalıdır. Ayrıca bunun günümüze dek ciddi bir biçimde ele alınıp gerçekleştirilmemesinin tüm tarihi ve toplumsal nedenleri iyice gözönüne getirilmeli, ve bilince çıkarılmalıdır. Hata, eksiklik, yanlışlığın nerede yapıldığı ortaya çıkarılmalıdır. Bölge halk hareketlerinin böyle sorunları olmadığı, bütün bunları bizim icat ettiğimizi söyleyenler olabilir. Bunu söyleyenler, o zaman halkların nasıl olup da Marksizm-Leninizm gibi kurtuluştaki rehberliği defalarca kanıtlanmış ideoloji ve politikalar değil de çağdaş maskeler altında piyasaya sunulan en eski ideoloji, inanç ve politikaların peşinden sürüklenebildiğini ve bunun yarattığı olumsuz sonuçları da izah etmek zorundadırlar. Böyle olmasaydı, büyük tarihi önemi olan İran devrimi bugün bu büyük çıkmazlarla karşılaşır mıydı? Filistin ve tüm Ortadoğu halk devrimleri böylesine tıkanıklıklara uğrarlar mıydı? Tüm bu nedenlerden ötürü, çağımızın en yaratıcı ve bu anlamda da en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizm Ortadoğu halkları için de kurtuluş meşalesi olarak görülmek zorundadır. Bu tarihsel ve toplumsal işlevinden ötürü, onun her türlü oportünist ve revizyonist sapmadan arındırılmasının da çok büyük bir öneme sahip olduğu da açıktır.

Her türlü oportünist ve revizyonist özellik denilebilinirki en yıkıcı etkilerini, Ortadoğu halkları üzerinde göstermektedir. Eğer Marksizm en yaratıcı ve en doğru biçimiyle somut koşullara uygulanamaz ve bunun yerine, onun en saptırılmış biçimleri geçirilirse işte felakette bu noktadan başlar; çağımız proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağı olmasına ve dünyamızın büyük bir kısmında bu doğrultuda başarıya gidilmiş olmasına rağmen, bölgemizde bu konuda hala basit birkaç adımın bile başarıyla atılamamış ve gerçek ulusal ve toplumsal kurtuluşun hala emekleme durumunda olması neyi ispatlar? Bu, açıkça, Marksizm-Leninizmin, bölge halklarımız için de halen gerçek rolünü oynamadığını kanıtlar. O halde Marksizmin-Leninizmin, bölge halklarının yaşamakta oldukları derin bunalımın aşılmasında, bu halkların tarihine sadık kalarak, yani onun olumlu malzemelerini inkar etmeden köleci tolumun gelişiminden günümüze kadar özgün olan ne varsa bununla kaynaştırılarak yol gösterici bir ideoloji olarak üzümsenmesi ve bunun da her türlü sapmadan uzak olarak gerçekleştirilmesi hayati önemdedir.

Bugün kapitalist-emperyalist sistemle sosyalist sistem Ortadoğu'nun çeşitli alanlarında bazen açık, bazen gizli olmak üzere vuruşmakta ve bölgeye nüfuz etmeye çalışmaktadırlar. Ama onlar da başka bölgelere nazaran bu bölgede fazla etkili olamamaktadırlar. Emperyalist güçler, zorla ayakta tuttukları ortaçağ kalıntılarına dayanarak nispeten güçlü bir konum tutturabilmelerine rağmen, sosyalist sistem zayıf kalmakta, bu ise çağın gerçekleri karşısında anlamsız ve anlaşılmaz bir durum yaratmaktadır.

Peki nasıl olur da böyle bir çağda emperyalistler ve uşakları böylesi anlamsızlaşan egemenliklerini sürdürebilmekte, halklar ise bu kadar zayıf kalmaktadırlar? Bu soruya doğru cevap verebilmek için bölge

Mazlum Doğan öğrencilik yıllarındayken çekilmiş resmi.

devrimlerinin de, karşı-devrimin de uluslararası niteliğini iyi anlamak gerekir. Emperyalist güçler ile uşaklarının bölgedeki varlıklarını ayakta tutan, nasıl ki günümüzde daha çok militarist saldırganlık temelinde örgütlendirilmiş karşı-devrimin birleşik gücü ise, Ortadoğu halkları da eğer başarılı olacaklarsa, tüm tarihlerinde insanlık için oynadıkları rolün belki de en büyüğünü bu dönemde oynayacaklarının bilincinde olarak bunu her alanda başaracak kapsam ve içeriğe ulaşmak zorundadırlar. Tarihte, ilkel topluluklardan köleci uygarlığa, köleci uygarlıktan da feodal uygarlığa yönelişe önderlik etmiş olan bölge halkları, kapitalist sistemle sosyalist sistemin günümüzde kurmuş oldukları dengeyi ilerici insanlık adına, sosyalizm adına değiştirecek bir potansiyeli de bünyelerinde taşımaktadırlar. İşte Ortadoğu devrimlerinin yaşadığı sancılı doğumu'n bir nedeni de budur. Ortadoğu halkları, bu şerefki ayağa kalkışlarıyla sadece kendilerini kapitalist-emperyalist sistemden ve onun zorla ayakta tuttuğu ayak bağı olan ortaçağ kalıntılarından kurtarmakla yetinmeyecektir. Temizliyecekleri alan insan soyunun en çok geliştiği, gürbüzleştiği bir alan olacak, ve bunun etkileri yalnız bu alanla sınırlı olmayarak, insanlığın sınıfsız topluma doğru gidişinde de belirleyici bir rol oynayacaktır. Bölge devrimlerinin bu içerik ve işlevlerinin muazzam bir emperyalist gericiliği nasıl davet edeceği, yine bu emperyalist gericiliğin, tarihsel gericiliğin muazzam gücünü nasıl ayakta tutmak isteyeceği ve bu gericilikleri birleştirerek nasıl direneceği kendiliğinden anlaşılır.

Peki halk güçleri, devrimci güçler bu gerçekler karşısında ne yapacaklar, devrimleri, insanlık tarihinin düğüm noktalarından birisinin bu muhtevasına uygun karşılığı nasıl verecektir? Madem ki, insanlık tarihinin düğüm noktalarından biri çözümlenecektir, o halde güçler tüm bilinçleriyle, tüm iç ve dış dayanaklarıyla, tüm ulusal ve enternasyonalist özellikleriyle bunun için gerekli olan tüm bilinçlerini ve politikalarını ortaya çıkararak, yine bunun gerekli kıldığı tüm ittifakları yaratarak ayağa kalkacaklar ve birlikte mücadele edeceklerdir. Ancak böyle yaptıkları en azından bunun gereğini kavrayıp gerekeni sınırlı bir biçimde de olsa yerine getirebildikleri zaman, tarihlerine yaraşır bir tarzı, günümüzde de yaratma ve sürdürme şansına ulaşmış olacaklardır. Gericilik bu anlamda bilinçlidir ve ne yaptığını çok iyi bilmektedir. Çünkü o her türlü maddi ve manevi donanım ve ideolojik perspektifleriyle kendisini aydınlatmıştır, örgütlüdür ve mücadele halindedir. Ama bir türlü büyüyemiyen çocuklar gibi kalan Ortadoğu halkları, çeşitli nedenlerle başta ideolojik alanda olmak üzere yüzyıllarca her türlü gelişmenin dışına itilmiş, öz çıkarlarına yabancılaştırılmış, kendilerine devrimci bilinci götürecek gücün zayıflığı ise olumsuzluğu daha da derinleştirerek uluslararası ve yerel gericiliğin örgütlülüğü ve donanımlılığı karşısında örgütsüz ve donanımsız bir durumda kalmalarına yol açmıştır. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç nedir? Ortadoğu halklarının söz konusu tarihsel atılımı yapmaları için, muhtaç oldukları çaba gösterilerek her türlü eksiklik ve yetersizlikleri giderilmelidir. Günümüzde henüz yeterli bir düzeye ulaşmamış da olsa, bu yoldaki çabaların her geçen gün arttığı ve kurtuluş için köklü çarelerin araştırıldığı söylenebilir, bu demektir ki, 1984 NEWROZ'u tüm bölge halkları için kendi öz tarihini yaşamaya, bu doğrultuyu bulmaya, bunun bilincine, ideolojisine ve politikasına ulaşmaya doğru adımların atıldığı, bunun için gerekli olan azim ve çabanın gösterilmeye başlandığı bir yıldönümü olarak kutlanmaktadır.

B - GÜNÜMÜZDE NEWROZ VE KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da NEWROZ'u böy-

lesine derin bir tarihsel ve güncel anlam içinde karşılamaktadır. O Kürdistan halkı ki, Ortadoğu halklarının içinde en eski olmakla birlikte neredeyse adı bile tarihten silinmekle yüzyüze gelen, ulusal ve toplumsal gelişmede kendisine en az şans tanınan, çağla köprüsünü henüz istediği anlamda kuramamış, baskının, karanlığın, yoksulluğun en dehşetlisini yaşayan, bunun yanında kurtuluş umutlarının en zor, en yavaş geliştiği, bilinçsizliğin, güçsüzlüğün, ihanetin, alçaklığın saflarında kol gezdiği bu nedenle de kurtuluşa devrimci bir ideoloji ve politikaya en çok susamış olan, bir halktır. Ve yine kurtuluşa doğru yöneldiğinde sadece kendisi için değil, tüm bölge halkları için de tarihin sırtına yüklediği tüm kamburları söküp atmaya ve tüm bölge gericiliği ile boğuşmaya mecbur olan bir harekettir. Böylesine zorluklarla boğuşan ve fakat aynı zamanda böylesine devrimci görevlerle yüklü olan halkımızın 1984 NEWROZ'unu da türlü güçlüklere göğüs gererek, her türlü yozluğun, kişiliksizliğin ve sahtekarlığın tahribatına uğrayarak ve fakat bir yandan sömürgeciliğin azgın sömürü ve baskısına, diğer yandan ise çeşitli biçimlerde örgütlendirilip, başına musallat edilen tüm bu yıkıcı öğelere karşı kaçınılmaz olarak, hergün direnişe daha fazla sarılarak karşılayacağı açıktır. Bu anlamda 1980'lerin NEWROZ'ları Kürdistan halkı için, çok daha değişik bir anlamı içermektedir. Genelde bölge halkı için söylenenler Kürdistan halkı için daha da derin bir anlama sahiptir. Tarihsel ve güncel gelişmeler, tüm olumsuzlukların en çok bu halkın sırtına yüklemiş, gerek tarihte ve gerekse günümüzde emperyalist güçlerin uygulamaları, en kötü sonuçlarını burada ortaya çıkarmıştır. Bu bir halk için yaşamın en anlamsız ve en soysuzu olarak biçimlenmiştir. O nedenle NEWROZ'lar, 1970'lere dek, isyan dönemleri dışında karanlığın, zulmün, bilinçsizliğin kendisini en çok dayatmış olduğu bir ortamda ve dolayısı ile özünden en çok boşalmış olarak, ve en olumsuz biçimi ile anılmıştır. NEWROZ'lar, bu dönemde kendisinden uzaklaşmışlık içinde ve çok silik bir bilinçle karşılanmaya çalışılmıştır. Fakat eğer NEWROZ'lar gerçek NEWROZ olarak kutlanacaksa ve bu da anlamını bir halkın tüm tarihsel bilincini harekete geçirerek ve geleceğe köprü gererek kurtuluşu için ayağa kalkmasında bulacaksa, bu yılların NEWROZ'larının anlamının biçim ve içerikçe devrimcileştirilmesinden başka hiçbir şey, bizi bu gerçeğe ulaştıramayacaktı. Ama böylesine bir gerçekliğe varış neyle mümkün olacaktı? Bunun ilk kıvılcımları nasıl tutuşturulacaktı? Bu zifiri karanlık, hangi ışıkla aydınlatılacaktı? Açık ki bu ışık ne köhnemiş ortaçağ ideolojileri ile ve ne de emperyalizmin ilmeklerinden defalarca geçirilmiş çağdaş görünümlü idolojiler olabilirdi. Titremeden, bulanıklaştırmadan bu karanlığı aydınlatacak parlak ışıklar ancak en devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizm tarafından saçılabilirdi. İşte 80'lerin NEWROZ'una yaklaşırken Marksizm-Leninizmle ülkeye yansıma, halkın yaşamına nüfuz etme, yalnız kurtuluşun anlamına değil, giderek en gerçekçi kurtuluş yoluna gitebilme de böyle mümkün olabilecekti. Bu anlamda tarih, eğer gelişmeden ve kendisi için olmaktan uzak körcesine bir akış olarak algılanılmak, yaşanılmak istenilmiyorsa ve bir bilinçliliğe, kendisi için olmaya dönüştürülecekse o halde bu yıllarda, devrimci ideoloji Kürdistan halkının eline bir meşale olarak tutuşturulmak zorundaydı. Kürdistan'ın içinde bulunduğu mevcut koşullarda halkına, ülkesine ve insanlığa karşı, en sınırlı bir sorumluluk bile bu ülkede en devrimci ideoloji olarak Marksizm-Leninizme sarılmayı ve bunu en devrimci biçimiyle uygulamayı zorunlu kılmaktaydı; yapılan bu oldu. Tarih seksenli yıllara doğru çarkettiğinde, bu ülke halkının o derin umutsuzluk dolu ve hiçbir şartla kabul edilemez yaşantısına verilecek en tarihsel karşılık bu yaşantıya Marksizm-Leninizmle müdahale biçiminde oldu.

Fakat kendisi için olmaktan çıkarılmış ve hatta kendi öz benliğine bile yabancılaştırılmış olan bir halk olarak, Kürdistan halkına yol önerirken, son derece özgün ve doğru bir yol önermek gerekir. Evet denilebilir ki, bu kadar raydan sapmış ve bu kadar tarihsel geçmişin dışına itilmiş bir halka doğru bir yol göstermek kolay değildir. Hele hele ortalık demogoglardan, sahtekarlardan geçilmiyor ve halk çocuklar gibi aldatılmaya müsait bir hale getirilmişse; ve eğer sömürgecilik en vahşi ve en ince yöntemleri bir arada kullanarak iğrenç bir yozluğu topluma egemen kılmışsa ve tüm bunlarla kör döğüşünü daha da arttırmayı hedefliyorsa, bu sefil yaşamda kurtuluş için ne kadar acıya mal olursa olsun, doğru bir yol bulmak, sadece bulmakla da yetinmeyip bunu yürünebilecek bir yol haline getirmek, Kürdistan halkı için vazgeçilmez bir şeydir. Açıkki, bu yolun yolcuları, özellikle de ilk yola koyulanları tepeden tırnağa kadar insani olmak, yurtsever olmak ve proleter olmak zorundadırlar. Birey bu üçlünün sağlam bir bileşkesi olup, en insani, yurtsever ve sınıfsal özellikleri kişiliğinde, bilincinde ve ruhunda somutlaştırmadıkça ve bunu tarihin en sağlıklı bir yorumuyla geleceğe en güçlü bir köprü biçiminde dayatmadıkça doğru yolda olunduğundan bahsedilemeyeceği gibi; girilen böyle bir yolda, her türlü zorluğa, işkence ve zulme karşı direnip, bu yoldan dönülmezlik verilen serler pahasına kanıtlanmadıkça halkın bu yola akıtılması ve bu yolun doğruluğuna inanması da mümkün olmayacaktır. O halde öncü yolu çizerken güçlü olmak; rayından saptırılmış halkı doğru bir rotaya sokarken düşmanın acımasızlığının ve ortamın elverişsizliğinin tümüyle farkında olmak zorundadır. Tüm bu olumsuzluklarla savaşıldığı ve engeller temizlendiği oranda yolun doğruluğu çok daha iyi anlaşılacaktır.

Bu yol, Kürdistan için çok zor bir yoldur. Kabul edilmek zorundadır ki, tarihsel ve güncel gerçeklik içinde adeta kendisini dahi tanıyamaz konuma getirilmiş bulunan bir halkın içinde, ilk bilinç kıvılcımlarının çakması, ilk adımların atılması sıradan bir olay değildir. Felçli bir ayağa yürüme gücü veriş, ilk canlılık emarelerinin gösterilmesi demek olan bu olay; emperyalist-kapitalist sistem için kimliksiz bir sömürü nesnesi olarak sömürülüp, kaba kâr mantığı içinde eritilecek, ve yine sosyalist sistemin de nedenleri ne olursa olsun hakkında belli bir politika oluşturmadığı unutulmuş bir halk gerçekliği içinde yaşanmıştır. Elbette ki, böyle bir halkın kendi öz çıkarları için ayağa kalkıp, buna gücünün yeteceğini ortaya koyması, kendi öz gücünü ortaya koyup-konuştunmasına bağlı olan bir durumdur. Açık ki, bunun sorumlusu da, böyle bir halka yol göstermek durumunda olan öncüdür. Halkın çağla köprüsünün kurulmasında sorumlu olan öncü güç, güçler ne kadar orantısız olursa olsun bu yolu yaratmak zorundadır. Kendisine karşı savaşılan bu statü, yabancı zorbaların ve işbirlikçilerin yüzyıllarca en incesinden en kabasına kadar her türlü baskı ve sömürü ile halkı kendi öz çıkarlarından alıkoyma temelinde yaratılmıştır. Ve düşman, bu konumu sürdürmek için tüm iç ve dış dayanaklarıyla günümüzde de her an tetikte beklemekte; sahip olduğu geniş imkanlar ve uygulama serbestliğine dayanarak kendisine karşı en basit bir çıkışı dahi ezmenin tedbirlerini almaktadır. İşte bu yol; salt baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen, halkımız adına hiç bir şeyi kabul etmeyen böylesi bir düşmana ve onun iç ve dış işbirlikçilerine karşı çizilecektir. O halde bu yolun yolcusu, son derece yaman olmak, özgün olmak ve doğru olmak durumundadır.

Tüm bunlar neyi ispatlamaktadır? Her şeyden önce, Kürdistan devrimine giden yolda halk adına harekete geçenin çok zayıf ve güçsüz bir biçimde ortaya çıkacağını; bilinçte, siyasette, kültürde ve ideolojide onun dayandığı toplumsal zeminin çok zayıf olacağını izah etmektedir. Aynı biçimde şunu da ifade eder ki, bu özgün, tek ve acımasız yolun öncüsü olarak doğan güç, ideolok-politik olarak ve yine kültür ve sosyal temeline uygun olarak militan bir şekillenme içinde olmak zorundadır. Bu şekillenme, her hangi bir ülke ve tarihi dönemdekinden daha özgün ve somut olarak bir ulusal direniş çizgisinin, bu çizginin öncüsünün ve militanının ortaya çıkışını zorunlu kılar.

C - PKK'NİN DEVRİMCİ DİRENİŞ MÜCADELESİ VE NEWROZ

Böyle bir gerçeklik içinde doğan PKK, Kürdistan halkını çağa ulaştıran öncü bir güç olarak, geleceğe açılışı sağlamak için adeta tüm tarihsel geçmişle hesaplaşmak; Parti olarak olduğu gibi tek tek militan ve sempatizanlarını da bu mücadelenin gerektirdiği ölçülere ulaştırmak zorundaydı. Öncü ve militanlar bu ölçülere ulaştığı oranda, kurtuluşun umutları da bir güneş gibi doğacaktı.

Elbette ki, böyle soylu bir davanın savunucuları olarak ilk adımı atanlar, en büyük zorluklara katlanmak, bu yolda bilinçli olarak sonuna kadar direnerek kanlarını davanın harcı yapmak zorundaydılar. Büyüklük de kendisini burada göstermektedir. Kişi, halkın bu dehşetli yaşamını bilince dönüştürüp kendi yaşamına nüfuz ettirdiği ve böylelikle bir halk gerçekliğini kendi kişiliğinde somutlaştırdığı, tüm bir halka yönelik düşman saldırılarının anlamını kavrayıp, bunun derin bilinci içinde olduğu, zulmün en katmerlisinin hüküm sürdüğü bu yaşamın ancak ve ancak görülmemiş bir direnişle değiştirilebileceğini, ama bu direnişi her an ve koşulda sürdürme gücünü kendisinde görebildiği oranda güçlüdür, büyüktür. Ve hele bu kişilik, zulmün kaleleri olan zindanlarda düşmanın imha politikasına karşı bir halkın direnişinin bireyde somutlaşması biçiminde yaşatılır, teslimiyet ve yenilgiyi kabul etmemek için son nefese kadar direnebilirse daha da büyümektedir.

İşte, PKK ve PKK direnişçiliğinin anlamı buradadır. 1982'nin 21 Mart'ında ölümsüz önderler katına ulaşan çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN yoldaşın, direnişinin anlamı budur. Mazlum yoldaş, Newroz'un ulusal ve toplumsal gelişmede aydınlığa, özgürlüğe, bağımsızlığa doğru yol almada ifade ettiği anlamla kendi yaşamını kaynaştırmış, PKK'nin kurucusu ve yılmaz bir savaşçısı olarak Kürdistan'ın kalbi olan Diyar-ı Bekir'in vahşi zindanlarında düşmanın her türlü dayatmasını ve teslimiyeti boşa çıkararak, 1982'nin Newroz'unda tüm bir halkın boyuneğmez direnişi biçiminde yansımıştır. Demek ki, bu olay, sadece bir kişinin her hangi bir biçimde can vermesi değildir. Orada kör bir tarihe, vahşi bir sömürgeciliğin yıllardır süren ve zindanlarında görülmemiş biçimlere varan işkencesine ..., onun en alçakça kaba yöntemler yanında, en alçakça teslimiyetçi yöntemleri dayatmasına karşı direnildi. Bu direniş, Partimizin teoride ve ruhi formasyonda en gelişmiş bir bireyinde yaşandı. Fakat açık ki bu direnişi orada, bir halk, bir Parti ve tarih yaşadı. Ve, başta Diyarbakır zindanları olmak üzere tüm direniş, bu yolun öncüsü tarafından çizildi.

21 Mart direnişi, PKK'nin ilk adımlarından başlayarak sürekli büyüyen direnişin, ardından büyük direnişleri doğuran en güçlü halkasıdır. Haki yoldaştan başlayarak bir biri ardına severek toprağa düşen PKK şehitlerinin sömürgeciliğe karşı yükselttiği bayrağın yere düşmeyeceğinin en anlamlı kanıtı, ihanetin ve teslimiyetin lanetlenmesi ve inançlardan taviz vermemenin ve onlar uğruna ölümün yüceltilmesidir.

Mazlum yoldaşla birlikte anılan Newroz'un, çağdaş anlam ve önemi de buradadır. Yeniye, bahara açılmanın ve düşmana karşı direnişin sembolü olan Newroz, Mazlum yoldaşın direnişinde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük için atıldığı direniş mücadelesinin her ne koşul altında olursa olsun yükseltileceğinin, düşmanın dayatmak istediği o lanetli tarihin bir kez daha yaşanmayacağının ilanı, kanıtı olmuştur.

Mazlum yoldaşın daha başından beri düşmanın başta gelen hedefi olması, açık ki onun kişiliğinde somutlaştırdığı özelliklerinden ileri gelmektedir. PKK'nin yaratıcılarından ve inançlı bir neferi olan Mazlum yoldaş, PKK'nin direnişçi ruhunun boyun eğmez bir sembolü, tutarlı Parti yaşamı ve sürükleyici kişiliğiyle eşsiz bir önderdir.

PKK direnişçiliğini anlamak, açık ki bu mücadelede ölümleriyle yeni bir yaşam yaratan direniş şehitlerinin yaşam ve mücadelelerini bilmekle mümkündür. Olanakların azlığına rağmen ve kopkoyu bir karanlığın içerisinde adeta ölüm noktasına getirilmiş bir halka can vermek, onu kendi varlığı ve geleceği için savaşa kaldırmak; evet bugün bir gerçek haline gelen bu olay nasıl yaratılmıştır; bunu gerektiği gibi kavrayabilmek bu amaç uğruna severek ölüme giden, kavgaya halay çekercesine katılan o militan ruhu anlamaya yakından bağlıdır.

Bugün de hala birçok küçükburjuva ukalasını şaşkına çeviren, ve bir türlü anlaşılmak istenmeyen, ama görüldüğü kadarıyla daha çok çarpıtılmak istenen bu olgu yeterince kavranmaksızın, gelişmelerin anlamı da kavranamayacaktır.

«Tarih, 75'ler direnmesi temelinde Kürdistan'da yeni bir anlam kazanmıştır. Bir halkın tüm ulusal değerlerinin katliamdan geçirildiği ve bunun neredeyse 'tamamlandı'"ği gibi bir hisse kapıldığı anda başgösteren bu direnme, sürekli gelişme gibi bir özelliğe sahiptir. Bundan sonra Kürdistan'da yazılacak tarih böyle olacaktır. PKK Hareketinin çizmek istediği tarihi rota budur. Bu, düşünmede, araştırma ve incelemede devrimci politikanın yaratılmasında ve örgütlenmenin geliştirilmesinde bir direnmedir. Hiçbir küçük-burjuva ukalasının aklından bile geçiremeyeceği kadar zor koşullarda yürütülen bir direnmedir. Bu direnme artık düşmanın dahi kabul etmek zorunda olduğu, bu anlamda da siyasi ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği, başlangıçta hiç de güçlü ordular gerektirmeyen bir direnmedir.'Bu, karanlık ve durgunluk içerisinde için için kemirilen bir toplumsal ve ulusal yaşantıdan, çağın, bağımsızlık ve özgürlük aydınlığına atılmış bir köprüdür.

Kısaca, ters işleyen bir tarihi rayına oturtmak isteyen, tarihin ters işleyen ögelerini, onun ilerleyiş doğrultusuyla birleştiren bir direnmedir. Ve yıllarca çoğuna anlamsız gibi görünen, hatta halkça ve çağca bile vazgeçilmek istenilen, ama buna rağmen halka da, çağa da kabul ettirilen ve bu anlamda büyüklüğünü katmerleştiren bir direnmedir. Şüphesiz bu noktadan sonra, yalnız direnmenin, dönülmez bir noktaya geldiğini söylemekle yetinmeyeceğiz. Bu çok daha öncesinde gerçekleşen bir husustur. Artık bundan sonrası için rahatlıkla söyleyeceğimiz şey şudur: Kendisine böyle bir direnmeyi temel alan bir parti, böylesine kısa bir sürede de olsa, çağına yakışır bir ulusal kurtuluş hareketinin hazırlayıcısı, ve örgütleyicisidir. Bu kesinleşmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun, o önder bir örgüttür.» (Toplu Yazılar - Mazlum DOĞAN, sayfa:42-43)

İlk ortaya çıktığı andan itibaren düşmana karşı direnişi ve toplumda yarattığı değişiklerle, sadece militanlar için değil ama tüm bir halk olarak da Kürdistan'a yeni bir yaşam biçimi dayatan PKK, sahip olduğu çizginin doğal bir sonucu olarak bu konuda sayısız örnekler yaratmıştır. Her biri, halkımız için kurtuluşun kılavuzu olan bu örnekler, PKK direnişçiliğinin tek tek militan ve yurtseverlerde somutlaşmış ifadeleridir.

Evet, Mazlum yoldaş da, *«Kürdistan halkının çağa açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, Partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost, düşman herkes tarafından bilinen bu uğurdaki ödünsüz savaşımıyla tarihi kişiliğini kanıtlamıştır.*

Halkın bağrından çıkmış, onun engin değerlerini sağlam ve aydınlanmış komünist kişilikle birleştiren bu yoldaşımızın kişisel özellikleri, kısa fakat zengin yaşam ve mücadele anıları da Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçıları ve tüm devrimcilere yol gösterebilecek güçtedir.

Mazlum yoldaşın çok kısa süren pratik yaşamı her an, her adım gözlerimizin önünde şekillenmektedir. Eşine ender rastlanan, Kürdistan'da ise çok ihtiyaç duyulan, bir komünistin en belirgin özelliği araştırmacı, incelemeci yanı kendisini her an önümüze koymakta ve kendi gerçekliğini dayatmaktadır.

Mazlum yoldaşın direnme mücadelemiz içindeki yeri bilinmektedir. O, direnmenin bilinç hamuruydu. Günde 500'ü aşkın sayfa kitap okuyarak, Marksizmi etüd etmede rekor kıran bir anlayışın temsilcisiydi. Mahkemede kendi savunmasında da söylediği gibi, fiziki varlığını sürdürmek için en basit olanaktan bile yararlanabilir, en küçük bir olanağı dahi devrimci mücadele için katık yapabilirdi. Zor koşullarda yaşamaktan çekinmeyen devrimci militan tipinin bir örneğidir. O, halka gerçekleri açıklamak için hiçbir engel tanımayan, her koşuldan yararlanarak, propagandanın her saat ve her saniye sürdürülmesi gerektiğini savunan ve bunu kendi yaşantısında somutlaştıran militan, önder bir tipti. İncelemede ve propaganda da böyle olduğu gibi, örgütlenmede de böyle idi. Örgütlenme alanında O, disiplinli ve örgütsel kurallara uygun çalışmanın da en seçkin örneklerinden biriydi. Mücadele ve örgüt yaşamında, halkın ve Partinin çıkarlarını, mücadelenin gereklerini her şeyin üstünde tutan, en yakındaki insanlar da dahil olmak üzere, çevresindekilere yoldaşlık ve mücadele bağları dışında herhangi bir bağla bağlı olmayı kesinlikle rededen, kişisel yaşamı-

nı yüksek Parti yaşantısına bütünüyle uydurmuş, bu konuda ortaya çıkan zaaflara ise, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın en kesin tutumu takınan, profesyonel devrimciliği şahsında en berrak bir tarzda somutlaştırmış bir yoldaşımızdı O. Mazlum yoldaş, yoldaşlarına karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, onlara yapabileceği hertürlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderleri değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göğüs gererek başarabilen bir kişiydi. İster sömürgeciliği meşrulaştırmak sevdasında olan kendini tanımaz küçük-burjuva eğilimlere, isterse sosyal-şovenizmin akılalmaz tutumlarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak işçi sınıfının ideolojik, politik çizgi bağımsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları zayıflığın, yozluğun, güçsüzlüğün hüküm sürdüğü bir alanda gerçekleştirebilmiş, son üç yılını zindanlarda bu temelde sembolleştirebilmiş ve en çok layık olduğu bir biçimde Kürdistan tarihinin onu adeta doğal olarak içine itebileceği bir tarzda direnmesini doruğa ulaştıracak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesaret ve direnmesiyle başarmıştır. Böyle bir günde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek herkesten çok onun hakkıdır. O açıdan bu olay bize söylenecek fazla bir söz bırakmamıştır. Tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağımsızlık ve özgürlük tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, mücadelenin başına dikmiş ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılmak zorundadır. Bağımsızlık ve özgürlük tarihi, modern temellerde yeniden dirilmiş ve 21 Mart Newroz gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmalıdır. Onun kişiliğinde Kawa, çağımıza özgü bir biçimde mücadelesinin başında yer tutmuş gibidir.» (age. sayfa: 43-44-45)

«Newroz'lar bundan sonra iki adla anılacaktır. Birincisi devrimci Kawa'yla anılan, halkımızın doğuşunu, bağımsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soylu direnmesinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz; ikincisi, Mazlum yoldaşımızın katledildiği Newroz.» (age. sayfa:54)

D - MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL YOLDAŞLAR ÖNDERLİĞİNDEKİ DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ NEWROZ DİRENME GELENEĞİMİZİN ZİRVESİDİR

Gözü dönmüş bir tükenmişlik içerisinde bulunan sömürgeciler, Mazlum yoldaşı katletmekle, büyük bir engelden kurtulacaklarını zannettiler. Ama bu, korkunç bir yanılgıydı. Ve hem de, tarihte her barbar gücün, her alçaklığın içine düştüğü bir yanılgı.

Eğer dava arkadaşları soysuzluğun batağına düşmemişler ve eğer tek bir dava arkadaşı bile kalmışsa ve bunun da ötesinde bu kişinin mesajı bir halka iletilmişse, bunun bir volkan gibi patlayacağı açıktır. Bu mesaj, zulmün en dehşetlisini, vahşetin en çılgıncasını yerle bir edecek güç kaynağını kendiliğinden ortaya çıkarır. Nitekim biz, bu büyük insanlık, ulusal ve Parti değerini yitirdiğimizde, gerçekte büyük güç kazandığımızı hemen belirttik.

Oysa düşman zannetti ki, büyük acı içerisinde yıkılacağız; Diyarbakır zindanları susturulup, Kürdistan halkı bu dehşetli tablo karşısında sus-pus olacak; PKK bu dehşetten ürkerek üzerine yürümeyecek; o bildiği tarihini biraz daha kör-topal ilerletecek...

Fakat gelişmeler, bunun tam tersini kanıtladı. Mazlum DOĞAN'ın dava arkadaşları, düşünce ve ruh bütünlüğünü daha da pekiştirip tek bir noktada yoğunlaştırarak, Kürdistan devriminin teorisi ve pratiğinin bütün gerçekliği ve derinliğiyle kavrayarak bilince çıkarıp, politikaya dönüştürerek cevap verme gereğini duydular. Can veren devrimcinin anısı o kadar büyük ki; eğer bir insan olarak altında ezilmek istenilmiyorsa, mutlaka ve mutlaka bu anının gerekleri yerine getirilmeliydi. Ve bunun anlamı sadece Parti bilinci, Parti politikası olarak değil, tüm bir halkın yaşam yolunun çizilmesinde ifadesini bulmalıydı.

Açık ki bunun için, zamana, muazzam ölçülerde insan azmine, çabasına ve bilince ihtiyaç vardı. Buna ancak, zaman yakalandıkça, azim ve çaba için beyin ve yürek sağlıklı çalıştıkça ulaşılacaktı. Anıya bağlılık böyle ele alınıyordu ve dayanacağımız tek gücümüzse işte bu azim, çaba, inanç ve bilinçti. Ama bunlar bizim için elde edilemeyecek şeyler değildi. Ve görüldü ki, devrim ve karşı-devrimin en çetin biçimde çarpıştığı, vahşetin en ölçüsüzünün dayatıldığı Diyarbakır zindanı başta olmaka üzere, tüm bir halk gerçekliğimiz içinde direniş, bu şehidin ardından daha da büyüdü, onun yükselttiği direniş bayrağını devralanlar, en zor koşullar altında en büyük direnişi sergilemeye devam ettiler. Halkımızın ve Partimizin büyük değerleri olan Hayri ve Kemal yoldaşlar, yükseltilen Parti bayrağının düşürülemeyeceğini, hiçbir alçaklık, ihanet ve teslimiyetin bu konuda başarılı olamayacağını, bu bayrağın gerekirse can vererek, ama mutlaka yüksekte tutulacağını kanıtladılar.

İkinci yıla girildiğinde direniş, cezaevlerinden dalga dalga Kürdistan'a yayılmaya başladı. Dışarıdaki dava arkadaşları, Parti çizgisinin somut ifadesi olan direnişçiliği en zor koşullar altında kurumlaştırma doğrultusunda büyük çabalar içerisine girerek, KONFERANS ve KONGRE gibi iki önemli Parti toplantısını gerçekleştirip, cezaevi direnişine, bu direnişle uyumlu bir biçimde gelişiminin zirvesini yaratarak karşılık verdiler. Ve direnişi ülkenin dağlarına taşırarak, mücadele bayrağını daha da yükselttiler. Daha ikinci yılı sona ermeden, görülen odur ki, Mazlum'laşan Newroz anlamını bulmuş, Mazlum-Direniş ve Newroz belleklere tek bir gerçeğin ortak isimleri olarak yerleşmiştir. Mazlum, Hayri ve Kemal'lerde sembolleşen ve yiğit PKK savaşçılarının başta cezaevleri olmak üzere, her alanda yükselttikleri bu direniş, dayatılan alçakça boyun eğme ve teslimiyete, hertürlü işkence ve katliama karşı gerekirse yüzlerce şehit vererek insanlığın savunulacağını, insan olmanın en başta gelen koşulu olan zulme ve köleliğe karşı boyun eğmezliğin her koşulda yaşatılacağını kanıtlamıştır.

1984'ün Newroz'una gelindiğinde, Diyarbakır yalnız Kürdistan ve Türkiye'nin değil, tüm ilerici insanlığın da göğsünde atan bir yürek haline gelmiştir. Diğer bir deyişle, MAZLUM, artık bir halkın yüreği olarak atmaktadır. Ve, çağla halkımız arasında hiçbir gücün reddemeyeceği sağlamlıkta bir köprü kurulmuştur.

İşte iki yılda yaşanan ve ispatlanan gerçeklik budur. Şimdi, kim bu gerçekliği inkar edip, direnişin anlamını örtebilir? Açık ki buna hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Bazılarının birden bire "direnişçi" kesilmeleri, içinde bulundukları derin sefaleti gizlemenin telaşıyla herkesi de "direniyor" gösterme çabaları boş ve ucuz bir demogojiden başka bir şey değildir. Evet, direnen birçok devrimcinin olduğu doğrudur. Ama bir gerçektir ki, bu devrimciler yalnız bir öncünün yolunda ilerliyorlar. Tüm sömürgeciler gibi Türk sömürgecilerinin de tarih boyunca her direnme boyunca elden bırakmadıkları iki yöntemlerinin olduğu unutulmamalıdır. Bunun birincisi zor temelinde ezme, diğeri ise geriye kalanların teslimiyete zorlanmasıdır. Çok az bir güçle yola çıkan PKK, dışta emperyalizme, içte ise gericiliğe dayanan Türk sömürgeciliği en vahşi şekilde üzerine gelirken, direnişi çok sınırlı bir güçle yükseltti. Düşman, PKK'nin gücünün önemli bir bölümünün tahribini, kalanın ise teslim alınmasını hedefliyordu. Sömürgecilerin bu politikası, en şiddetli biçimde cezaevinde yaşandı. Direnişin büyük simalarına teslimiyet dayatılarak, mücadele yüreğinden vurulmak istendi. Mazlum yoldaşın şahsında yaşanan gelişmeler bunun açık bir örneğidir. Düşman, tarihimizde sık sık rastladığımız, ama bunlar gibi alçakçasına ender rastlanıldığı Şahin-Yıldırım hainleri vasıtasıyla teslimiyeti dayatmak istedi. "Direniş çizgisinden vazgeç, çizgiyi biraz daha ılımlılaştır. Yaşamamız gerekir" gibi birçok alçakça öneriyle üzerine geldiler. Tarihte teslimiyete zorlanmayan örgüt ve kişi yok gibiydi ve birçoğu da teslimiyetin batağında yüzüyorlardı.

1982 öncesi, Diyarbakır zindanındaki gelişmeler hatırlanmalıdır. Tüm ilerici-devrimci kamuoyu da biliyor ki, evet-efendimci bir teslimiyet nesli dayatılıyor, bu çemberi yırtanlar derhal katlediliyordu. Nitekim, katledilen bu devrimcilerin başında Mazlum Doğan gelmektedir. Mazlum Doğan, PKK davasında sayıları dört bini bulan Partili militan ve sempatizanın bir önderiydi. Açık ki, PKK'nin teslim alınması için, herşeyden önce önderlerin teslim alınması, eğer bu başarılamıyorsa katledilmesi gerekiyordu. Teslim alınanlar alçakçasına bu statüyü kabul ederken; direnenler üzerine en amansız biçimde gelinecekti. İşte Mazlum yoldaşın direnişi, bu anlamda bir direniştir; O aynı zamanda dayatılmak istenen bu teslimiyete karşı da direniyordu. O halde, "direnişin abartılacak bir yanı yoktur, herkes direndi, direniyor" denilmemeli; henüz tazeliğini koruyan tarih yadsınmamalıdır. Sömürgeciliğin başarılı olduğu ve yüzyıllardan buyana topluma egemen kıldığı teslimiyetçi ortamın yırtılması, en başta zindanlar olmak üzere her alanda boyun eğmez bir direnişçiliğe ihtiyaç göstermekteydi. Bu ihtiyaç karşılanmadıkça herkes direnmeyecek, direniş dalga dalga tüm bir halka yayılmayacaktı. İşte bunun için MAZLUM'un anlamı büyüktür; MAZLUM'un ve ardından HAYRİ ve KEMAL'lerin direnişçiliği tarihidir, soyludur.

Evet, bugün çok değişik siyasetlerden kişilerin de direnişe katılmaları bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu, direnişçilerin birer çoluk-çocuk ya da bireysel maceracılar olmadıklarını, tersine halkın direnişini kendilerinde somutlaştıran ölümsüz dava insanları ve bu nedenle de halkın atan nabzı, direnen yüreği ve işleyen bilinci olduklarını kanıtlamaktadır. Onların büyük direnişçiliğinin hiçbir biçimde gözden düşürülemeyeceğini, yöneltilen saldırıların nasıl anlamsız ve boş bir çaba olduğunu vurgulamaktadır. Ve yine, bu direnişçilerin önderliğinde birçok insan direnme aşamasına girmişse ve Kürdistan halkı yaygın bir biçimde derin bir öfke ve direniş ruhunu yaşıyorsa, bu, bu direnişçilerin büyüklüğünü, tarihiliğini, ulusal karakterini ve tarihe sığmayacak özelliklere sahip olduklarını kanıtlamaktadır. O halde, anlamsız bir kör döğüşü içine itilerek kendi öz çıkarları doğrultusunda yürümenin çok uzağına atılmış, üzerinde amansız bir baskı ve sömürünün uygulandığı bir halkın bağrında doğan ve bu halkın kendi öz çıkarları doğrultusunda yürümesi için eşi görülmedik bir direniş örneği sergileyen bu büyük ulusal kahramanların rolü teslim edilmelidir. İnançları, düşünceleri, siyasetleri ve mensup oldukları Partileriyle bu rol kabul edilmelidir. Bu gerçeği itiraf etmekle hiçbir grup ve kişi küçük düşmeyecek, tersine herkes onların anısı temeli üzerinde bir şeyler bulabilecek, maddi ve manevi yönden güçlenecektir. Yurtseverlik ve proleter devrimcilikle yürünmek isteniyorsa ancak bu temelde yürünebilecek; yüceleşmek ancak bu temelde sağlanabilecektir. Biz daha şimdiden diyoruz ki, halkımızın ezici bir kesiminin bu büyük değerlerimize gösterdikleri bağlılık yarınki nihai kurtuluşumuzun en sağlam güvencesidir.

Tarih Newroz'u bundan sonra bu biçimde anacak; tarihi gelişim kendi öz çıkarları yolunda daha da artan bir ivmeyle hızlanacaktır. Çünkü bir kez artık, halkımız için başaşağı giden tarih tersine çevrilmiş, ulusal kişiliğe en devrimci sınıf tarafından ve en direnişçi biçimde sahip çıkılarak, oynanması gereken rol insan soyunun gösterebileceği en direnişçi bir tutumla ve şehitlik gibi bir mertebeyle taçlandırılarak yerine getirilmiştir. Sadece Kürdistan halkının değil, komşu halkların tarihinin de biraz da buradan güç alarak gelişeceği, özgür ve bağımsız bir gelişmenin en zengin bir kaynağının bu olduğu kabul edilmelidir. O halde, herkesten önce PKK'nin tüm militan ve sempatizanlarının ve halkın bu direniş şehitlerinin anısından çıkaracakları dersler vardır.

Birincisi; düşmanın tüm teknik ve maddi gücüne, tek tek militanlar ve tüm bir halk olarak muazzam bir inanç ve dirençle karşı durarak, uçurumu kapatmak gerekmektedir. Madem ki karşımızdaki düşman görülmemiş bir teknolojik donanıma ve silahlara sahip, her türlü iç ve dış gericilikten destek almaktadır; ve fakat karşısındaki halk da bir o kadar zayıftır; o halde arada var olan bu büyük uçurum nasıl kapatılacaktır. Açık ki bu uçurum yalnızca tek bir biçimde kapatılabilir ve bu da, Mazlum-Hayri ve Kemal'lerin önderlik ettikleri ve bugün dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılan direnişin en son noktasına kadar yükseltilmesidir.

İkincisi; Partili tüm militan ve sempatizanların çizgiyi tutturmada ve yaşama geçirmede örnek rol oynamaları dersidir. Geleceğin özgür ve bağımsız toplumunu yaratmada nasıl bir kişiliğin rol oynayacağı, bunun gerektirdiği bilinç, cesaret ve fedakarlık düzeyinin ne olacağı ortaya çıkmıştır. Hedeflenen o kutsal amaca, herhangi bir bilinç, cesaret, fedakarlık ve devrimci ölçülerle değil, Mazlum'ların direnişçiliğiyle varılacağı belleklerde canlı tutulmalıdır. Mazlum ve diğer yoldaşların direnişi, bu ölçü bir kez tüm militan ve sempatizanlara ve halka egemen kılındığında Partinin altedemeyeceği hiçbir engelin olamayacağını kanıtlamaktadır. Kürdistan'da ancak bu ölçülerde bir parti, militan ve halk direnişçiliği sonuç alabilir. Bu kanıtlanmıştır. Ve şimdi onların dava arkadaşlarına düşen tek görev, bu ölçülerden vazgeçmeme, her ne pahasına olursa olsun yaşama geçirmektir.

Üçüncüsü; hiçbir tasfiyeci, yabancılaşmış, teslimiyetçi, işbirlikçi düşünce ve pratiğin, bu gerçeği değiştirme ve gölgeleme gücünde olamayacağıdır. Toplumsal koşullarımızın bütün olumsuzlukları bu direnişçilikle yırtılacaktır. Tüm nesnel engeller, ancak subjektif planda böylesine bir çizgi uğruna yürütülecek bir savaşla bertaraf edilecektir. Bu noktada düşmanın ister doğrudan ve isterse objektif olarak kaynaklık ettiği her türlü tasfiyeci, özünden boşaltılmış ne kadar düşünce ve eylem ve örgütlülüğü varsa, bunların devrime doğru giden yolun tek'liğini gizlemeyeceği, bu yapının bünyesinde bulundurduğu muazzam özü tüm devrimci örgüte ve halka yansıtarak sonuç alacağı, mevcut engellemelerin anlamsızlığı, bu mücadelenin her alanında ve tüm biçimlerde boşa çıkarılacağı kanıtlanmıştır.

Buradan hareketle çıkarılması gereken dördüncü önemli ders; Mazlum'da kanıtlanan devrimci çizginin tüm Parti ve halk tarafından özümsenerek, maddi güce dönüştürüleceği ve tüm mücadele alanlarına egemen kılınacağıdır.

E - TARİHİMİZİN EN KUTSAL ÇIKIŞINI YAPMAK İÇİN GÖREVLERİMİZİ DEVRİMCİ SORUMLULUKLA OMUZLAYALIM!

Başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere PKK'li önder, militan ve sempatizanların zulmün kaleleri olan zindanları direnişin bayraklaştığı savaş alanları haline getirmeleri, hertürlü ihanet, teslimiyet ve kaçışı lanetleyerek Kürdistan'da yaşam yolunun en net çizgilerle belirlenmesi, bizlerin hangi doğrultuda ilerleyeceğimizi tartışmasız ortaya koymuştur. Onların değerli varlıklarını siper ederek açtıkları bu yolda ilerlemek gibi, artık sonderece kolaylaşmış bir görevi yerine getirmekten başka önümüzde hiçbir sorun kalmamıştır. Direniş şehitlerinin bizlere devrettiği bu görev:

– Direniş şehidimiz Mazlum yoldaşın belirleyici, tarihi direnişçiliğiyle kızıllaştırdığı Parti çizgisinde hertürlü engellere karşı yürüme görevidir.

– Siyasi, örgütsel, askeri alanda çizginin gereklerini hertürlü yetmezliği aşarak, hertürlü hata ve yanlışlığa karşı kendimizi yenileyip güçlendirme yönünde gerekli azim ve çabayı göstererek yürüme görevidir.

Bu görev; tarihte ve günümüzde büyük bir yer tutan direniş şehitlerimizin anısının maddi güce dönüştürülmesi için, bu direnişi yaratan çizginin militanının rolünü mutlaka oynaması gerektiğini vurgular. Parti militanı, eğer davanın gerçek bir öğesi ise, eğer davasının tüm özeliklerini kişiliğinde somutlaştırmışsa, bu görevleri ancak o zaman başarabilecektir. Önünde büyük direniş şehitlerinin yürüdüğü Partinin bunu bir çizgi olarak somutlaştırdığı tarihimizin bu belirleyici döneminde, Partili tüm militan ve sempatizanlar bunun gerekli kıldığı gücü mutlaka oluşturacaklardır. Bunun için, kendilerini çekiç-örs altında döverek çelikleştirecek, gelişmeler karşısında ister kendilerinden ve isterse çevrelerinden kaynaklansın ne kadar olumsuzluk, yetmezlik, hata ve yanlışlık varsa

Devamı 23. sayfada

Direnme ve İsyan Geleneğimiz Newroz'u Halkımız Bulunduğu Her Yerde Coşkuyla Anıyor ve Kutluyor!

Halkımızın direnme tarihinde önemli dönemlerin simgelerinden biri olan 21 Mart Newroz, tüm düşman çabalarına ve teslimiyetçi engellemelere rağmen, birkez daha, direnişin yükseltildiği, teslimiyetçi ve reformist çabaların mahkum edildiği savaş anları olarak yaşanıyor.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz önemli ve zorlu bir dönemden geçmektedir. Yüzyılların karanlığında yok edilmek istenen bir halk olarak ayağa kalkışımız, düşmanı şaşkına çevirdi. Elbette bu kolayca ve zahmetsizce gelişebilecek bir olay değildi. Yılların teslimiyet ve ihanet ortamı, isyan için miras çok cılız da olsa dünya proletaryası ve halklarının mücadelesinden ve Marksizm-Leninizmin yol gösteriçiliğinden alınan güçle ancak direniş temelinde yırtılabilinirdi. Kürdistan'da şimdi bu gerçek yaşanıyor. Sömürgeciliği söküp atmanın temel aracı olarak direniş, halkımız açısından bir yaşam haline geliyor.

Ve bu zorlu dönemde iki çizgi kıyasıya bir savaş içindedir. Bir yandan halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sahip çıkarak, kan pahasına da olsa yeni anlamıyla çağa kavuşturan ve kurtuluş mücadelemizde halkı devrim saflarına çekmenin bir aracına dönüştüren proletarya çizgisi diğer yanda halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sözde sahip çıkarak özünden boşaltıp, kof eğlence ve milli duyguları tatmin aracına dönüştürerek, kurtuluş mücadelesine ket vuran reformist küçükburjuva çizgisi.

Kurtuluş hareketi bir yandan emperyalizm ve sömürgeciliğin azgın saldırılarına karşı kan pahasına mücadelesini yükseltirken, bir yandan da direniş değerlerine saldıran küçük-burjuva iflah olmazlığıyla uğraşmak durumundadır. Açıktır ki, bizim temel uğraşımız tüm boyun eğdirme çabalarına rağmen direnişi daha da yükseltmek olacaktır.

Newroz böylesi bir mücadelenin odaklaştığı, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin devraldığı direniş mirasımızın en belirgin adıdır. Proletarya hareketi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının zindan savaşıyla, Newroz'a gerçek anlamını vermiş, çağa ulaşma savaşı veren halkımızın modern direniş günü haline getirmiştir.

Mücadelemizde böylesi bir önemi olan Newroz, hertürden reformist çıkış tarafından bu özden boşaltılarak anlamsızlaştırılmak istenmektedir. Burjuvazinin 1 Mayıs'ı işçi sınıfını mücadeleden alıkoymak için bahar bayramına veya çeşitli biçimlere büründürme çabalarına benzer birtarzda, bizde de Newroz, ulusal kurtuluş savaşının engellenmesi için olağan bir bahar bayramı, bir eğlence geleneği ile sınırlı tutulmak istenmektedir.

Bu durum içinden geçtiğimiz bu dönemde Avrupa'da düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecelerinde en belirgin bir biçimde görülmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ülke zeminde yeni boyutlara ulaşması, Avrupa'daki mücadele ve örgütlenmemize de bir canlılık kazandırmıştır. Buna bağlı olarak proletarya hareketi, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı kitleleri ülkede gelişen mücadeleyle sıkı bağlarla bütünleştirmek için yoğun bir çaba içerisindedir.

Direnme geleneğimiz ve Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın adıyla anılan Newroz düzenlenen gecelerle kutlanmakta, halkımızın bütünleştiği coşkulu anlar olmaktadır.

PKK Hareketinin yeni dönemde direniş mücadelesini, ülkede gelişecek olan halk savaşının gelişmesini engellemenin her türlü yöntemine başvuran reformist küçük-burjuva ve sosyal-şoven çevreler, Avrupa zemininde de direniş geleneğimizin gerçek anlamıyla yaşatılmasını engelleme çabası içerisindedirler.

Örgütlenişinden tutalım program içeriği ve sunuluşuna kadar devrimci disiplin ve direniş ruhunun en güzel örneğini sunan Newroz gecelerini engelleme çabaları devam etmektedir. Bir yandan PKK aleyhtarı propagandalarla yabancı güçlerin ve Kürdistanlı kitlelerin katılımını düşürmeğe çalışırken, bunun sökmediğini görünce alçakça oyunlara başvurmaktadırlar.

Örgütleniş, propaganda ve programına kadar tamamen örgütsüzlüğü meşrulaştıran, direniş mücadelesinden uzaklığı ve yılgınlığı yaygınlaştıran geceler düzenlenerek gecelerimizin coşkulu etkisi kırılmaya çalışılmaktadır.

Özellikle gece düzenlediğimiz alanlarda afişler sökülerek kitlenin haberdar olması engellenmekte, kitleler, çok uzaklarda da olsa bedava düzenlenen otobüs seferleriyle başka alanlara götürülerek katılım düşürülmek istenmektedir.

Her şeye rağmen kitlelerin gecelere her alanda katılım sağladığını görünce bu kez gecelerimizin muhtevasını ihbara kadar gidebildiler. Özellikle 3 Mart Hamburg ve 18 Mart Duisburg gecelerinde görüldüğü gibi salon yetkililerine birçok başvuru ve ihbarlarla gecelerin örgütlenişi ve muhtevası ilişkin bilgilendirmeler yoluyla ve bir dizi iftiralarla salonlar iptal ettirilmeye çalışıldı.

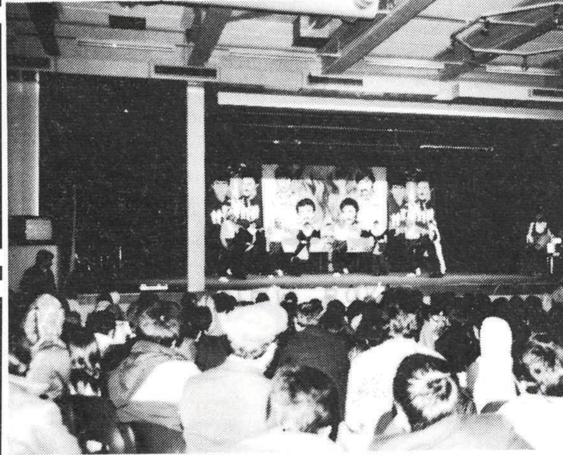
Bu tür saldırı ve engellemeler halen devam etmektedir. Ancak görülen odur ki, kitleler direnişçi özü olan ve zengin bir programa sahip olan Newroz gecelerimizi coşkuyla karşılamakta, gecelerin örgütlülüğü, disiplini ve düzenliliği kitleler üzerinde olumlu bir etki bırakmaktadır.

Şimdiye kadar düzenlenmiş bulunan Hamburg, Hannover, Arnheim (Hollanda), Osnabrück, Köln ve Duisburg geceleri, toplam 6000'e ulaşan bir kitle katılımı ile başarılı bir şekilde geçti. Gecelerde özellikle kitleleri ülkemizde gelişen mücadeleden haberdar eden, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri direniş mücadelesine davet eden programlar kitlelerin coşkulu sloganlarıyla karşılanmaktadır.

Bu da gösteriyor ki kim, hangi güce dayanarak, ne türlü oyun oynarsa oynasın, hangi yolla engellemeye çalışırsa çalışsın, kitleler, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde saf tutmakta, Newroz'u direnişin yükseltildiği gün olarak kutlamaktadırlar.

Hiç bir bozguncu çaba direnişi durduramayacaktır.
Yaşasın isyan ve direnme geleneğimiz NEWROZ!

NEWROZ KUTLAMA VE ANMA GECELERİ DEVAM EDİYOR

Hunerkom folklor grubu, Kürt halk oyunlarını sunarken.

Kürdistan halkının, çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının kanıyla bezenen direnme geleneği NEWROZ, Avrupa'da düzenlenen Kürdistanlı, Türkiyeli ve Avrupalı kitlelerin katıldığı gecelerde devrimci coşku ile kutlanıyor.

Bu amaca yönelik olarak Fransa, Hollanda, İsveç, İsviçre ve Almanya'da toplam 14 gece düzenlenmiştir. Bunlardan 3 Mart Hamburg, 4 Mart Hannover, 10 Mart Arnheim, 11 Mart Osnabrück, 17 Mart Köln, 18 Mart Duisburg geceleri geniş bir kitle katılımı ile gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Newroz gününün anlamını ve mücadelemizin geldiği boyutları anlatan konuşmayla açılan geceler, devrimci marşların sunulduğu koro programı ve Kürdistan'ın iç kesimlerinden derlenen oyunların sergilendiği folklor ile devam etmektedir. Mücadele ve direnişi dile getiren halk türkülerinin sunulduğu Koma Berxwedan programı beğeni ile karşılanmaktadır. Gecenin birinci bölümünde ayrıca PKK partizanlarının halk savaşına hazırlık çalışmalarını anlatan, hazırlık alanlarında çekilmiş bir video film gösterilmektedir.

İkinci bölümde ise, şehitlerin ve mücadelenin önemli anlarının konuşma ve türkülerle anlatıldığı Halkımız Savaşıyor, Halkımız Söylüyor programı ardından, ülke içinde faaliyet yürüten silahlı propaganda birliklerinin çalışmalarını anlatan bir tiyatro bulunmaktadır. Gece tiyatronun en coşkulu anı olan şehit partizanın ardından ant içme töreni ile devrimci direnişçi bir ruhla sonuçlandırılmaktadır.

Yaklaşık 1300 kişinin katıldığı Hamburg gecesi, son ana kadar salon yetkililerince engellenmesine rağmen başarılı bir biçimde sonuçlandı.

Halkımız Savaşıyor, Halkımız Söylüyor programı sunulurken.

4 Mart Hannover gecesine merkezi programa ek olarak yörede faaliyet sürdüren Hunerkomlu sanatçıların oluşturduğu Koma Amed gurubu devrimci türküleri ile konuk oldu. 800'ü aşan bir kitle katılımının sağlandığı Hannover gecesinde zaman darlığı tiyatronun tüm bölümlerinin oynanmamasına neden oldu.

Hollanda'nın Arnheim şehrinde 10 Mart'ta düzenlenen geceye 600'e varan bir Kürdistanlı kitle katıldı. Den-Haag ve Amsterdam'da faaliyet sürdürmekte olan koro ve folklor ekibinin katıldığı geceye ozan Zinar direniş ve savaş türküleri ile renk kattı.

Osnabrück gecesinde konuk olarak bulunan Filistinli sanatçı Hilmi, 600'ü aşkın kitlemiz tarafından sevgi gösterileri ile karşılandı.

Yakın olmalarına rağmen her ikisine de yüksek bir katılım sağlanmasının dikkati çektiği Köln ve Duisburg geceleri de başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Özellikle Duisburg'da reformistlerin son üçgüne kadar süren engelleyici çabaları ve ihbarlarına rağmen 1200'e varan bir kitle katılımı sağlandı ve aksamadan sonuçlandırıldı.

★

Koma Amed grubunun programından bir an.

PARTİZANIN MEKTUBU

PROVAKATÖRLERİN DEVRİMİ YARGILAMASINA İZİN VERMEYİN!

FUAT BAWER

Demokrat Türkiye'nin iki yıla yakın bir süreden beridir yurtdışında yayın yapan birçok demokrat ve ilerici yayın organının arasında yer alan bir gazete olduğu herkes tarafından bilinmektedir. Bu süre boyunca sayfalarında yer verdiği en temel yazılardan yola çıkarak, **Demokrat Türkiye**'nin nasıl bir ideolojik-politik çizgi doğrultusunda yayın yaptığı konusunda belli bir anlayışa ulaşmak mümkündür. Elbette izlenen ideolojik-politik doğrultunun Türkiye devrimci-demokratik hareketinin canalıcı sorunlarının çözümüne ne denli katkıda bulunduğu, Türkiyeli demokratların sesi olarak askeri-faşist diktatörlüğe karşı mücadelede kitlelere nasıl bir yol önerdiği, halklarımızın artık tahammül edilemez boyutlara varan baskı, zulüm ve sömürüden kurtuluşu için ne kadar çaba harcadığı, bu çizginin proletaryanın devrimci çizgisinin var olma ve bağımsızlık hakkına ne ölçüde saygı gösterdiği, demokrat olmanın ölçülerine ne denli yaklaştığı gibi pek çok konuda fikir yürütülebilir, tartışmalar yapılabilir. Bütün bu temel sorunlarda **Demokrat Türkiye** çeşitli yönlerden eleştirilebilir. Ama bu yazının amacı belirtilen noktalarda **Demokrat Türkiye**'yi eleştirmek değildir. Yeri geldiğinde bu da yapılacak ve bu gazetenin gerçek işlevi konusundaki düşüncelerimiz de açıklanacaktır. Şimdilik kaydıyla bizi ilgilendiren esas sorun, **Demokrat Türkiye**'de çıkan her yazının bu gazeteyi ne ölçüde bağladığı ve yazarlarının sorumluluğunu paylaşıp paylaşmadığıdır? İşte mesele bu!

Sözgelimi **Serxwebûn** gazetesinin sonderece belirgin ilkelere bağlı bir yayın politikası vardır. Sayfalarında yer verdiği yazarların ve yayınladığı bütün yazıların sorumluluğunu taşır. Hatta bu sorumluluk okuyucu mektuplarına kadar uzatılabilir. Temel sorunlar üzerine yazı yazan herkesin sicili hakkında bilgi sahibidir. Kendi politikasına yol gösteren ilkelerle açıkça çatışan yazılara yer vermez. Bu türden yazılara yer verme zorunluluğunu duysa bile bunun gerekçesini açıklar, çoğu kez cevap verme hakkını saklı tuttuğunu bildirir ve cevabını verir. O, Kürdistan'daki belli bir politik örgütlenmenin sözcüsü, bu örgütün önderliğinde geliştirilen ulusal direniş mücadelemizin sesidir. Objektif konumu ve tarihsel sorumluluğunun bilinciyle hareket eder. Kimin sözcülüğünü yaptığını açıkça ortaya koymaktan hiçbir zaman çekinmez ve bundan sadece gurur duyar.

Acaba **Demokrat Türkiye** de böyle davranmakta veya böyle davranmanın zorunluluğunu duymakta mıdır? Kesin ilkelere dayalı açık bir yayın politikası var mıdır? Sayfalarına konuk ettiği her yazarın bütün sorumluluğunu üstlenmekte midir? **Demokrat Türkiye**'de biraraya gelen demokratlar örgütlü demokratlar mıdır, yoksa örgütsüz demokratlar mı? Herhangi bir örgüte ya da ortak toplantılarla saptanmış ilkelere bağlı kalma gereğini hissetmekte midirler? Yoksa **Demokrat Türkiye** demokrasi ve demokratlık adına eline kalemi alan ve birşeyler yazıp çizen herkese kapılarını açık tutmakta mıdır? Eğer öyle ise bu nemenem demokrasi ve demokratlıktır? O zaman **Demokrat Türkiye**'nin, yazar olma sevdasına kapılan bazı acemi aydınların ve hatta bazı karanlık unsurların kalem oynattığı bir antreman alanı olduğunu söylemek sadece yersiz bir yakıştırma ya da "çirkin" bir iddia olabilir mi? **Demokrat Türkiye**'nin sorumluları bu sorularımıza yanıt vermek zorundadırlar.

Göründüğü kadarıyla **Demokrat Türkiye**'nin temel yazar kadrosuna dahil ettiği S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki yazar bozuntusu devrim ve sosyalizm düşmanları kimlerdir? **Demokrat Türkiye** direnişe, direnişçilere küfretmekte hiçbir sakınca görmeyen, faşizmin işkence tezgahlarında sır vermemek için ser veren Türkiyeli ve Kürdistanlı yüzlerce devrim şehidini, İspanya'da mecliste "yaşasın ölüm" diye nara atan faşistlere benzeten, bu S. OKTAY denen siyasal mevtanın gerçek kimliğini devrimci-demokratik kamuoyuna veya en azından sorumlu devrimci çevrelere açıklama yürekliliğini gösterecek midir? Bu yazar taslakları mı **Demokrat Türkiye**'yi kendi devrim düşmanı amaçları için bir araç olarak kullanmışlardır? Gazete sorumluları, yeterince üzerinde düşünmeden mi, gerçek anlamını bilince çıkarmadan mı bu yazıları yayına sokmuşlardır? Yoksa yazıların içeriğine tümden katılmakta mıdırlar? Kim kimi oyuna getirmiştir? Şu S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki insanlık ve direniş ruhu fukaraları ayrı ayrı kişiler midir? Yoksa değişik adlar altında benzer içerikli yazıları yazan tek bir kişi midir? Eğer bu üç takma adın sahibi tek bir kişi ise, **Demokrat Türkiye** bunu bilmekte midir? Ve yine eğer bu üç takma adın sahibi tek bir "insan" ise, çocuk kitaplarının en sevimsiz tipi olan ve kendisini cezalandırmak amacıyla izleyen roman kahramanının elinden kurtulmak için hertürlü kılığa bürünen **binbir surat** gibi, neden **Demokrat Türkiye**'nin aynı sayı ve aynı sayfasında değişik iki takma isimle yazma zorunluluğunu duymaktadır? Kendisini cezalandırmak için izine düşen güçler mi vardır? Affedilmez bir suç mu işlemiştir? "Ölüme Yatmak" gibi devrimci-demokratik kamuoyuna sonderece yabancı olan ilginç bir başlık altında yazdığı makalenin, okuyan herkeste, işlediği suçun meşru karşılığı olan şerefsizce bir ölümün soğuk nefesini ense kökünde hisseden bir suçlunun kaleme almış olabileceği imajını yaratması sadece bir tesadüf müdür? Sakın şu **S. OKTAY**, Diyarbakır Cezaevinde onlarca devrimci savaşçının kanına giren Şahin-Yıldırım faşist milis çetesinin üçüncü şefi olan Semir vb. provakatörler olmasın? Sakın şu devrimcileri yobazlıkla, halkımızın kültürü diye feodal kültür ve ahlak anlayışına sarılmakla itham eden **Ali TAN**, hiçbir insani ve ahlaki kurala bağlı olma gereğini duymayan, içinde yer aldığı örgüt içinde burjuva ahlak ölçüleriyle dahi bağdaşmayan ölçüleri geliştirmeye çalışan, korkunç bir ruh düşkünü Semir vb. olmasın. Eğer **Demokrat Türkiye**'den tasfiyeciliği ve yıkıcılığı dayatmaya çalışanlar kendilerinin de niteliğini çok iyi bildikleri bu tip unsurlarsa, bu gazete durumunu nasıl açıklayacaktır?

Şimdi bütün bunlar nereden çıktı denilmesin. Bugün artık belgeleriyle ortaya çıkmıştır ki, Türkiye ve Kürdistan Devrimci-Demokratik Hareketleri bizzat devlet tarafından örgütlendirilmekte olan gizli-açık bir tasfiyecilik ve yıkıcılık faaliyetine hedef olmaktadırlar. Semir denilen unsurun bu konudaki rolü belgeleri ile birlikte bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Devrimci hertürlü değere saldırmayı görev olarak yürüten bu unsurların yaydıkları görüşler ile **Demokrat Türkiye**'de çeşitli isimler altında yayınlanan görüşler arasındaki aynılık bir tesadüf müdür? Yoksa **Demokrat Türkiye**'nin yayınlanmamış ve fakat bu temelde başkaları ile saptadığı başka ilke ve protokolleri mi vardır? Örgütlenmeye ve örgüte savaş ilan eden herkes soluğu neden **Demokrat Türkiye**'de almaktadır? Devrimci-demokratik kamuoyunun gözünün içine baka baka nasıl tasfiyeciliğin böyle dayatıldığı ve bunun nedenleri **Demokrat Türkiye** tarafından izah edilmeyecek mi?

Evet. **Demokrat Türkiye** gazetesinin sorumluları bu sorularımıza mutlaka cevap vermelidirler. Eğer Türkiye'de demokrat olmanın en temel koşulunun Kürdistan'da proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini hem de hiçbir önkoşul ileri sürmeksizin desteklemekten geçtiğini kabul ediyorlarsa; eğer en korkunç vahşet ve barbarlığın sergilendiği zindanlarda faşist cellatların sosyalizm ve insanlık değerlerine ihanet etmeleri karşılığında kendilerine sunduğu "yaşam yolu"nu ellerinin tersiyle iterek, şerefli bir ölümü böyle bin tane yaşama yeğ tutan direniş mücadelesinin ölümsüz kahramanlarına birazcık saygı duyuyorlarsa; eğer Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerin, Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin ve öteki devrim şehitlerinin, yaşamın ve ölümün gerçek anlamını S. OKTAY alçağı kadar bilmediklerini iddia etmeyeceklerse, bu sorularımıza cevap vermek zorundadırlar. Biz yine sorularımıza devam edelim.

Demokrat Türkiye gazetesi, bugün Türkiye ve Kürdistan'da halklarımıza kan kusturan, dizginsiz bir sömürü ve zulmü onların yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getiren, halklarımızın en değerli evlatlarını zindanlara dolduran ve binlercesi için darağacının yağlı ipini reva gören Türkiye'deki mevcut devlet biçimini nasıl değerlendirmektedir? Eğer mevcut devlet biçimi dörtbaşı mamur bir faşist diktatörlükse, bu zulüm çarkının kırılmasının çok büyük fedakarlıklar pahasına gerçekleşebileceğini, halklarımızın kurtuluşu uğruna ölümü göze almanın ve gerektiği yerde ölmenin de bu fedakarlıkların kapsamına girdiğini kabul etmekte midir? Eğer mevcut rejim insanlığa karşı hergün, her saat sayısız suçlar işliyorsa ve bu rejime karşı mücadele etmek sadece komünistler için değil, şerefli ve haysiyetli her kişi için bir insanlık borcu haline gelmişse, **Demokrat Türkiye**, faşist diktatörlüğün devamından yana olmayan herkesi faşizme karşı mücadeleye çağırmanın gereğine inanmakta mıdır? Mücadelenin gereğine inanıyorsa, bu mücadelenin zafer kazanması için, sadece komünistlerin ve genel olarak kitlelerin öncülerinin değil, bizzat kitlelerin kendisini büyük bir fedakarlık ve kararlılık ruhuyla eğitilmeleri gerektiğini; kitlelere zafere giden yolun hiçbir zorluğu içermediğini ve kurtuluşun hiç kan dökülmeden elde edileceğini söylemekle, kitlelerin kandırılmasından öteye gidilemeyeceğini ve zaferin sadece bir hayal olacağını bilmekte midir? İçerde ve dışarda, işkence tezgahlarında ve dağlarda faşist insan avcılarına teslim olmak yerine, sonuna kadar direnerek yaşamlarını halklarımızın kurtuluşu davasına adayan ülkelerimizin en değerli kızları ve oğulları, bu **fedakarlığın gereğini en somut bir biçimde yerine getirmiyorlar mı? Demokrat Türkiye** bu soylu direnişleri nasıl karşılıyor, onlara nasıl bir anlam atfediyor? Neden Diyarbakır zindanlarında hergün birkaç devrimcinin cesedi çıkıyor. Sömürgeci-faşist cuntanın devrimci savaş esirlerine ölmemeleri, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit ve S. Oktay gibi yaşamaları için kapıları açık tuttuğunu, ama asıl bu şekilde onları öldürmeye çalıştığını; kendilerini, kendi ülkeleri ve halklarının gerçekliğini inkar etmeleri, Kemalizmin kendileri için çizdiği "ulusal birlik ve bütünlük" yoluna yeniden dönmeleri, Şahin-Yıldırım çetesinin "genç kemalistler" örgütüne katılmaları karşılığında gerekirse kendilerini salıverecek kadar ileri gittiğini biliyor mu? Eğer biliyorsa, zindanlardaki savaş esirlerine, Kenan Evren faşist yönetiminin kendileri için çizdiği yola girmelerini, "kendilerini adını duymadıkları, yüzünü görmedikleri insanlar için feda ediş" yerine, "yemeleri, içmeleri, gülmeleri, eğlenmeleri, aşık olmaları ve evlenmeleri" için kendilerine ayıracak zamanlarının olması ve bu nedenle yaşamaları gerektiğini öneriyor mu? S. Oktay alçağı gibi, **Demokrat Türkiye**'de, faşist cellatların politikasını bozguna uğrattıkları, onlara siyasal yenilgiyi tattırdıkları için direniş kahramanlarına olan şükran borcunu dile getiren, cezaevi direnişini (ve genelde direniş çizgisini) destekleyen, kendi üyelerine ve önderlik ettiği kitlelere "çalışmada ve çarpışmada" onlar gibi kahramanca fedakarlık ruhuyla dolu olmalarını öğütleyen devrimci partileri ve örgütleri "ölüm ideolojisi" üretmekle suçluyor mu? Cevabı evet ise, bunun faşist cellatların tutumu ile arasındaki fark ne kadardır? Hayır ise, "ölmeye yatmak" edebiyatının **Demokrat Türkiye**'nin sayfalarında arz-ı endam etmesinin esbab-ı mucibesi nedir? Eğer **Demokrat Türkiye** bir provakatörün oyununa geldiğini kabul edecekse bunu herkese açıklamalı, proletaryanın devrimci direniş çizgisine karşı saygılı olacağına ve bir kez daha devrim şehitlerinin anılarına karşı işlenen alçakça bir suça alet olmayacağına dair, devrimci kamuoyuna güvence vermelidir.

Yurtdışında bulunan Türkiyeli ve Kürdistanlı bütün devrimcilere sesleniyoruz. **Demokrat Türkiye**'yi düzenli veya düzensiz okuyan binlerce faşizm aleyhtarı arasında sizin de taraftarlarınız ve sempatizanlarınız var. Onlar, S.OKTAY adlı ne idüğü belirsizin sosyalizm salçasına batırılan, hem de "yeni sosyalizm" denilen ucube türünden olduğu için kolaylıkla dikkatlerinden kaçabilen, devrime nefretini kusan "tatlı" sözlerini, S.OKTAY, Ali TAN düşüncelerinde haklı olabilir mi diye düşünebilirler. Gerçekten bu kadar fedakarlıklara katlanmak boşuna mıydı; bu kadar devrimcinin, demokratın ve yurtseverin oluk oluk akan kanı, sadece kendi güdülerini tatmin etmek için ölüme meydan okuyan birkaç kompleksli insanın "kahramanlık gösterisi" miydi diyebilirler. Giderek işi Türkiye sosyalist ve demoratik hareketinin uzak ve yakın geçmişinin ne kadar sahip çıkılması ve herşeye rağmen savunulması gereken olumlu mirası varsa, bir provakatörün koşullandırması ile tartışmaların merkezine koymaya kadar vardırabilirler. İşte gelişmelerin bu noktaya varması demek provakatörün sonuç alması, provakasyonun başarıya ulaşması demektir. Sizler buna seyirci mi kalacaksınız?

Bu provakatörler sömürgeci-faşist cuntanın içerde geliştirdiği tasfiyeciliği yurtdışında tamamlamaya çalışıyorlar. Onlar, örgütleri dağıtmak, örgütlenme doğrultusunda geliştirilen olumlu çabaları sabote etmek, "kitlelerin ve örgütlerin taraftarlarının örgütlerden kopuşu"nu sağlamak ve böylece dağınıklığı ve kaosu egemen kılmak için, değişik adlar altında ve özellikle okuyucu mektupları yoluyla birçok ilerici yayın organının davetsiz konuğu oluyorlar. Kenan Evren'in bu kuklaları, özellikle Türkiye devrimciliğinin ağır yaralar aldığı, bazı örgütlerin "geçmiş"leriyle tüm bağlarını koparak kendilerini tasfiyeye yöneldikleri, "yeni sosyalizm" maskesi altında hertürden küçük-burjuva düşüncesinin Marksizm-Leninizme bulaştırılmaya çalışıldığı ve bu öğretinin ihtilalci özünü iğdiş edilmek istendiği günümüzün ağır olumsuzluklarla yüklü koşullarında, "geçmiş dönemin olumsuzluklarını görmüş, kavramış" olan "devrimci, demokrat ve aydınlar"a sesleniyorlar. Bu tür dönemlerde, en aşağılık dönek ruh halini ortaya koymaya yatkın, bir kutuptan öteki kutba kolaylıkla atlayabilen, en kutsal devrimci değerlere gözünü kırpmadan ihanet edebilen, korkak, istikrarsız, kararsız ve kaypak küçük-burjuva aydınlarının çağrılarına kulak tıkamayacaklarını ve örgütleri içinde harekete geçeceklerini biliyorlar. Onlara güveniyor ve bu yüzden onlara övgüler yağdırıyorlar. **"Aydın olmalarının verdiği bilinçle"** (!?) görevlerini başarıyla yerine getireceklerine inanıyorlar. Ama aynı inancı yurtsever halk kitleleri ve örgütlerin sıradan taraftarları için paylaşmıyor; "gecmişin sekter, dogmatik örgütlerine binbir bağla bağlı olan kitleler ve bu örgütlerin taraftarları için bu kopuşu gerçekleştirmek aynı şekilde kolay olmayacaktır" diyorlar. Bir ajan-provakatör kendini bundan daha iyi ele veremezdi. Faşist Evren cuntasının kendisine yüklediği işlevin özünü bundan daha açık bir biçimde ortaya koyamazdı. Bu provakatör hepimizin gözlerinin içine baka baka, açıkça "ben Martovculuk oynayacağım" diyor; "benim görevim örgütleri tasfiye etmektir." Bu sözlere başka anlamlar yüklemek, başka yönlere çekmek mümkün müdür?

Provakasyona alet edildiği olasılığını bir kenara bırakalım. Farzedelim ki **Demokrat Türkiye'de S. OKTAY**'ın, **Ali TAN**'ın, Cumali HAYDAR'ın tasfiyeciliğine bilinçli destek sağlıyor; bir provakatöre (provakatörler sırtlarında provakatör üniformasıyla gezmezler, karşı-devrime gereği gibi hizmet etmek için kendi gerçek kimliklerini devrimcilerden, demokratlardan gizlerler; böylesi yaratıklar **Demokrat Türkiye**'de sahneledikleri türden eylemleriyle yakayı ele verirler), buyur, sayfalarım senin kaleminin hizmetindedir, istediğini yazıp çizebilirsin diyor. Yine farzedelim ki, bunu, yurtdışında Kemalizmle bağlarını koparamamış küçük-burjuva demokratlarının sözcülüğünü yaptığı için yapıyor ve bu tutum onun sınıfsal karakteri ile tam bir uygunluk arzediyor. Peki, eğer taşıdığınız sıfattan vazgeçmediyseniz, size soruyoruz. Ya siz mark-

Kürdistan'da son siyasal gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler...

Baştarafı 1. sayfada

Bir kere, böyle bir anlaşmanın sadece Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmelerin bir sonucu olmadığı, bununla birlikte Ortadoğu'daki gelişmelere yakından bağlı ve bu gelişmelerin bir parçası olduğu açıktır. Son bir kaç yıl içinde Ortadoğu'da emperyalizm ve işbirlikçi rejimlerle devrimci, ilerici, anti-emperyalist güçler arasındaki mücadelenin şiddetlendiği, bölgenin birkaç odağında sıcak savaş biçiminde sürdüğü herkesçe bilinir. Ve bugün, böyle bir mücadelenin en keskin biçimi aldığı ve tüm bölgeyi kapsadığı ortadadır. Keskinleşen mücadele ortamının bir gereği olarak bölge çapında saflaşmanın ortaya çıktığı, bölge güçlerinin karşılıklı bloklaşmakta olduğu açıktır. Böyle bir durumda artık herkes için kendi safını açıkça belirlemek kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu, her iki güce de dayanarak kendi çıkarlarını gerçekleştirmek isteyen burjuva kurnazlığının, orta yolcu, reformist, uzlaşıcı hareketlerin sonu demektir. Nitekim olanlar da tamıtamına budur.

Ortadoğu'da son bir yıldır kendi silahlı kuvvetlerini de dolaysız kullanmaktan çekinmeyen emperyalizm, bölgedeki egemenliğini sürdürmek, karşıtlarını ezerek egemenliğini güçlendirmek istemektedir. Bunun için silahlı şiddeti en azgın bir biçimde kullanmakta, planlı saldırganlığını arttırmaktadır. Bunun için bölgedeki işbirlikçilerini bir blok içinde birleştirmeye çalışmaktadır. ABD emperyalizminin, Camp David'le başlatılan ve İsrail-Mısır ittifakı önderliğinde bölge gericiliğini birleştirmeyi amaçlayan planı işlememiştir. Şimdi, bir yandan İsrail elde tutulurken, öte yandan "İslam Konferansı" adı altında diğer işbirlikçi-gerici rejimler bir blok içinde birleştirilmek istenmektedir. Ve bu blokun önderliği için bir NATO gücü olan Türk faşizmi en ideal konuma sahiptir. ABD generallerinin Türkiye'den istedikleri ve kabul ettirdikleri şey budur. Son "İslam Konferansı" zirvesi ve Türkiye'nin zirveye katılımı bunun en açık göstergesidir. Türk faşistlerinin gerici Arap başkentlerine yönelik sıklaşan diplomatik akınların anlamı budur. Besbelli ki bu çabalar, emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericiliğin bölge halklarına ve ilerici, yurtsever güçlerine karşı saldırganlığı artırma çabalarıdır. Bu ortamda devrimciyim, ilericiyim, anti-emperyalistim diyebilmek için emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı direniş çizgisinde, aktif mücadele içinde olmak mutlak bir zorunluluktur. Nitekim değişik sınıflardan (proleter, küçük-burjuva ve hatta bazı kesimleriyle burjuva) çeşitli güçler emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı aktif mücadele çizgisine yönelmişler ve giderek bir blok haline gelmeye başlamışlardır. Suriye, Libya, İran ve benzeri güçlerin durumu, sıklaşan ilişkilerinin anlamı budur. Bu oluşum, dolaylı ya da dolaysız bir biçimde arkasında dünya sosyalizm ve devrim güçlerini bulmaktadır, karşıt güçler arasındaki mücadele şiddetlendikçe bloklaşma eğilimi gelişmiş, böyle bir yönelim ise mücadelenin daha çok keskinleşmesini ve kızışmasını doğurmuştur.

Elbette Ortadoğu'daki böylesi gelişmeler etkisini en çok mücadelenin yoğunlaştığı odaklarda duyurmuş, bölgedeki ulusal kurtuluş hareketlerini derinden etkilemiştir. Mücadele keskinleşip bloklaşma eğilimi geliştikçe bu hareketler içinde yer alan ve yer aldığını söyleyen çeşitli güçler de kendi çizgilerini belirginleştirmek ve gerçek yerlerine oturmak zorunda kalmışlardır. Böylece bu hareketler içinde açık bir ayrışma ve değişik saflara geçme ortaya çıkmıştır. Uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi eğilim içinde olan güçler, emperyalizm ve gericilikle olan eski ilişkilerine bağlı kalıp onların safında kendi gerçek yerlerini alırken, devrimci-yurtsever güçler de direniş çizgisinde mücadelenin gerçek sahipleri olarak direnişçi blokun birer parçaları haline gelmişlerdir. Böylece bu hareketler, önlerini tıkayan ve yanlış rotaya sokarak gelişmelerini engelleyen sahte devrimci-yurtsever güçlerden, reformist-işbirlikçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerden kurtulmuşlar, doğru devrimci çizgiye ve gerçekten halkçı karaktere biraz daha yaklaşmışlardır. Filistin Kurtuluş Hareketi içinde de, Kürdistan'da da olan tamıtamına budur. FKÖ'nün parçaladığı, kendi içinde amansız bir mücadele yaşadığı, Kahire ve Amman'a oturan Arafatçılığın Washington yolunda ilerlemekte olduğu bir ortamda bizim "küçük Arafatlarımızın" da Bağdat, Londra, Paris, Stockholm yolunda ilerlemeleri elbette şaşılacak bir şey değildir. Bu, bölgedeki böylesi gelişmelere ve emperyalizmin bölgeye yönelik planlarına böyle yakından bağlıdır. Eğer bu yolda yürümekte ısrar ederlerse, yakında sıranın Ankara yolunda ilerlemeye de geleceği açıktır.

Anlaşma olayına, belirgin bir etmen olarak Kürdistan'daki gelişmeler açısından da bakmak gerekir. Kürdistan'ın çeşitli parçalarında burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi akımın ya hakim ulus içindeki küçük-burjuva reformist hareket içinden ya da yarı-feodal, yarı-burjuva ilkel-milliyetçi hareket içinden doğup geliştiği iyi bilinir. Hem sınıf karakteri ve hem de bu doğuş özelliği nedeniyle o, program, strateji ve taktik açılardan bu hareketlerin anlayışlarını kendinde yansıtmış, onların uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi özelliklerini kendi özellikleri olarak şekillendirmiştir. Bu akım içinde KYB en önde gelen bir güçtür ve daha başından itibaren Kürdistan'ın tüm parçalarında kollarını yaratmayı esas almıştır.

1970'lerin ikinci yarısında, bölgede devrimci, ilerici gelişmelerin hızlandığı, Kuzey-Batı Kürdistan'da kısmen rahat çalışma koşullarının bulunduğu, ilkel-milliyetçiliğin ağır bir yenilgi aldığı ve Kürdistan proleter devrimci hareketinin henüz doğuş sürecinde olduğu bir ortamda reformist-milliyetçi hareket, bu elverişli koşullardan yararlanarak hızla gelişme sağlamıştır. İran Şahlığının yıkılması ise bu hareket için önemli olanaklar yaratmış ve ciddi bir umut ışığı olmuştur.

Ancak 1980 sonrası gelişmeler daha değişik koşullar ortaya çıkarmıştır. Bölgede karşıt güçler arasında keskinleşen mücadele ortamı ve artan bloklaşma eğilimi doğrudan Kürdistan'ı da içine almıştır. Türkiye'de iktidara el koyan 12 Eylül faşist-askeri yönetimi ortamı sonderece sertleştirmiş, reformist-milliyetçi hareketin yararlandığı çalışma koşullarını yoketmiştir. Doğu Kürdistan'daki gelişmelere bağlanan umutlar gerçekleşmemiş, savaşın Irak rejimi aleyhine dönmesiyle Irak-İran savaşı da bu harekete umut veremez hale gelmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen proletarya hareketi ve bu hareketin önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi tüm Kürdistan'ı etkilemeye başlamıştır. Bütün bunlar, Kürdistan'da da ayrışmayı ve saflaşmayı hızlandırmış, devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki mücadele ortamını son derece sertleştirmiştir. Orta yolculuğun, reformculuğun aynı biçimlerde yaşayamaz hale geldiği bu koşullarda, burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket dağılma ve çöküş sürecine girmiş, maskesi önemli ölçüde düşerek kendisine yakıştırdığı önderlik konumunu kaybetmiş, hareketin işbirlikçi özelliği daha çok öne çıkmıştır. Hareket içinde yer alan çeşitli grup ve örgütler, başta Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadı olmak üzere çeşitli emperyalist çevrelerle ilişki ve ittifaklarını güçlendirmişler, bölgede kendilerinin faşist dedikleri rejimlerle stratejik ittifak kurmaya yönelmişler ve böylece o sistem içinde hareket eden güç olma konumlarını açığa vurmuşlardır. '"Kürdistan'ın birliği" adına her parçadan bir örgütün katılımıyla oluşturulan "dörtlüyle", buna bağlı olarak değişik parçalarda yaratılan "üçlü", "beşli" ittifaklarla bu hareketin böyle bir yönelim içindeki birliğini yaratmışlardır. Bu güçlerin PKK ile ilişki ve ittifaka girememelerinin esas nedeni kendilerinin ifade ettikleri gibi "terörizm", "anarşizm" ve benzeri şeyler değildir; bunun gerçek nedeni hangi sistem içinde hareket edileceği ve kendilerinin bu açık işbirlikçi yönelimleridir. Onların PKK düşmanlığının temelinde, PKK'nin işbirlikçiliğe karşı açık mücadele ederek doğru devrimci kurtuluş yolunu kitlelere gösteriyor ve kendilerinin maskesini düşürüyor olması vardır.

Kürdistan'da burjuva, küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketin önderliği KYB'dir. Bu, hareketin ortaya çıkışından günümüze kadar açıkça böyledir. Belli ki emperyalizme ve sömürgeciliğe işbirlikçilikte de bu güç önde yürümekte ve diğerlerini de peşinden götürme yolunu izlemektedir. KYB, emperyalizmin bölgede yaratmaya çalıştığı gerici bloktan yana olduğuna ilişkin tavrını 1 Mayıs 1983 saldırısı ile açıkça koymuştur. Bu olayın, Türk faşizminin Güney Kürdistan'a yönelik 25 Mayıs saldırısı ile yakından bağı vardır. Her ikisi de alana yönelik bir anlayışın ve planın birer parçalarıdır ve pratikte aynı amaca hizmet etmişlerdir. Emperyalizm 1980'den itibaren Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerindeki devrimci, ilerici hareketleri ezme ve direniş odaklarını yok etme hedefini önüne koymuş, bu doğrultuda hem işbirlikçi gericiliği ve hem de doğrudan kendi güçlerini kullanarak planlı bir saldırı yürütmüştür. Emperyalizme ve gericiliğe karşı önemli bir direniş alanı olan Lübnan'da yaşanan olaylar bunun en açık kanıtıdır. Bir başka direniş alanı haline gelen Güney Kürdistan'da ve Irak-Türkiye sınırında yaşanan olaylarında bunun bir benzeri olduğu kuşkusuzdur. Emperyalizm, Türk faşizmi ve Arap gericiliği bu mücadele alanının tez elden yok edilmesini istemekte, bunun için hertürlü saldırganlığı uygulamaktan çekinmemektedir. Böyle bir dönemde bu alandaki devrimci, ilerici yapıya yönelen her türlü silahlı saldırının bu amaca hizmet ettiği ve arkasında böylesi güçlerin bulunduğu söz götürmezdir. Mayıs 83 saldırılarının bu doğrultudaki uygulamalar olduğu açıktır. Olaylar üzerine dağıttığı bildirilerde PKK-MK bu gerçeği açık bir biçimde belirtmiş, KYB'nin saldırısının emperyalizmin ve bölge gericiliğinin çıkarlarına hizmet ettiğini ve Kürdistan halkının çıkarlarına karşıt olduğunu belirleyerek, bu yönelimin sonunda sahiplerini de boğacak kadar tehlikeli bir yönelim olduğunu vurgulamış, doğru yolu göstererek bu güçleri uyarmıştır. Ve bugün faşizm ve emperyalizmle anlaşmaya varan gelişmeler, bu belirlemelerin doğruluğunu, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi ve bölge halklarının çıkarları açısından bu yönelimin ne kadar ciddi ve de tehlikeli olduğunu açıkça göstermiştir.

1 Mayıs saldırısı KYB'nin nasıl bir ilişki içinde olduğunu, bölgede gelişen bloklaşma eğilimi içinde tercihini kimden yana yapmaya yöneldiğini ortaya koymuştur. Arafatçılık işbirlikçi-gerici bloktan yana tercih yaparken koskoca bir Arap gericiliğine dayanmayı hedeflemiştir. Peki ya Kürdistan'ın aynı yol yolcuları kendilerini faşist-sömürgeciliğin kollarına atarken nelerine güvenmekte, hangi güce dayanmaktadırlar. Besbelli ki onlar, sömürgeci burjuvaziyle belli bir işbirliğine ulaşmaktan daha çok emperyalizmle ilişkiyi öne alacaklar, basit ve zavallı güçler olarak emperyalizmin uşaklığına oynayacaklardır. Bu yönelimin kendileri açısından bile bundan başka bir sonuç vermeyeceği açıktır.

Mayıs 83 olayları, emperyalizmin ve gericiliğin alana yönelik saldırı planlarının bir provası olmuştur; tıpkı İsrail'in Temmuz 81'deki Beyrut saldırısı gibi. Belli ki arkasından Haziran 82 işgali gelecektir. Emperyalizm ve Arap gericiliğiyle görüş birliğine varan ve hem ilişki, hem de tehditle Saddam rejimini ikna eden Türk faşizminin, bütün gücüyle böyle bir işgale hazırlanmakta olduğu gözler önündedir. Önümüzdeki aylarda alanın devrimci özelliğine son vermek için büyük askeri harekatların düzenleneceği, hatta savaşın daha büyümesi durumunda Arap gericiliğinin ve ABD'nin savaşa bizzat katılımının planlandığı açıktır. Türk faşizminin içteki ve alana yönelik askeri durumu, Türkiye-ABD görüşmeleri, Türkiye'nin Saddam rejimi ve diğer gerici Arap yönetimleriyle sıkılaşan ilişki ve görüşmeleri, bütün bunların hepsi böyle bir planın uygulanabilmesi için yapılan hazırlık çalışmalarıdır. Belli ki Saddam rejimi-KYB anlaşması da bu hazırlık çalışmalarının bir parçasıdır ve bu plan doğrultusunda, bunun bir gereği olarak ortaya çıkmıştır. Mayıs 83'de prova niteliğinde ilk adımı atılan şeyin şimdi ikinci adımı atılmak istenmekte ve bunun bir gereği olarak KYB'nin 1 Mayıs olayı şimdi Saddam rejimiyle birlikte Kürdistan'a yönelik askeri harekatları yürütme biçimine dönüşmektedir. Belli ki Irak ve Türkiye faşist yönetimleri, her iki Kürdistan parçasındaki devrimci, yurtsever güçleri ezmek ve Türkiye-Irak sınır boyundaki mücadeleci ortamı yoketmek amacıyla düzenliyecekleri büyük çaplı askeri operasyonlarında KYB güçlerini de yerel işbirlikçi bir kuvvet olarak kullanacaklardır.

Bu açıklamalardan sonra böyle bir olayın Kürdistan halkının çıkarlarına karşıt ve ona karşı düşmanca olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur. Biraz bilinçlenmiş olarak yaşayan Kürdistanlı her dürüst-yurtsever insan bunu rahatlıkla görecek ve kavrıyacaktır. Ve aklı başında hiçbir kimse, böyle açık düşmanca bir olay karşısında "mecbur kaldı da gitti" biçimindeki olayı maskelemeye çalışan alçakça beyanlara kanmayacaktır.

Besbelli ki anlaşma olayı çeşitli ler açısından ele alınması gereken ciddi bir durum ortaya çıkarmıştır. Bir kere, KYB, Saddam rejimiyle anlaşmaya kendi başına ve bir anda gitmemiş, bir yığın ilişki ve ittifak içinde ve bir anlayışın gereği olarak gitmiştir. O, Kürdistan'da burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçiliğinin etkin bir gücü ve hatta önderliği olarak, bu durumuyla o eğilimin vardığı noktayı belirlemiştir. Bu nokta, reformist-milliyetçi hareketin çöküşü, onun işbirlikçiliğinin her şeyin önüne geçmesi, maskesinin düşmesi noktasıdır. Belli bir süre devrimci, yurtsever ve hatta sosyalist maskesi altında gizlenen reformist-milliyetçiliğin maskesi herkesin görebileceği bir biçimde düşmüş, onun gerçek ve temel özelliği olan işbirlikçiliği, hem de faşizme ve emperyalizme işbirlikçiliği apaçık ortaya çıkmıştır. Böylece yıllardır kitlelerin kafasının karıştırılması ve aldatılması olayı son bulmuştur. Böylece bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelemeyen, ulusal kurtuluşçu program, strateji ve taktik anlayışına ulaşamayan, bağımsızlık ve özgürlük yerine bazı reformları ve işbirlikçiliği hedefleyen, bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, sadece bir elit grubun çıkarları için her türlü ilişki ve ittifak içine girmekten çekinmeyen reformist-milliyetçi akımın gerçek kimliği ortaya çıkmıştır. Ciddi hiçbir mücadeleye girmeden ve bir gelişmeye yol açmadan böyle bir yönelime girmesi bu akımın ne kadar tabansız bir akım olduğunu açıkça göstermiştir.

Belki de bazıları, hala büyük bir utanmazlıkla bu yönelimin sadece KYB'ye ve Celal Talabani'ye ait ve geçici olduğunu söylemeye çalışacaklardır. Fakat bütün bu hayaller boşuna olacaktır, çünkü bilinçli herkes bunun böyle olmadığını pratikten rahatlıkla çıkarabilecektir. KYB'nin böyle bir yönelime uzun bir süreçten geçerek geldiğini görmemek mümkün müdür? *"Her tarafınız düşmanla çevrili, çevrenizdeki devletlerden biri sizi tanımadıkça yurtdışına nasıl çıkacaksınız"* derken Bay K. Burkay, İ-KDP-Saddam rejimi ittifakını haklı göstermeye, KYB'nin ve peşinden de kendilerinin aynı yolda yürümelerine daha Mart 1983'de ortam hazırlamaya çalışmamış mıdır? Açık ki bu durum, şu ya da bu örgütün veya kişinin yönelimi değil, bir eğilimin yönelimidir. Ve bu yönelim, maskeleri açıkça düşerek ulusal kurtuluş devrimi yolunun daha kolay anlaşılır hale gelmesi sonucunu doğurmuştur.

KYB'nin Bağdat yolunda ilerlemesini ulusal hareketin çıkarına ya da onun çözümü yolunda atılmış bir

adım olarak görmek ve de göstermeye çalışmak tam bir alçaklık olacaktır. Bu, iki gücün karşılıklı anlaşması değil, bir gücün (KYB'-nin) düpedüz faşizmin ve esas olarak da emperyalizmin uşaklığına oynamasıdır. Bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, açıkça küçük bir elit tabakanın çıkarları için böyle bir uşaklığa yürünmüştür. Saddam rejiminin Kürdistan politikası son derece nettir; bu, 75-80 yılları arasındaki uygulamalarla pratikte de görülmüştür. Geçmişte çok sayıda örneği görüldüğü gibi, yıkılma noktasına gelen Saddam rejimi, bu zayıflığını aşabilmek ve Türk faşizminin, güvenliğin sağlanması yolundaki zorlamalarına karşı kendisini güçlü gösterebilmek için böyle bir taktiğe başvurmak zorunda kalmıştır. Eğer bu amaçlarına ulaşabilirse, Kemalizmin ve geçmiş Irak yönetimlerinin izinden yürüyen Saddam rejiminin, uşaklığa oynayanlara vereceği şeyin ne olduğu çok iyi bilinmektedir. Belli ki böyle bir manevrayla Saddam rejimi taktik düzeyde biraz güç kazanmıştır.

Olayın, Irak muhalefeti açısından safların biraz daha belirginleşmesi anlamında bazı avantajları olsa da, esas olarak önemli sorunlar ve zorluklar ortaya çıkardığı, görevleri daha belirgin hale getirdiği açıktır. Rejim böyle bir işbirliğinden yararlanarak muhalefeti zayıflatmak, özellikle Güney Kürdistan'-daki yurtsever potansiyeli heder etmek, muhalefetin mücadelesini hatalı bir yörüngeye sokmak isteyecektir. Açıkça iki devlet arasında süren savaşın Kürdistanlı kitleler içinde süren savaş haline getirilmesi tehlikesi vardır. Belli ki muhalefetin bu konularda uyanık olması, yetmez ve hatalı mücadele anlayışlarından arınması, birliği sağlayıcı ve bu olayı teşhir edici çalışmaları hızlandırması, rejime karşı aktif bir mücadele içine girerek bu mücadeleyi Türk faşizmine karşı yürütülen mücadeleyle birleştirmesi gerekmektedir. Kürt ve Arap halklarının kurtuluş mücadelelerinde yeni kazanımlar sağlamak için koşullar daha da elverişli olmuştur, tabii ki bu durum koşullardan ustaca yararlanmasını bilmeyi de gerekli kılmıştır.

Elbette ki olayın Kürdistan ve Irak devrimleri açısından olduğu gibi bölge halklarının kurtuluş mücadeleleri açısından da, emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı bölge çapında yürütülen mücadele açısından da ciddi bir önemi vardır. Fakat bütün bunları burada ele almaya gerek yoktur ve zaten yapılan kısa açıklamalar bu konularda belli bir yaklaşım vermektedir.

Olay son derece önemlidir; böyle olduğu içindir ki bölge ve dünyada çeşitli siyasal güç ve çevreler daha resmi bir açıklama yapılmadan bile olay üzerine tavır belirlemeyi gerekli görmüşlerdir. Ve olayın duyulmasından tam otuzbeş gün sonra, 4 Şubat 1984 günü çok sayıda Kürdistanlı örgüt ve grubun katıldığı geniş bir toplantı yapılmıştır. Toplantı birçok yönüyle son derece ilginç olmuş, bazılarının kabul etmek istemediği bilinen birçok gerçeği gayet açık bir biçimde ortaya sermiştir. Bu nedenle, konumuza önemli oranda ışık tutacak olan bu toplantı üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır.

CUD (Irak Demokratik Vatan Cephesi)'un çağrısı üzerine yapılan toplantıya IKP başkanlık etti. Toplantıya, Doğu Kürdistan hariç diğer üç parçadan ondört örgüt ve grup ile birlikte IKP ve SKP olmak üzere onaltı örgüt ve grup katıldı. Katılan bütün örgütlerin söz alıp konuştuğu toplantıda, inanarak ya da görünüşte de olsa böylesi toplantıların yararlı ve KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürt halkının çıkarlarına karşıt olduğu sonuçlarında birleşildi.

Hem toplantıya çağrı yapan gücü (CUD'u) temsilen ve hem de toplantıyı yöneten kişi olarak IKP temsilcisi, yaptığı açış konuşmasında, bölgedeki siyasal gelişmeleri, halklara karşı artan emperyalist saldırganlığı ve bölgeye ilişkin emperyalizmin planını belirterek, KYB-Saddam rejimi ittifakının bu planın bir parçası ve Kürt halkının çıkarlarına karşıt olduğunu vurguladı, bu toplantıda bu ittifakın tartışılmasını, bütün güçlerin kendi görüşlerini açıklamalarını ve ittifakı kınayan bir bildirinin toplantıdan çıkarılmasını istediklerini söyledi. Bunun üzerine toplantının bileşimi ve gündemi hakkında konuşmalar oldu. Kuzey-Batı Kürdistan "beşlisinden" "Ala Rizgarî" temsilcisi söz alarak, toplantıya birçok örgütün katılmamış olduğunu, mesela KYB'nin neden çağrılmadığını sordu. Daha da ileri giderek, ittifak hakkında bilgilerinin olmadığını, kendilerine bilgi verilmediğini, kendi "beşlilerinden" dört grubun yaptığı toplantıda durumun Iraklı örgütlerle tartışılmasının kararlaştırıldığını ve fakat bir bildiri dağıtılmasında karar birliğine varılamadığını, bu durumun dikkate alınması gerektiğini söyledi. Henüz toplantının başlangıcında söylenen bu sözler, sahiplerinin durumunu açıkça gösterir niteliktedir. Bir kere, Baylarımız, toplantıya KYB'nin sözcüleri olarak geldiklerini açıkça gösterdiler. İkinci olarak, KYB'nin Saddam rejimiyle ittifakını değil, CUD'un durumunu tartışmak istediklerini ortaya koydular. Üçüncü olarak, KYB-Saddam rejimi işbirliğini kınayan bir bildiriye imza koymayacaklarını açıkça belirttiler, vb.. Diğer bazı örgütler de konuya ilişkin görüşlerini açıkladılar. Sonuçta CUD'un durumunun, İran-IKDP ilişkisinin, Doğu Kürdistan'-daki durumun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılması istekleri açıkça ortaya çıktı.

Bileşim ve gündem üzerine yapılan bu tartışmalardan sonra KYB-Saddam rejimi işbirliği üzerine bütün örgütler görüşlerini açıkladılar. Ayrı üç eğilimin varlığı belirgin bir biçimde görüldü. Bunlardan birincisi, toplantı çağrısı yapmış olan CUD'un eğilimiydi; bu eğilim, bir bildirinin dağıtılmasını ve bu bildiride KYB önderliğinin hain olarak mahkum edilmesini istiyor ve sadece bununla yetiniyordu. İkinci eğilim Kuzey-Batı Kürdistan'ın ünlü "beşlisinden" toplantıya katılan dört grubun eğilimiydi; bu eğilim, sözde ittifak olayının Kürt halkının çıkarlarına karşıt olduğunu söylüyor ve fakat ittifakı kınayan bir bildiriye imza koymayacağını, bu ittifakla birlikte CUD'un ve Doğu Kürdistan'ın durumunun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılmasını ve sadece tartışma ile yetinilmesini istediğini belirtiyordu. Şöyle diyordu PPKK temsilcisi: *"Biz dört örgütün (PPKK, AR, ÖY, KUK) ortak bir düşüncemiz olamadığından bir bildiri dağıtamadık. Biz Irak Kürdistan'ında neler oluyor, bunu IKP, I-KSP, vb. güçlerden öğreniyoruz, fakat geniş bir bilgimiz yok. Biz son görüşümüzü ittifak resmen ilan edilinceye kadar açıklamayacağız. Bildiri çıkarmayacağız. Hiçbir güç tek başına otonomi için ittifak geliştiremez, yapsa bile yürütemez. Biz buna karşı duracağız."* Bu sözlere dikkat edelim: İşbirlikçi ittifaka "karşı duracağız" ve fakat buna karşı, bunu kınayan bir "bildiri bile çıkarmayacağız". Amma tutarlı sözler, amma yiğit karşı çıkış değil mi?!

Aynı eğilim içinden TKSP temsilcisi söyleyebildiği birkaç kelime ise şunlar oldu: *"Kürdistan tarihinde belki ilk defadır bu kadar örgüt bir araya geldi. Bazı problemler çıkabilir. Bizim görüşümüz resmileşmemiştir, açık değildir. Bu toplantı gecikseydi düşüncelerimiz berraklaşabilirdi. Biz sadece bilgi almakla yetinecğiz."* Söylenenleri iyi dinleyelim: Türkiye solunu baştan sona eleştiriden geçirmeye kalkışan, devrimci direniş çizgisine "anarşizm", "terörizm", "provakasyon" diyerek küfretmekte ustalaşan baylarımızın açık bir işbirlikçilik üzerine, hem de tam otuzbeş gün sonra görüşleri resmileşmemiştir; "Kürdistan tarihinde belki ilk defa olan" böyle bir toplantıya bir parti, hem de "sosyalist bir parti" görüşsüz geliyormuş! Bütün bunlar, böyle bir partinin ne kadar açık görüşlere sahip olduğunu, ne kadar ciddiyete ve sorumluluğa sahip bulunduğunu göstermiyor mu? Acaba bu söylenenler gerçek midir? Yoksa açık işbirlikçi ittifakın mimarı bu baylarımızın bizzat kendileri midir?

Bu eğilim içinde kendince en cesaretli ve en bilgiç görünmeye çalışan ve en çok konuşan "Ala Rizgari" temsilcisi ya da daha doğrusu bu adla ortalıkta dolaşan kişi idi. Şöyle diyordu: *"Tartışmalarda üslup çok önemlidir. Yekiti (yani KYB) açık ama CUD nedir? I-KDP'nin başka bir devletle ilişkisi var ve CUD buna ortak. I-KDP bir katliam yapıyor ve fakat CUD'ta hiçbir açıklama yok, bir halk gidiyor açıklama yok. Biz bir ittifaka karşı olalım ama diğerine değil, bu olamaz. Biz bu yönlü bir bildirinin yayınlanmasını istemiyoruz. Irak'ta otuz yıldan beri ne oldu, 1975'de ne oldu, herkes bir şey söylüyor. Ortada bir sorun var, IKP daha sonra hükümetten ayrıldı ve silahlı mücadeleye başladığı zaman sanki hiçbir şey yokmuş gibi çeşitli güçlere ilerici, demokrat dedi. Örneğin IKP'nin de imzası bulunan bir bildiri dağıtılıyor ve Celal için 66 haini deniliyor. Ama ihanet nedir, bu açıklanmıyor. İran'la ilişki nedir, bu açıklanmıyor. 1981'den günümüze kadar İran'da neler oluyor, açıklama yok. Sami'ye hücum oldu, ses yok. Bugün bildiri önümüze sürülmüş, imzalayın deniliyor. Kimle ve niçin imzalıyacağız? İran Kürdistan'ına karşı tavırlarını koyacaklar, bunu bilmeliyiz. 81-82'de neler oldu, bunlar açıklanmalı. Yalnız Piştaşan olayı gösteriliyor ve hain deniyor, böyle olmaz. CUD'un önlemleri ne oldu, bunu açıklamamak kötü bir mantıktır. Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve her sınıf kendi politikasını savunuyor. Biz işçi, köylü politikasını savunuyoruz, fakat hiçbir istemimiz dikkate alınmıyor ve açıklama yapılmıyor."* Besbelli ki bu sözler ancak kendisini dev sanan ve fakat sandığının tam karşıtı olan bir kişinin sızlanışları olabilir. Fakat biz sözü muhataplarına bırakalım. *üslup önemlidir. Kimse kimsenin öğretmeni değil. Bir toplantıda yüz sorun konuşulmaz. Otuz yılı bir toplantıda konuşmak doğru değil. Ortada bir sorun var onu konuşacağız. Her kişi kendi örgütünden sorumludur. Kimseyi imzalaması için zorlamıyoruz. Son bir yıldır Yekiti (KYB) Irak yönetimi iledir. 1966, 68, 70'lerde de yönetimle birlikte idi. Sorun anlaşma metni ise bu hiçbir zaman açıklanmayabilir. Bu, geçmişte de görüldü. Son yıllarda KYB ya bize veya diğerlerine saldırdı. O ya Kürdistan parçası veya faşist yönetimin uzantısı oluyor. Bu, böyledir."* I-KSP temsilcisi ise şöyle karşılık veriyordu: *"Anlaşma emperyalist planın bir bölümünü oluşturuyor. Bunda NATO'nun, Türkiye'nin, Fransa'nın parmağı var. Bu ittifak Kürtlere, Kürdistan'a karşıdır. Kürtler haklarını şu veya bu devletin sunmasıyla değil, kendi güçleriyle alabilirler. Bu ittifak gericidir ve biz tüm gücümüzle buna karşıyız."* Besbelli ki böyle bir gelişme içinde tartışmalar son derece sertleşmiş ve çıkmaz içine girmiş oldu.

Toplantıda beliren üçüncü eğilim diğer bazı örgütlerce temsil ediliyordu; bunlar toplantıdan bildirinin çıkmasını, işbirliğinin kınanmasını ve sadece bununla da yetinilmeyerek, emperyalizm ve faşizmle uzlaşma çizgisinin de mahkum edilmesini istiyor ve fakat istemlerini yeterince formüle edemiyorlardı. Böyle bir ortamda tartışmalar sertleşmiş, toplantı çıkmaz içine girmişti, daha doğrusu ikinci eğilimin temsilcileri tarafından bu durum bilinçli olarak yaratılmıştı. Çıkmaza çözüm olması amacıyla PKK temsilcisi söz aldı ve özet olarak şunları söyledi: *"Bazı örgütler katılmamış da olsa böyle bir toplantının yapılması olumlu bir adımdır. Biz bu tür toplantıların devam ettirilmesinden yanayız. Böyle bir toplantının yapılması önemli sorunlarımızın olduğunu göstermektedir. İşbirliğinin bu dönemde yapılması Kürdistan ve bölge açısından önemli olayların yaşandığını göstermektedir. KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürdistan halkının çıkarına olmadığı açık. Fakat bir bildiride sadece bunu söylemek ve filanca haindir demek yetersiz olur. Çünkü, bunu dışımızdaki bir çok güç zaten söylemektedir. Böyle bir toplantı sorunu daha kapsamlı ele almalı ve daha ileri gitmelidir. Böyle bir toplantıdan sonuç alamamak, bildiri çıkaramamak da doğru değildir.*

"KYB'nin Saddam rejimiyle işbirliği bir çizginin, bir anlayışın sonucudur. Yani, ortada bir çizginin iflas etmesi, işbirlikçiliğinin açığa çıkması olayı vardır. Bu çizginin, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist-kapitalist sistem içinde "çözmek" isteyen işbirlikçi bir çizgi olduğu açığa çıkmıştır. Bu toplantı, Kürdistan ulusal sorununun emperyalist sistem içinde çözülemiyeceğini karar altına alabiliyor mu? Bizce sorun böyle ele alınıp bu karara varılmalı, KYB'nin durumu bunun içinde belirtilmeli ve bildiri bu kapsamda çıkmalıdır.

"İkinci bir husus olarak, KYB Saddam'la işbirliğine giderken bir anda ve yalnız başına gitmedi, bir yığın ilişki ve ittifak içinde gitti. Örneğin, dört örgüt (KYB, İ-KDP, TKSP, SKİDP) Kürdistan birliği adına kendi arasında ittifak yapmıştı. KYB Saddam'la işbirliğine giderken bu ittifakın üyesiydi. Belli ki bu ittifak Kürdistan halkının birliğini yaratmıyordu ve iflas etti. Burada bu ittifakın üyesi olan örgütler var. Bu örgütler, bu ittifaktan ayrıldıklarını açıklıyorlar mı? Öylesi bir ittifakta gözlemci olan örgütler var burada (IKP, SKP), bu örgütler mevcut ittifakın yararlı olmadığını açıklıyorlar mı? Yine bu dörtlü ittifaka bağlı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulan "beşli", Güney'de oluşturulan "üçlü" vardı, sorumlu örgütler bunların dağıldığını açıklıyorlar mı? Ayrıca Irak'ta oluşturulan çeşitli cepheleşmeler vardı, bu güçler böyle bir gelişme karşısında ne diyorlar? Belli ki bu sorulara cevap verilmesi ve sorunun böyle kapsamlı ele alınması gerekir. Mesele Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğinin yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Sorun böyle ele alınırsa çeşitli örgütlerin ilişkileri bu temelde değerlendirilir. Böyle ele alınmazsa ciddi bir sonuca ulaşılamaz. Bu sorulara cevap verilerek ulusal hareketin bağımsızlığı ve birliği doğrultusunda yeni adımlar atılmalıdır. Sorun bir toplantıda çözülemezse toplantı daha sonra devam ettirilmelidir. Bu toplantı ancak böyle bir anlayışa dayanan bir bildiri çıkarır ve yeni toplantılarla devam ettirilirse başarı sağlamış olur, yoksa başarısız kalır."

Bu sözler üzerine, iplikleri pazara çıkarılmış olacak ki ikinci eğilimin temsilcileri tarafından kıyamet kopartıldı. Başlangıçta resmi görüşleri olmadığını söyleyen ve fakat üstadının ruhunu iyi özümsemiş olduğu anlaşılan TKSP temsilcisi, oturduğu yerden hemen *"kendi propagandalarını yapıyorlar, siz feodallerin, gericilerin yanında değil misiniz, yurtseverleri bunlar öldürdüler, ellerindeki kanı temizlemeden onlarla hiçbir ilişkiye girmeyeceğiz, siz beşliye giremiyeceksiniz"* diyerek mırıldanmaya başladı. Buna PPKK temsilcisinin *"o iyi Kürtçe bilmiyor, ne konuştuğumuzu bilmeden kendiliğinden konuşuyor"* biçimindeki sözleri eşlik etti. Ve baylarımızın söylemek istediklerini yine ünlü "Ala Rizgarî" formüle etti. O, *"arkadaş diyor ki ortada emperyalizmin bir planı var, KYB çeşitli ittifaklarıyla Saddam'ın yanına gitti, bizi emperyalizmin bir parçası olarak görüyorlar, bizim için söylenenler ne ise komünist partileri de dörtlü ittifakla ilişki içinde emperyalizme hizmet eden güç biçiminde görüyorlar"* diyerek gerçeği çarpıtmaya, ortamı provaka etmeye, biraz önce hesap sormak istediği IKP'ye sığınmaya çalıştı. Besbelli ki böyle bir sorumsuzluk örneği, ancak dev aynasında gördüğü cüce resmine hayran kalan, kendini beğenmişlikle, kariyerist tutumla ve bunlar kadar da beceriksizlikle ünlü olan, büyük bir edayla çıktığı meydanda herkesin yanından uzaklaşması sonucunda yalnız kalan, tabansızlığı ve sefilliği nedeniyle başkalarının dikte ettirdiğini uygulayan, her şeyi dağıtması sonucunda ailesinden başka bir şeye karşı sorumluluğu kalmayan birine, yani Ala Rizgarî temsilcisine ya da daha doğrusu Ala Rizgarî'nin siyasal lideri, kadrosu, sempatizanı, generali, askeri, her şeyi olan ve sadece kendi başına buyruk bulunan bir kişiye ait olabilirdi. Ve olan da tamıtamına bu idi.

Böyle bir durum karşısında, gerçeklerin çarpıtıldığını ve ortamın provaka edildiğini söyleyerek PKK temsilcisi yeniden söz aldı ve yukardaki sözlerini bir kez daha üstüne basa basa yineledi. Tartışmanın sürdürülemeyeceğini ve amaçladıkları sonuca ulaşamayacağını anlayan toplantı yöneticiliği, sonuç konuşmasıyla toplantının bittiğini duyurdu. Ve böyle bir ortamda, sonuç vermeden toplantı kapandı.

Toplantı bitti ve fakat Bağdat, Paris, Stockholm yolunda ilerleyenlerin çabaları bununla da bitmedi. Daha sonra öğrendik ki, gittikleri yerde "PKK'nin toplantıyı çıkmaza soktuğunu, kavgacı davrandığını, birliğe karşı olduğunu" söylüyorlarmış. Kürdistanlı çok sayıda örgütün toplanarak sorunları tartıştığı ve KYB-Saddam işbirliğini kınadığı haberini veren Arap basınına, verdikleri bu haberi tekzip ettirmeye çalışıyorlarmış. Toplantıyı düzenleyen CUD üyeleriyle görüşüp pazarlık yapmak istiyorlarmış!

Peki ya bütün bunlardan ne çıkar? Toplantıyı çıkmaza sokan, KYB'nin işbirlikçiliğini savunan "beşli" midir, yoksa bunu şiddetle mahkum eden ve Kürdistan ulusal hareketinin bağımsızlığını ve birliğini savunan, bu doğrultuda çözümler öneren PKK midir? Tutanaklardan yukarda yapmış olduğumuz aktarmalara dayanarak yargıyı okur vermelidir. Resmen yapılan bir toplantı haberinin basında yer almasından korkmak da ne demektir? Bundan tartışmasız bir biçimde Bağdat'takilerden korkulduğu sonucu çıkmıyor mu? Bu durum çok

Devamı 15. sayfada

KUKLALAR YİNE SAHNEDE

GİRİŞ:

Çağımızda devrim, demokrasi, sosyalizm mücadelelerinde üzerinde en çok tartışılan, ama tam bir anlayış birliğine varılamayan kavramlardan birisi de seçimdir. Genel olarak toplum işlerinin yönetilmesinde, özel olarak da iktidar aygıtının yönetim organ ve temsilcilerinin belirlenmesinde sık sık başvurulan bir yöntem olmasından ötürü, sınıfların kendi çıkarları doğrultusunda azami sonuç almak için tüm güçlerini kullandıkları seçim olgusunun, bir çok sahtekarlık ve demogojinin sergilendiği, üzerinde en çok kargaşa yaratılan bir kavram olması şaşırtıcı değildir. Özellikle halkın siyasi, askeri ve ögütsel alanlarda kendi öz gücünü ortaya çıkarmasının büyük önem taşıdığı dönemlerde, burjuvazi tarafından başvurulan seçim oyunları birçok açıdan daha da önem kazanır. Halkın örgütlü mücadelesinin gelişmesine karşı burjuvazi, devrim sorunlarını örtbas etmek ve iktidar mücadelesini saptırmak için bu araca daha sık başvurarak sonuc almaya çalışır. Halkı temel örgüt ve mücadele biçimlerinden alıkoymak için, egemen sınıfların temsilcilerinin günümüzde de seçim olayına sıkça başvurmaları, bir çok örnekleriyle karşımıza çıkan bir olgudur.

Gerçekliği bu olan bu olgunun, TC içinde tarihsel ve toplumsal nedenlerden ötürü oynadığı rol, halk kitleleri açısından daha da olumsuzdur. 6 Kasım'da yaşanan seçim sahtekarlığı ardından, aynı oyunun bir devamı olarak yeni bir seçime doğru gidildiği bugünlerde, Türkiye'de seçim olayı yeniden tartışma konusu haline geldi. Elbette ki, üzerinde alabildiğine kargaşının yaratılmak istendiği böyle bir gelişme karşısında, ilerici, demokrat, devrimci ve halktan yana güçlerin görevi, seçim denilen bu oyunun sahneye nasıl sürüldüğünü ve nasıl bir sonuç alınmak istendiğini açıkça göstermek ve bunun karşısında yerine getirilmesi gereken görevleri belirlemektir. Ezilen sınıf ve tabakaların sözcüsü durumunda olmaları gereken ilerici, devrimci kesimlerin, ister bilinçli ve isterse bilinçsiz olarak soruna yaklaşımda gösterdikleri tutum da, konuya daha derinlemesine eğilmemizi zorunlu kılmaktadır. Taşıdıkları sıfatlar gereği, ezilen sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusunda örgüt ve mücadele geliştirme görevleriyle karşı karşıya bulunan, ama bunların çözümünde en küçük bir adım atmayan bu çevreler, bugün, burjuvazi tarafından topluma dayatılan böylesine sahtekarca bir oyun karşısında adeta fırtınalar koparmakta, neredeyse bu olayı devrimi doğuracak bir gelişmeymişcesine sürekli bir tartışma meselesi haline getirmektedirler.

Seçim hilekarlığı, Türkiye Cumhuriyeti gerçekliğinde sanki daha düne kadar etrafında sahtekarlıklar düzenlenen bir olay değilmiş, bu tümüyle açığa çıkmamış gibi, günümüzde de 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması olarak anayasanın onaylanmasından, parlamentosunun seçimine ve en son olarak da mahalli seçimler denilen komedinin oynanmasında çok önemli bir olay ve devrimin kaçırılmaması gereken bir fırsatı gibi gösterilmek istenmektedir. Öyle ki bu olay etrafında demogoji derinleştirilerek bol bol laf üretilmektedir. Fakat öte yandan, halkın en temel sorunu olan örgüt ve mücadele problemlerine çok sığ yaklaşımlar gözlenmektedir. Faşizmin açık bir dayatması olduğu bilenen seçim konusu, sol geçinen bir çok çevrenin üzerinde en çok makale yazdığı, laf üretildiği bir konu olması itibariyle de, önem kazanmıştır.

Konuya biraz da olsa açıklık getirmek, ve özellikle de deve kuşu misali başını sürekli kuma sokarak, sol muhalefet adı altında bir çok laf cambazının daha fazla oyun oynamaması için, devrim, demokrasi ve sosyalizm gerçekliğinden bazı örnekler vermek gerekiyor. Bu konuda sıkça örneği verilen Rusya pratiği, bir kez daha hatırlanmalıdır. Bu örneğin hatırlanmasına, somut koşulları hiç dikkate almaksızın 1905 Rusya'sının seçimlere ve parlamentoya ilişkin tartışmalarını tam bir ezbercilikle Türkiye pratiğine aktaran anlayışların gerçekte nasıl bir konumda olduklarını görmek ve göstermek açısından da gerek vardır.

Lenin, daha 1902'de Rusya devriminin temel meselelerini ele alırken, Rus toplumunun ve Rusya'da demokrasinin temel özelliklerini işlemekte ve tüm sorunların temeline de örgütlenmeyi oturtmaktadır. Lenin'in **"Ne Yapmalı"**da en çok dile getirdiği olay, ister aşırı baskı ve isterse baskının azaldığı dönemlerde olsun, her koşul altında devrimi göğüslemesi gereken örgüt meselesidir. Lenin'de, örgüt sorunu en temel halka olarak ele alınır. Proletarya ve halkın muhalefetini tümüyle sürükleyecek proletarya partisi geliştirilmeksizin, diğer hiç bir problemin çözümlenemeyeceğini ortaya koyar. Bu temel halka en sıkı biçimde yakalanmadıkça, yani devrime sürekli enerji ve güç verecek öz örgütlenme gelişmedikçe, ne seçim ve ne de terörün bir anlam ifade etmeyeceği ölümsüz eseri **"Ne Yapmalı"**da bütün açıklığıyla izah edilmiştir. Daha devrimci örgütün inşası gelişme gösterdiğinde, muazzam bir proletarya ordusunun örgütlenmesi ve harekete geçirilmesinin rüyasının görülmesinden söz eder. "İşte biz bunun rüyasını" görmeliyiz dediği o ölümsüz eserinde Lenin'in, devrimin esas sorunu olarak örgütlenme ve buna bağlı olarak ayaklanmayı nasıl ele aldığını şu satırlarda görmek mümkündür: *«Ancak böyle bir örgüttür ki, militan bir sosyal-demokrat esnekliği, yani mücadelenin en çeşitli ve hızlı değişen koşullarına hemen uyma yeteneğini, "bir yandan sayıca üstün olan ve güçlerini bir noktada toplamış bulunan bir düşmanla açık alanda savaştan kaçınırken, öte yandan düşmanın manevra yeteneksizliğinden yararlanarak en az beklediği yerde ve anda ona karşı saldırıya geçme" yeteneğini sağlayacaktır. Parti örgütünü kurarken sadece patlamalara ve sokak çatışmalarına , ya da "tek düze günlük mücadelenin ilerleyişine" güvenmek büyük hata olur. Biz her zaman günlük çalışmamızı yapmalıyız ve her zaman her şeye hazır olmalıyız, çünkü çok kez patlama dönemleri ile durgun dönemlerin birbirinin yerini ne zaman alacağını önceden kestirmek hemen hemen olanaksızdır. Bu değişmeleri önceden görebildiğimiz hallerde de, bu öngörüden örgütümüzü yeniden kurmak için yararlanmalıyız; çünkü otokratik bir ülkede böyle değişiklikler şaşılacak bir hızla meydana gelir ve bazen bu değişiklikler, Çar'ın yeniçerilerinin bir gecelik baskınıyla olur. Ve devrimin kendisi de (görünüşe göre Nadejdin'lerin sandığı gibi) tek bir hareket olarak değil, azçok güçlü patlamalar döneminin azçok mutlak durgunluktaki dönemlerinin dizi halinde birbirinin yerini alması olarak düşünülmelidir. Bundan ötürü, parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en durgun dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır...»* (N.Y. Syf: 213-214)

«Öte yandan, gözünüzün önüne bir halk ayaklanmasını getirin, bu konuda düşünmemiz ve hazırlanmamız gerektiği konusunda her halde artık herkes görüş birliği içinde olacaktır.» diye devam eden Lenin, böyle bir ayaklanma planının *nasıl geliştirilmesi gerektiğini* çok açık olarak belirtir. *«Böyle bir eylem, bir ayaklanma için çok önemli olan ve bizim çalışan yığınların en geniş katları ve otokrasiden hoşnutsuz olan bütün toplumsal katlarla olan bağlarımızı güçlendirirdi. Genel siyasal durumu doğru bir biçimde değerlendirme yeteneğini, ve bunun sonucu olarak da, bir ayaklanma için uygun anı seçme yeteneğini geliştirmeye hizmet edecek olan işte bu eylemdir. Bütün yerel örgütleri, Rusya'nın tamamını harekete geçiren aynı siyasal sorunlara, olaylara ve sonuçlara aynı anda tepki gösterme ve böyle olaylara, olabildiğince güçlü, uyumlu ve uygun bir biçimde tepki göstermek bakımından eğitecek olan işte bu eylemlerdir; çünkü bir ayaklanma, özünde, tüm halkın hükümete karşı en güçlü, en uyumlu ve en uygun "yanıtı"dır. Son olarak, baştan başa tüm Rusya'daki bütün devrimci örgütleri birbirleriyle en sürekli, ve aynı zamanda da en gizli bağlara sahip olma bakımından eğitecek, böylelikle gerçek parti birliğini yaratacak olan işte bu eylemlerdir; çünkü böyle bağlar olmaksızın, ayaklanmanın planını kollektif olarak tartışmak ve ayaklanmanın arifesinde zorunlu hazırlık önlemlerini, en sıkı bir gizlilik içinde tutulması gereken önlemleri almak olanaksızdır.»* (Age. Syf: 216)

Bu değerlendirmenin yapıldığı tarih, 1905 devrimine henüz çok uzak olunduğu 1902 yıllarıdır. Çok iyi bilinmektedir ki, Lenin, hemen yanıbaşında II. Enternasyonal oportünistleri seçim taktiğini göklere çıkararak, %50 baraja ulaşılmadıkça asla iktidara yürümemek gerektiğini vaaz ederken; devrimi gerçekleştirecek temel yöntem olarak ayaklanmayı göstermiş ve bu ayaklanmanın hazırlanmasındaki örgüt planını sunmuştur. Bu temelde geliştirilen 1905 devrimi, Çarlığı neredeyse yıkılışın eşiğine getirdiği gibi, bir çok yerde sovyetler yaratarak iktidar organlarını da gerçekleştirmiştir. Çarlığın, 1905 devriminin gelişmesi süreci içerisinde bir Dumayı toplantıya çağırdığı ve bunun için seçimleri kabul ettiği bilinmektedir.

Evet, Duma toplanmış, seçimler yapılmış ve Bolşevikler de bu seçimlere katılmışlardır. Ama, bu nasıl olmuştur! Her şeyden önce, Çar anayasasına ve hele faşist bir anayasaya bağlı olarak değil; 1905 devrimi, ayağa kalkan halk kitleleri, kurdukları sovyetler ve bunların başında da RSDİP gibi bir Parti ile. Görüldüğü gibi Bolşevikler, kendi güçlerini Çar'a zorla kabul ettirmişler, meşruiyet tanımayan bir devrimci zor olgusu ile hareket etmişlerdir. Ve açıktır ki, Bolşeviklerin Duma seçimlerine katılmaları, ne seçimlerde çoğunluğu ve ne de parlamentoda iktidarı ele geçirmek için değildir. Tersine onlar, üzerine basa basa belirttikleri gibi, parlamentonun bir ajitasyon kürsüsü olarak kullanılması için seçimlere girmişlerdir. 1905 devrimi bastırılarak, Çarlığın yeniden kapkaranlık bir dönemi başlatmasından sonra ise, artık seçimlerden bahsedilmez olmuştur. Veya söz konusu olduğu zamanlarda da bu, çok sınırlı bir ajitasyon aracı olmasından dolayı ele alınmıştır. En kısa özetlemesiyle, Türkiye'de bugün oportünist, revizyonist ve reformist sol mihrakların neredeyse kutsal bir devrim yöntemi olarak parlamentoya girmeyi göstermeleri ve sanki bu gerçekleşmeksizin hiç bir gelişme sağlanamayacakmış gibi davranmalarına örnek aldıkları, Rusya pratiğindeki Duma seçimleri budur.

Daha yakınlara gelinerek, Vietnam, Çin, Küba ve günümüzde Nikaragua, Salvador gibi ulusal kurtuluş devrimlerinin geliştiği ülkelere bakıldığında, bağımlı ve sömürge ülkelerde halkın öz örgütlenmesinin geliştirilmesinin en temel sorun olarak ele alındığı görülür. Örneğin, bir halk savaşı süreci içinde bulunduğu dönemlerde Çin'de, Komünist Partisinin önderlik ettiği geniş halk muhalefeti yükselirken, onların önünde emperyalizme bağımlı burjuva kliklerin seçim oyunlarına katılmak gibi bir sorunları yoktur. Yine bir Vietnam'da, emperyalistlerin işgali altındaki parlamentoya adam yollama gibi bir durum görülmemektedir. Özellikle Güney Vietnam'da kukla askeri rejimlerle sivil kesimler arasındaki çelişkiler yoğunlaştıkça, VİP'in taktiği, halkın örgütlü silahlı mücadelesini daha da geliştirmekten başka bir şey olmamıştır. Bu seçimlerde ABD uşaklarının kendi aralarındaki rekabet çok şiddetli de olsa, VİP bundan hareketle seçimlere katılma gibi bir tutuma değil, tam tersine onların bu tip manevralarını ezmenin tek yöntemi olarak, ulusal kurtuluş savaşını geliştiriyor. VİP'nin, bu kliklerin parlamentosuna temsilci yollama gibi bir meselesi olmadığı gibi; Batista'nın diktatörlüğü altındaki Küba'da da bazı oportünist-reformist güçlerin tutumuna rağmen bir avuç halk savaşçısı halkın şiddetini alabildiğine geliştirmişlerdir. Bugün, sıcaklığı hergün dünya halklarına yansıyan bir Salvador gerçekliği vardır. ABD'nin milyonlarca dolar tutarındaki yardımlarına ve çok yönlü saldırılara rağmen Salvador Devrimci Hareketi sürekli bir gelişme kaydetmektedir. Salvadorlu devrimcilerin özellikle de seçim maskaralığı ortalığı sardığı dönemlerde, isteseler bir çok temsilci göndermeleri mümkün olduğu halde, devrimci direnişçiliği yükselttikleri bilinmektedir. Acaba, Salvadorlu devrimcilerin seçime girme yerine, bu devrimi dayatma taktikleri devrim meselelerini bilmediklerinden mi kaynaklanıyor? Yoksa, Türkiye'deki şu bizim demogoglar mı çok acıklı bir konumdalar? Hemen bu noktada belirtelim ki, yanı başlarında böylesine gerçekler dururken, bunların bir yığın demogojik laf üretmeleri tam bir rezalettir. O halde, bu canlı örneklerden de çok iyi görmekteyiz ki, ezilen sınıf ve halkların çağdaş devrim, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinde esas olarak başvurdukları yöntem kendi öz örgütlenmelerini ve bu temelde de halkın devrimci şiddetini geliştirmektir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin zaman zaman önlerine dayattıkları "demokratik seçim" sahtekarlıklarına, devrimin yükselişini sağlayarak karşılık vermektir. Elbette ki, bu, Türkiye'de sözümona sol muhalefetin seçim meselesini tartışma yönteminin nasıl demogojik bir karakterde olduğunu kanıtlamaktadır.

Günumuzde, en kanlı, en gerici faşist rejimlerin iktidarda olduğu ülkelerde hiç de az başvurulmayan. Türkiye örneği seçim taktiklerinde, bu despot yönetimlerin %99'a varan oy aldıkları görülebilmektedir. Tabi ki, bunda şaşılacak hiçbir yön yoktur. Fakat tekelciliğin bu azgın temsilcilerinin iktidarda bulunduğu bu ülkelerde, sandıktan çıkan bu oyları halkın onayı biçiminde yorumlamak da aklı başında hiç kimsenin göstereceği tutum olamaz. Alınan böylesi sonuçlar, bu ülkeler açısından yalnızca şunu kanıtlar; amansiz bir baskı ve terörün uygulandığı bu ülkelerde demokrasi ile hiç bir ilişkisi olmayan bir oyun sergilenmiş ve süngü uçlarında oy toplanmıştır... Kaldı ki, burjuva demokrasisinin sözde en geçerli olduğu Avrupa ülkelerinde de, seçimlerin özünde taşıdığı anlam pek farklı değildir. Ekonomik, siyasi ve askeri zoru elinde bulunduran tekelci burjuvazinin, adları değişikte olsa (Sosyal Demokrat, Muhafazakar vb. gibi) kendi partileri vasıtasıyla, dönem dönem başvurduğu seçimlerle politikasını onaylattırdığı; halkın muhalefetini sınırlandırmak ve tekelciliğin hizmetine sunmak için sosyal-demokrasinin zaman zaman iktidara getirildiği bilinen bir durumdur. Diğer bir çok ülkede de yaşanan gelişmeler sürecinde, eğer seçimle işbaşına gelen, mücadelenin gelişiminde belli bir rol oynuyorsa, nasıl anında askeri darbelerle alaşağı edildiği Latin Amerika'da, Afrika'da yaşanan olaylardır.

O halde, günümüz gerçekliği içinde durum bu iken, Türkiye Cumhuriyeti'nde şu seçim olayları üzerinde koparılan fırtına nedir?

A - T.C.'de Seçim Olgusu

Türkiye Cumhuriyeti'nin yükselişi anti-demokratik temelde olmuştur. TC'ye vücut veren Türk burjuvazisinin, sadece halk güçleri üzerinde değil, kendi liberal sağ sözcüleri üzerinde bile anti-demokratik yöntemler kullandığı bilinmektedir. O daha cumhuriyetin kuruluşunun birinci yılında, bir liberal sağ muhalefet olan Teraki Perver Cumhuriyet Fıkrası'nın varlığına tahammül edemeyip kapatmış, üstten buyruklarla yönetilen tek parti diktatörlüğünü sürdürmüştür. Elbette o dönemde de seçimler yapılmıştır ama, bu seçimlerde halka düşen tek şeyin üstten belirlenmiş kişilere oy vermek olduğunu bilmeyen yoktur.

Bu dönemde halkın örgütlenmesinden bahsetmek bir yana, burjuvazinin farklı fraksiyonlarının bile örgütlenmesinden sözedilememektedir. Bu koşullarda yapılan seçimlerin anlamı ise ortadadır. Kendi savaşım araçlarına sahip olmayan halk için, seçim, en antidemokratik biçimde kendisine dayatılan, merkezi veya mahalli düzeyde adayları onaylamak anlamına gelmektedir. Demek ki, seçim, halkın mücadelesinin gelişiminde bir araç olmak şurada kalsın, halkı kendi çıkarlarına rağmen diktatörleri onaylamak zorunda bırakan bir rol üstlenmiştir.

Tek parti döneminde olduğu gibi, 1946 sonrası çok partili dönemde olan da bundan farklı değildir. Bu dönemde büyük burjuvazinin CHP ve DP biçiminde iki partisi piyasaya sürülmüştür. Liberal burjuva muhalefete bile izin verilmezken, bu iki parti eliyle nasıl bir demogojinin geliştirildiği ve kendi aralarındaki iktidar dalaşmalarıyla bunların 1946-50-54 ve 57'ler seçiminde halkı oyunlarına nasıl alet etmek istedikleri çok iyi bilinmektedir. Menderes'in *"odunu da aday göstersem seçerler"* sözü, burjuvazinin halkı nasıl dalga geçtiğini çok iyi ortaya koymaktadır.

Sınırlı bazı demokratik haklar

getirme durumunda olan 27 Mayıs Anayasası temelinde geliştirilen seçimler ise, biraz daha yakın bir örneği oluşturmaktadır. Bu dönemlerde iktidara yükselen tekelci Türk burjuvazisi, halkın muhalefetinin devrimci kanallara akmasını önlemek, muhalefeti parlamento sınırları içinde hapsetmek için, sol görünümlü reformist küçük-burjuva partilerine seçimlere katılma fırsatı vermiştir. Ama ardından ilerici-devrimci muhalefet parlamento dışında gelişip, parlamento içi tartışmalar burjuvazinin meşruiyetini sarsınca, bir 12 Mart olayı gündeme gelmiştir. Günümüzde de 12 Eylül rejimi altında tekelci burjuvaziye hizmet için adeta yarış eden tüm partileriyle birlikte parlamentonun lağvedildiği bilinmektedir. Görüldüğü gibi tekelci burjuvazi, sınırlı da olsa, kendi iktidarını işlemez duruma getirdiğinde parlamentoyu da, partileri de, seçimleri de bir günde ortadan kaldırabilmektedir.

TC kurulduğundan bu yana değişmeyen bir gerçek vardır, o da; TC'nin cilası sivil olan ama kazındıkça militarist-faşist yüzü gizlenemeyecek olan, askeri şiddet yönü ağır basan bir yapıda olduğudur. TC'nin oluşumundan çöküş evresine kadar tüm dönemlerinde ordu, burjuva sınıfının uzun vadeli temel politikalarını belirleyen güçtür. Mustafa Kemal döneminden günümüze kadar "TC ülkesiyle-milletiyle bölünmez bir bütündür" sloganında ifadesini bulan ve "sınıfsız-imtiyazsız bir zümreyiz" diye anlatılmak istenen gerçeklik şudur ki, kurulacak parlamento, partiler ve seçimler ancak ve ancak ordunun demir yasasına boyun eğdikleri sürece var olabilirler. Partiler, ancak ordunun yasalarına kul-köle oldukça varlıklarını sürdürebilir, seçimlere ve parlamentoya girebilirler. Fakat eğer, bu kaynağı ve meşruiyeti belli olmayan sınır tanımayan şiddet örgütü ordu örgütlenmesi uygun görmezse, ne partilerin kurulmasının, ne parlamentoların vücut bulmasının ve ne de seçimlerin bir anlamı vardır. TC'nin sınırlı bir tanımlanması bile, durumun böyle olduğunu çok açıkça ortaya koyar ve hele, 12 Eylül faşist rejimi ile yeniden örgütlenen TC'de parlamentonun, faşist cuntaya asma yaprağı rolünü oynayacak bir kukla olduğundan kimsenin şüphesi yoktur. Anayasanın nasıl silahların gölgesinde halka dayatıldığına, seçim ve partiler kanununun nasıl vücut bulunduğuna sıradan bir burjuva liberali bile yargısını hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde açık vermiştir.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin onayıyla ve içte sermayenin en kanlı, en gerici kesimlerine dayanarak, tepeden tırnağa anti-demokratik uygulamalarla politikasını sürdüren cunta, kan kokan tarihine dayandırdığı bu politikası altında, en sınırlı bir demokratik kazanımın bile ortaya çıkmasını önlemek için eşi görülmemiş hususları içeren bir anayasa oluşturmuştur. Burjuvazinin muhalefeti bile geliştiğinde en ufak bir çatlaklık doğmaması için, buna uygun partiler ve seçim kanunu çıkarmış, bu yüzleri aşan kanunlarla pekiştirilerek, "normal yönetim", "olağanüstü yönetim", "sıkıyönetin", "askeri yönetim" gibi adlar altında iktidar modellerini anayasa maddesi haline getirmiştir. Her şeyiyle kan kokan böylesine bir faşist rejimin oturtulduğu Türkiye ortamında, yine bu faşist rejimin bir dayatması olarak sahneye sürülen burjuva partileri ve seçimler ne anlama gelmektedir.

Durum bu kadar açık olmasına rağmen, özellikle opotünist reformist küçük-burjuva sol, en demogojik yöntemlerle seçimler üzerine tartışma yürütüp, seçim politikamız ne olmalıdır gibi konular etrafında sayfalarca tahlil yapmaktadır. Ama öte yandan, halkın devrimci muhalefetinin geliştirilmesi için en küçük bir düşünce kırıntısına bile rastlanılamamaktadır. 12 Eylül sonrasında kendi yenilgilerini "devrim yenildi" diye gösterdikleri gibi, şimdi de 6 Kasım seçimlerinde kitlelere, ama kitlelerden çok uzakta kitlelere dayattıkları sözümona taktiklerin fiyaskosu karşısında da halkı devrimden uzak olmakla suçlamaktadırlar. Bu küçük-burjuva sol'ların, o utanılası geçmişlerinin bir tekrarını yaşatmak istedikleri ve demogojik yüzlerini açığa vurmak sorumlu devrimcilik ve yurtseverliğin zorunlu bir gereğidir.

Açık ki, Türkiye, ne 1905 Rusya'sını ve ne de halkın muhalefetinin çok ileri ve örgütlü bir düzeye vardığı bir noktayı yaşamaktadır. O halde, sanki halk kendi öz örgütlenmesini alabildiğine geliştirmiş, sanki burjuvaziyi sıkıştırıyor ve yapılacak bir kuruculuk seçimlerinde adayların çoğunu ele geçirecekmiş gibi bir durum varmışcasına tahliller yapmak, ya bilinçli bir ihanet ya da en ucube düşüncelerin fikir diye piyasaya sürülmesidir.

Kürdistan'da Seçim Olgusu!

Seçimlerin TC sınırları içindeki anlamı bu iken, Kürdistan'daki, anlamı geçmişte olduğu gibi günümüzde de son derece inkarcı, toplumun kendi ulusal gerçekliğine yabancılaştırılmasının derinleştirilmesinden başka bir şey değildir. Kürdistan üzerinde sömürgeciliğin uygulanış biçimi, Türk sömürgecilerinin özellikleri tüm baskı ve sömürünün özelliklerini belirlediği gibi, seçim mekanizmasına da daha değişik bir anlam vermektedir.

TC'nin kuruluşunda, en işbirlikçi ve uşak kesimler TC'nin bünyesine katılmış, onlara belli bir meşruiyet tanınmıştır. Kürdistan gerçekliğini inkar eden bu kesim, 1925-40 dönemi arasındaki isyanlara karşı tavır almış, ve TC ile işbirliklerinin ödüllendirilişi olarak bu hain feodal aşiret reisleri Türkiye parlamentosuna alınmışlardır. Kürdistan'daki ayaklanmaların ezilmesi sonrası dönemde, özellikle DP iktidarı, Kürdistan'daki feodal-komrador kesimleri kendi iktidarının sınıfsal dayanakları haline getirmek, aşiret reisi ve din adamlarının toplum üzerindeki etkilerinden yararlanarak oy deposunu yanına çekebilmek için, bu kesimlere daha geniş olanaklar tanımıştır. Seçimler ise, daha çok bunların parlamentoya aktarılmasının aracı olmuş; böylelikle sömürgecilik biraz daha geliştirilirken, işbirlikçilere de meşruluk kazandırılmaya çalışılmıştır. Daha sonraki süreçte de, Kürdistan'da kapitalizmin gelişimine paralel olarak seçimler, halkın aldatılmasında, askeri baskı yanında siyasal baskının da bu biçimde kendi destekleri sağlayarak halk üzerindeki yabancılaşmanın derinleştirilmesinde bir araç olma görevini üstlenmiştir. Solculuk maskesi altında da bu seçim oyunlarına başvurulması ve inkarcılığın soldan bu biçimde geliştirilmesi olumsuzluğu daha da derinleştirmiştir.

Kürdistan'da parlamentoculuk ve seçim, özünde Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal gerçekliğinin inkarını meşrulaştıran, toplumun kendi öz çıkarları dışında hakim ulusla bütünleşmesinin bir aracı haline getiren bir örgütlenmenin etkisi altında kalmasına yol açmaktadır. 12 Eylül faşist rejiminin daha da takviye ettirdiği bu durum, günümüzde en iğrenç bir biçimde sürdürülmektedir. Artık, eskinin yerel eşraf politikacılarına bile fazla yer verilmemekte, devlete uşaklığını defalarca kanıtlayanlara bile bu yapı içinde varlık hakkı tanınmamaktadır. Eskiden sınırlı da olsa demokratlık taslayanların, Türk yasallığı içine alınmaması için en keskin kurallar geliştirilmiş, özellikle geçmişte Kürdüm diyen parlamenterler –işbirlikçi oldukları çok açık olduğu halde– en sert cezalara çarptırılmıştır. Görülmektedir ki, Kürdistan gerçekliği içinde ister genel ve isterse mahalli düzeyde olsun günümüzde ve önümüzdeki dönemde anayasaya göre yönetilecek seçimler, kendi ulusal gerçekliğinin inkarının onaylanmasından başka birşey değildir.

O halde, Kürdistan'da takınılacak devrimci tutum bu inkarın kabul edilmesi olamaz. Sömürgeciliğin Asya ve Afrika'nın birçok ülkesinden daha katı ve ulusal inkarcılık temelinde geliştirildiği Kürdistan'da, seçimlere, Türkiye toplumundan daha farklı bir biçimde yaklaşmak gerektiğini görmemek için kör olmak gerekir. Kürdistan'da seçimlerle ulusal varlığının inkarının onaylanması istendiğine göre; tüm halk güçleri bu seçimleri red etmek, buna karşı kendi ulusal kurtuluşunu temel alan en geniş devrimci içeriği ile örgütlenmeyi geliştirmek, eylemliliği geliştirerek piyonlara yaşama hakkı vermemek zorundadır.

Eğer bazı istisnai biçimlerde bu araç kullanılsa bile, PKK bunu geçmişte yaptığı gibi gizli biçimde kullanmak durumundadır. Geçmişte Hilvan ve Batman belediye seçimlerinde halkın öz gücüne dayalı olarak ortaya çıkardığı belediye başkanlarına karşı yöneltilen sömürgeci saldırılar bilinmektedir. Edip SOLMAZ daha seçimin üzerinden 15 gün geçmeden öldürülmüş, Kadir Yektaş halen cezaevinde en ağır cezalarla yargılanmaktadır. Bu durum önümüzdeki dönemde daha da geçerlidir. Yani cunta, hiç bir biçimde bu tür adaylara göz yummayacak ve onun da ötesinde en şiddetli biçimde üzerlerine yönelmekten geri durmayacaktır.

Kürdistan'da da, sosyalist, demokratik adayların seçilmesi mümkünmüşcesine sürdürülen demogojilerin yarattığı tahribatlar bilinmektedir. Önümüzdeki dönemde bu tür demogojilere ilgi gösterilmemesi gerektiği, artık daha da açığa çıkmıştır.

Bir kez daha belirtelim ki, ister gücünün başlangıcında ve isterse en gelişmiş evresinde olsun, sömürgeciliğe karşı mücadelede, halkın kendi öz örgütlenmesini yaratmak, bunu eylemle bütünleştirerek mücadeleye dönüştürmek vazgeçilmez ve sürekli bir görevdir. Bu konuda her türlü örtbas etme çabası açığa çıkarılıp işlemez kılınarak devrim dayatılmalıdır.

B– 12 Eylül Faşist Rejimi, Burjuva Muhalefet ve Seçimler

Burjuvazinin en has uşakları bile, bugün Türkiye'de yapılmış ve yapılacak olan seçimlerin, pek bir anlam ifade etmediğinin çok iyi bilincindedirler. Belliki seçim, 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması, onun zor yoluyla sembolik bir onaylanmasıdır. Durum bu iken, seçimlerin hiç bir biçimde halkın iradesini temsil etmeyeceğini söylemeye dahi gerek yoktur.

Hemen belirtelim ki, devrimcilerin, günümüz koşulları içinde Türkiye'de seçim diye değil, devrimci mücadelenin geliştirilmesi diye bir sorunları vardır. İster burjuvazinin çeşitli fraksiyonları ve isterse halk güçlerinin çeşitli kesimleri açısından olsun, seçimlerde ve seçim sonrasında söz sahibi olmak için her şeyden önce bir güç olmak zorunludur. Halkımız, Kenan Evren'e, anayasasına ve tüm kurumlarına muhaliftir. Ama, halk örgütlü öz gücünden yoksun olduğu için, aynı zamanda da suskundur. Yoksa muhalefet, bazı iflah olmazların söylediği gibi, yani kendilerinin belirlediği taktiğe göre seçimleri boykot oranındaki gibi %5'le sınırlı değildir. Tam tersine, bu muhalefet %90'lara ulaşmaktadır. Fakat, öz gücü örgütlendirilemediği, parti ve cephe teşkilatlanmaları ortada güçlü bir biçimde olmadığı için, bu muhalefetini açıkça gösterememektedir. Ve gerçekte de bilinir ki halk, Osmanlı sultanlarından günümüze kadar, egemen sınıfların yönetimine her zaman muhaliftir. Ama, böyle olduğu halde, bu güçler günümüze kadar hala iktidardadırlar. O halde, devletin en üst yönetim organlarından toplumun hücrelerine kadar faşizmin örgütlendirilmesinde bir yöntem olarak oy hakkı diye halka sunulan metod, faşizmin maskelenmesi ve halk nezdinde meşruiyet kazandırılması olayından başka bir şey ifade etmemektedir.

Merkezi parlamento seçimlerinde, bu gerçek bütünüyle açığa çıkmıştır. Partiler cuntanın icazetinden geçirilerek, onun iç ve dış politikasında birleştirilmiş; adaylar çok önceden belirlenerek onaydan geçirilmiştir. Türkiye'de bu temelde tamamen anti-demokratik yanaşma bir parlamentonun oluşturulduğu bilinmektedir. 25 Mart'ta yapılacak olan mahalli seçimlerin de başka bir anlamının olmadığı ortadadır. Dört yıla yakın bir süredir halkı amansız bir biçimde şantaj, tehdit ve zorla soyarak muazzam bir tepki ve nefret kazanan ve hepsi de cuntanın atadığı subay kökenli mahalli temsilciler, yıprandıklarından ötürü, alınmak istenmektedir. Yerel seçimlerin öz itibarıyle taşıdığı anlam, bu yıpranmış temsilcilerin geri çekilerek, yerlerine yine cuntanın ve MİT'in onayından geçmiş ve 12 Eylülcü askeri faşist yönetimin onayıyla ortaya çıkmış partilerce öne sürülen kuklalarla doldurulmak istenmesidir. Nasıl ki, merkezi düzeyde Konsey yıpranıp kendisini bir köşeye gizlediyse; mahalli düzeyde de kin ve öfke dalgasıyla kuşatılmış bulunan bu temsilcileri de sıvışıp gitmek istemektedirler. Devletin mahalli düzeyde daha fazla zarar gömemesi için, usta bir yöntemle bunun gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Bu nedenledir ki, cuntanın meşruiyeti temelinde onaydan geçen partiler, kuklalar biçiminde hemen piyasayı kapladılar. Demokrasiden, demokratik haklardan bahsetmeye başladılar. Ama onlar, belki de TC tarihinde en çok cüceleşmiş olarak sahneye fırlamaktadırlar. Gerçekten de sergilenmek istenen, cumhuriyet tarihinin en kötü kukla oyunudur. Geçmişte Menderes'ler, Bayar'lar, Demirel'ler, Ecevit'ler bunlara göre daha büyük oyuncular durumundaydılar ve biraz daha seyredilmeye değerdiler. Bazı atak davranışlarla alkış topluyor, demokrat görünebiliyor ve hatta halk onlara umut bağlayıp gittiklerinde göz yaşı dökebiliyordu. Faşist generallerin elinde itip-çekilen birer kukla olan günümüz partileri ve temsilcilerinin durumları, halk için daha da çekilmezdir. Halk, artık kalitesi sürekli düşen eski bir oyunu seyretmek istemiyor. Ama, ondan zorla seyirci olması istendiği gibi, bu kuklaları seçmesi de önüne dayatılıyor. Ve cunta, yine süngü ve dipçiklerin dayatması altında bu oyunu oynatacak, halk ise zoraki seyirci kılınacaktır.

O halde, durum bu iken adından çok söz edilen şu burjuva muhalefeti nedir? Burjuva muhalefeti Türkiye gerçeklerine göre, örneğine tanık olunamıyacak bir muhalefettir. O hiç beğenilmeyen Filipin, Pakistan ve Benladeş'teki burjuva muhalefet bile, Türkiye örneği yanında çok soyludur. Filipinler'de, Aküno'nun anısı etrafında kitleler başkaldırıyor, seçimleri boykot ediyor ve hergün sokakları dolduruyorlar. Bengladeş'te burjuva muhalefet, Muhammed Erşad'ın tüm politik sistemini boykot ediyor, en sağ partiler bile seçim platformunu kabul etmiyorlar. Pakistan'da Butto'nun idamına onay veren burjuva muhalefeti bile, bugün Ziya Ül Hak'ın seçim platformunu kabul etmeyerek, yasa sınırları dışında sokaklara taşarak karşılık veriyorlar. Kemalizmin verdiği büyüklük gururuyla beğenmedikleri burjuva muhalefetleri buralarda bu kadar iş yaparken, Türkiye'dekilerin durumu nedir? Pakistan'da Butto, Ziya Ül Hak'a karşı kellesini koltuğuna alarak direnirken, Ecevit Avrupa'da cuntanın propagandasını yapmıştır. Demirel, o demokrat denilen yayın organlarında demokratizm örneği olarak göklere çıkarılan bir-iki mektup yazmanın dışında, her hangi bir girişimde bulunmamıştır. Kenan Evren'in deyişiyle, bunların deniz kıyılarında dinlenmelerine fırsat verilmiş, böylesi tatil yerlerinde sözümona bir kaç ay gözaltında tutulmuşlardır. Oysa bunların, milyonluk örgütleri ve imkanları vardı. Gerçekten de isteselerdi, kitleleri sokağa dökebilirlerdi. Ama, bu milyonluk örgütleri lağvedildiğinde, bunlar bir tek bildiri dahi yayınlamamışlardır. Oysa onları halk, burjuva bile olsalar, siyasetlerini temsil etsinler diye seçmişti. Halkın bu güveni karşısında, hiç olmazsa bireysel olarak hayatlarını ortaya koyup, sınır tanımayan cuntacı generallere karşı dikilebilirlerdi. Bir Filipin ve Pakistan'daki burjuva muhalefet kadar bile olamamışlardır. Ama bu Türkiye gerçeğidir. Kemalizmin yarattığı bu yapılar, dünyanın her hangi bir bölgesinde rastlanamayacak kadar soysuz ve kendine özgüdür.

Her şey alt üst edilip kendi varlıkları bile yerle bir edildiğinde suspus olmaktan başka bir şey yapmayan bir muhalefetin seçkin temsilcilerinin durumu bu iken, bunların haleflerinin nasıl olacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Sözde Doğru Yol gibi sağ ve SODEP gibi "sol" partiler kurulmuş ve bunlar muhalefeti temsil ediyorlar. Fakat öylesine bir kuklalık yapıyorlarki, sergiledikleri şey, Ecevit-Demirel'lerle kıyaslandığında, karikatürün karikatürü olmanın ötesine geçmiyor. TC'nin çöküşe gittiği Türkiye kapitalizminin bu aşamasında, daha büyük muhalifler de beklenemezdi. Açık ki, hepsinin de içinde bulunduğu düzenin gemisi sarsıntı geçirmektedir. Bu nedenle, o burjuva muhalefetin de, düzenin meşrulaştırılması oyunu dışında yeri yoktur. Nitekim burjuva muhalefet, tarihinin hiçbir döneminde faşist askeri kliğin elinde böylesine bir piyon durumuna düşmemiştir. Bir Bayar ve Menderes, orduya karsı sivil kliğin zirvesini teşkil ederler. Demirel ve Ecevit, bu konuda tırnak içinde de olsa onurlu bir konuma sahiptirler. Cuntanın basit bir piyonu olmanın ötesine geçemeyen günümüz burjuva muhalefetinin, durum bu iken hala ortalığı kuru gürültüye vermelerinin anlamı nedir? Belli ki onlar, Kenan Evren önderliğindeki faşist rejimin kurumlaştırılmasına ve toplumun 12 Eylül rejiminin bayağı sınırları içerisine çekilmesinde bu kez de mahalli seçimlerde bir aracı rolü oynayacaklardır.

Yıpranan askeri unsurların yerine sivil öğeleri takviye ederek faşizmi maskeleyecekler, daha doğru bir deyimle faşizmin kurumlaşmasının önemli bir adımının daha gerçekleştirilmesinin aracı olacaklardır. Bu çok açık bir gerçektir.

Bu noktada, bu kesimlerle cunta arasında çelişkinin olup olmadığı sorulabilir. Elbette çelişki vardır ve kendi sınırları içerisinde keskindir. Ama bu çelişki, burjuva muhalefetinin faşizmin işbirlikçisi oldukları gerçeğini değiştirmemektedir. Ve bu sadece 6 Kasım seçimlerine katılan ANA.P, MDP ve HP ile de sınırlı olmayıp, diğer üç parti için de geçerlidir. İşin en önemli yanını da burası oluşturmaktadır. Türkiye'de burjuva muhalefet, 12 Eylül rejimine karşıt bir biçimde onun anayasasını, parlamentosunu ve seçim yasasını reddederek ortaya çıkmamaktadır. Tersine, onların sınırları içerisinde ve icazetiyle ortaya çıkıp politika yapmaktadır. Yani, 12 Eylül politikasını çeşitli düzeylerde sürdürme gibi bir amaç içinde kalmakta, bunun basit bir aracı olarak işlev görmektedir. Bu anlamda, Demirel, Ecevit, Bayar, Menderes muhalefetinin bile çok gerisinde bir konumda, askeri faşist rejimin piyonları olarak rol oynamaktadırlar. Yukarıda da belirtildiği gibi, bunların yıpranmış subay ve generaller kliğiyle çelişkilerinin olması hiç bir şeyi değiştirmemektedir. Yine, bir askeri kliğin gitmesi ve sivil kliğin gelişmesi de rejimin karaterini değiştirmiyor. Çünkü, TC'nin üst yapı olarak günümüzde geçirdiği evrim, çürüme ve çöküş süreci bunlara başka türlü hareket etme imkanı tanımamaktadır. Açık ki, burjuva demokrasisi ve muhalefetinin de bir maddi temeli olmak zorundadır. Eğer maddi temeli bu kadar daralmış ve bu temel içinde tekelcilik ancak içte ve dışta zora dayalı sınır tanımayan baskı ve sömürüyü öne çıkararak kapitalizmini sürdürme durumundaysa, bunun üst yapısı olarak burjuva muhalefeti de bu temele hizmet etmek durumundadır.

Fakat buna rağmen, sanki 12 Eylül rejiminden başka bir rejimle bu düzeni sürdürmek mümkünmüş gibi tezler üretilmektedir. Sanki Türkiye Cumhuriyeti, tarihi boyunca hiç bir zaman göremediğimiz bir olgunluk çağı kapitalizmini yaşıyor ve bunun üst yapısı olarak burjuva demokrasisi gelecekmiş gibi davranılmaktadır. Tekelcilik politikasının kendisi için uygun siyasal rejimin burjuva demokrasisi olmadığı açıktır. TC'nin tüm tarihi ve günümüzdeki konumu iç ve dış dayanaklarıyla böyle ve gelecekte de bu biçimde gideceği tartışma götürmez bilimsel bir tesbit ise; o halde, hala 19. yüzyılın burjuva devrimleri çağındaymışız gibi davranıp, Türkiye gibi en gerici kapitalizmi, geçmişte ve günümüzde yaşatmak durumunda olan bir ülkede, buna göre tahlil yapmak, partiler kurmak ve buna göre bir mücadeleye soyunmak, görülmemiş bir demogoji altında tekelci sermayenin bilinçli veya bilinçsiz uşağı olmaktır. Kapitalizmin vardığı bu aşamada burjuva muhalefeti, Türkiye kapitalizminin yeniden üretilmesi için geçerli olan politikayı içte ve dışta süngü ile sürdürmenin bir aracı olmaktan başka işlev göremez. Ekonomiyi faşist süngülerin zoru dışında sürdürmenin olanağının olmadığı bir aşamada, bunun üst yapısında burjuva demokratik bir muhalefet olamayacağı açıktır. Ekonomik politikanın böyle olduğu bir kesim tarafından kabul edilirken, siyasi politikanın değişik olduğu iddia ediliyor. Ve buradan hareketle, burjuva demokratik bir program etrafında birleşme gereğinden bahsediliyor. Fakat, burjuva muhalefetin klikler savaşımı biçiminde askeri kliğe karşı çıkmasının, geçmişte olduğu gibi bugün de burjuva demokrasisini yaratmayla sonuçlanmayacağı açık bir gerçektir. Türkiye kapitalizminin gelişme dönemlerinde bile sivil muhalefetin çok sınırlı olduğu bilinmektedir. O halde, burjuva muhalefetin rolünü ve dolayısıyla seçimlerdeki konumunu gerçekte olduğu gibi koymakta hayati bir zorunluluk vardır. Yani, burjuva muhalefeti, mahalli seçimlerde açık cunta partilerinden daha fazla oy da alsa ve bir erken genel seçim de gündeme gelse, fazla bir rol üstlenemeyecektir. Ve bu burjuva muhalefetin, burjuva parlamenter bir muhalefete dönüşümü bile kolay sağlanamayacaktır. Rejim, kendi politikası doğrultusunda ve ordu tarafından güvencelenmiş olarak anayasasında belirtildiği gibi, önümüzdeki süreçte bu nitelikleriyle sürüp gidecektir. Burjuva muhalefetine düşen görev bunu allayıp-pullamak, halkta sahte umutlar uyandırmak ve eğer askeri klik fazla aşınır, cuntacı Özal ve muhalifleri daha fazla teşhir olurlarsa, o zaman aynı politikanın DYP ve SODEP biçimindeki sürdürücüleri olarak ön plana çıkmak olacaktır. TC gerçekliğinde, bu tür durumlar, rejimi tehlikeye düşürecek biçimde geçişler olmayacaktır. Demokrasiye geçiş denilen bu oyunda, onlar, bunu birbirlerinin kanını akıtarak değil, düzen çarklarının en iyi işletilmesi için ne lazımsa onu yaparak gerçekleştireceklerdir. Bu devir-teslimi, halk muhalefetinin bundan yararlanmaması için ne gerekiyorsa onu uygulayarak yapacaklardır. Nitekim, cuntanın kendisini "Milli Güvenlik Konseyi"nden "Cumhurbaşkanlığı Konseyi"ne dönüştürmesi gibi, önümüzdeki dönemde burjuva muhalefeti denilen kesime iktidar aktarılabilecektir. Ama, bu özü Türkiye kapitalizmi tarafından, üst yapıda ise anayasa, seçimler ve partiler yasasıyla belirlenmiş bir şekilde yeni kuklaların görevlendirilmesi biçimide olacaktır. Durum bu iken, bundan olağan üstü sonuçlar çıkarmak istenmesi, gerçeklerle bir bütün olarak çelişmektedir.

C-Reformist ve Revizyonist Küçük-Burjuva Muhalefet Yine Kuyrukçuluğa Oynuyor!

12 Eylül faşist rejimi, anayasası, parlamentosu, partileri ve seçimleriyle kendisini kurumlaştırma doğrultusunda programını uygularken, buna karşı mücadele etmesi gereken sol ne yapmaktadır.

Sosyalizm adına hareket eden bir çok gücün varlığına rağmen, bu konuda ileriye sürülen düşüncelerin tutarsızlığı ve mücadeleden uzak konumu açıkça ortadadır. İsimleri sosyalist de olsa daha çok küçükburjuvaziye dayanan bu güçler, geçmişte görüldüğü gibi, bugün de ortada olmayan bir olguya kavramlar düzeyinde yaklaşmakta ve bu olgunun gerçekleşmesini sağlıyormuş gibi davranmaktadırlar. İşte, bu olmayan şeylerden bir tanesi de, burjuva demokrasisi ve bunun için örgütlenme olgusudur. Peki ama, küçük-burjuvazinin, TC anayasasında olmayan bu olguları varmış gibi kabul ederek, bunlar için örgüt kurmaya, seçimlere girmeye ve adeta kıyametler koparmaya kalkmasının anlamı nedir?

Küçük-burjuvazi, Türkiye'de Kemalizmin süzgecinden geçirilmiş, kendi gerçekliğine ve dünyaya ters bakan bir sınıftır. İflah olmaz bir konumda olan bu sınıf, meselelere doğru tarihsel ve güncel gerçekleri içinde bakma yerine adeta hayal içinde yaşamakta ve bunlara dayalı olarak program, strateji ve örgütler yaratmaya çalışmaktadır. Kendi ütopyacılığı yüzünden komik bir figüran olmanın ötesine geçemeyen bu sınıf, kendileriyle birlikte halkı da aldatmaktadır. Birçok defalar belirtildiği gibi küçük-burjuva muhalefeti, ister devrimci ve isterse liberal anlamda olsun sınıf olarak kendi örgütlenmesini bile geliştirmekten acizdir. Bu sınıf, TC'nin kuruluşunda olduğu gibi, daha sonraki aşamalarında ve özellikle kendisi için gelişmenin koşullarının alabildiğine artmış bulunduğu 1960-80'ler arasındaki dönemde de, kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarını formüle edip buna uygun örgüt ve mücadele geliştirmek bir yana, en iğrenç bir burjuva liberal politikacılığına burjuva demokrasisidir diyerek en tehlikeli rollerden birini oynamıştır. Yüzlerce devrimcinin kanı dökülür, görülmemiş bir işkence ve sömürü topluma dayatılırken, küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcileri, dünyada ender rastlanan bir vurdumduymazlık içinde lafebeliği yapmaktan öteye gidememişlerdir. Bunlar, bugün 12 Eylül faşist rejimi karşısında da, bırakalım kendi sınıf çıkarlarını dayatan bir mücadeleyi geliştirmek, sağlıklı bir eleştiri daha yöneltememektedirler.

Fakat yine de, 1960-80'ler arasındaki küçük-burjuva muhalefet, cılız anlamda da olsa, örgütlenmeye cesaret edebiliyor, kendi programını formüle edip ister reformist ve isterse maceracı nitelikte olsun hiç olmazsa iktidarı ürkütebiliyordu. Bu yüzden de belli bir anlam ifade edebiliyordu. Bu 12 Eylül rejimi karşısında yenilmiş küçük-burjuva muhalefetinin durumu ise, çok daha vahimdir. Bu sınıf, yenilgisinin nedenlerini köklü bir biçimde araştırıp kendi sınıf gerçekliğine ulaşacağına, hayaller içinde durumunu örtbas etmeye çalışmaktadır. Hesap vermesi gereken birçok suçu olduğu, tanınmaz karikatürler icat ederek bununla binlerce insanın katledilmesi ve tekelci baskı ve sömürünün pekişmesinin birçok nedenden ötürü aracısı olduğu halde, hesap vermek bir yana, o kendi durumundan bile Marksizmi sorumlu tutmaktadır. Başına gelenlerin suçlusu olarak Marksizm-Leninizmi gösterip, Marksizm yargılanmalıdır diyerek, suçlarını kapatmaya çalışmaktadır. Fakat işler, kendisini çok kurnaz zanneden bu sınıfın hayalleri gibi yürümemektedir. Günümüzün yakıcı sınıf savaşımı, bu şansı kimseye tanımayacak kadar acımasızca sürüyor.

Küçük-burjuva muhalefetin, kendi yenilgisinin acısını 12 Eylül faşist rejiminden çıkaracağı yerde, devrimci mirastan çıkarmaya kalktığı ve devrimci geçmiş yargılanmalıdır diyerek değerlere saldırdığı müddetçe, çok tehlikeli bir konuma doğru gittiği belirtilmelidir. Bu konumuyla küçük-burjuva muhalefet, ilerici-devrimci bir özellik göstermek bir yana, 12 Eylül rejiminin en tehlikeli bir biçimde sol'dan yardımcısı olma durumunu sergileyecektir. Elbette ki, bu sınıf sözcüleri tarafından, anti-faşist muhalefetin her düzeyde örgütlendirilip seferber edilmesi bir görev olarak çözüm beklerken, katıksız burjuva görüşlerin "yeni" elbiseler giydirilerek tartışmaya sunulması tesadüfi değildir. Fakat, adına ne denilirse denilsin küçük-burjuva muhalefetin hiçbir sözcüsü, karşı-devrimin şiddetine karşı halkın kin ve öfke içinde örgütsüz de olsa geliştirdiği muhalefeti arasında çok sınırlı da olsa bir yer işgal edemeyecektir. Her türlü orta yolculuk, artık hiçbir biçimde itibar bulamayacak kadar kendini ele vermiştir. Ancak görülen odur ki, küçük-burjuva muhalefet, devrimci bir muhalefet olmaktan ısrarla kaçınırken, burjuvaziye karşı eski suçlarından kendisini arındırıp, böylelikle kendisini ehlileştirerek düzene kabul ettirmenin, ve bu anlamda da halk muhalefetine karşı bir set olmaya hazırlanarak son derece tehlikeli ve bir o kadar da gerici bir rol oynamanın ısınma hareketlerini yapıyor.

Sonuç olarak değil, ama gelişmelerin ortaya koyduğu gerçeklere göre, bu sınıfın özellikle Avrupa'da kümelenmiş kesimlerinin böyle sefil bir oyunun hazırlığı içinde oldukları görülmektedir. Ve bu oyun, devrimcilerin amansız bir baskı içinde katledilmek istendiği bir ortamda, devrimcilerin kanı ve mirası üzerinde oynanmak isteniyor. Bunun içindir ki, bu oyunun sergileyicileri, görülmemiş bir acelecilikle geçmişe sünger çekerek, henüz dökülen kanlar dahi kurumadan burjuva düzenini güllük-gülistanlık göstermeye çalışmaktadırlar. Düşünce diye ileriye sürülenler, bu çabaların açık birer kanıtıdır. "Türkiye'de burjuva demokrasisine geçiş koşullarının olduğu" vb. biçiminde ifadesini bulan bu görüşlerle, küçük-burjuvazi, Avrupa tezgahlarında iyi hazırlanmış olarak dönüş yapmak istemektedir. Bugün Avrupa'da bulunan diğer ülke devrimcilerinin ve hatta burjuva muhalif çevrelerinin kendi ölçüleri içerisinde tutarlı konumlarına rağmen, Türkiye'nin sosyalist geçinen bu güçleri kendilerini ve çevrelerini aldatmanın teorilerini üretmekle; buna göre hesaplar yapmakla uğraşmaktadırlar. Demirel ve Ecevit'lerin çıkış gününü bekleme, DYP ve SODEP'in kuyrukçuluğu için methiyeler dizme, bunların açacağı demokrasi şemsiyesi altına şimdiden girmenin hazırlıkları ve ruh hali içinde bulunan bu çevrelerin, sergiledikleri tablo, ne kadar kabul edilmez ve utanç verici bulunursa bulunsun, gerçek budur. Kendilerinin burjuva demokrasisinin sınırlarıyla sınırlayan bu çevreler, tüm örgütlenmeleri, toplantıları ve dayanışmaları da bu temelde geliştirmek istemektedirler. Daha yakın geçmişte tükenmişliğini ortaya koyan bu sınıfın, günümüzde ibret verici durumu da işte budur.

"12 Eylül Faşist Rejimi Dördüncü Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz" adlı broşürde, küçük-burjuva muhalefetin cunta sonrası içinde bulunduğu durum şöyle ifade edilmişti: *"1980'den sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ilericilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları sosyal-demokrasi, euro-komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki komünist partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri özümsenerek ve bu anlayışlardan bir takım ilkeler yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin iğdiş edilmesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, "yeni sosyalizm" değil, kendisine ne isim takarsa taksın, en eski oportünizm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizmde emperyalizm ile bütünleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.*

"Bugün özellikle Avrupa'da yaygın olarak geliştirilen yeni sosyalizmin özü budur. Tabii ki bu, devrimci hareketin geçmişte sahip çıkılması gereken tüm değerlerinin, direnişçilik adına ne varsa herşeyin silinip süpürülmesi ve böylelikle Avrupa demokrasisi –yani emperyalizminin gözüne girerek, cunta sonrası iktidar olmak için yapılan bir hazırlıktır.

"Yani faşizm Türk cuntasının şahsında yenilgiye doğru gittiğinden, yeni bir iktidar modelinin hazırlığı içinde olan emperyalizm, bu modeli soldan "yeni sol" ile tamamlamak istemektedir.

Tüm hesaplar, Yunanistan, İspanya ve Portekiz örneğinde görüldüğü gibi faşizm gittiğinde (!) yerine sosyal-demokrasiyi başa getirmek üstüne kurulmaktadır. Sosyal-demokrasi öncülüğünde demokrasi savaşı bayrağı açılarak, bunun tekerine –Yunanistan, İspanya, Portekiz örneğindeki gibi– revizyonist partiler yerleştirilip, yani aşırı sol vb. denilen kesim bu biçimde etkisizleştirilerek, sözde burjuva demokrasisinin zaferi ve faşizmin yenilgisi sağlanmış olacaktır.

Evet çok tehlikeli bir oyun. Ama ne yazık ki Avrupa'da geliştirilen senaryo bu. Bu çevrelerce cuntaya beş yıllık ömür biçilmiştir. Yani bu hesaba göre cunta 1988'lere doğru gidecek ve burjuva demokrasisi gündeme gelecektir. Öyleyse şimdiden sosyal-demokrat parti hazırlanmalı, günü geldiğinde "burjuva demokrasisi" güçleri revizyonist komünist parti ile diğer sol'ları da katarak seçime gitmeli ve böylece "demokrasiye" dönüş tamamlanmalı." (Age. Sayfa:143-144)

Bu hesaplar giderek daha da belirginlik kazanmaktadır. Bizzat emperyalizmin güdümünde örgütlendirilen burjuva muhalefetin bu biçimde kuyruğuna takılan küçükburjuva muhalefet, devrimci direnişin kendisini tek alternatif olarak dayattığı günümüzde, geçmişte taşıdığı sıfatları da bir yana bırakarak daha açık tavır almaktadır. Ve giderek bunların aynı anlayış etrafında kümelendikleri ve örgütlenme çabası içinde oldukları görülmektedir. Daha çok Avrupa zemininde sürdürülen bu çabalar, 25 Mart seçimleri konusunda yazılı olarak ifade edilen görüşleri dağıtılan bildiriler vs.de de kendisini ele vermektedir.

Küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcilerinin oynadıkları olumsuz role rağmen, bu sınıfın da çekilmez hale gelen yaşantısı içinde giderek daha fazla biçimde devrimci muhalefet saflarına kayacağı açıktır. Günümüzde, faşist rejim altında küçük-burjuvazinin yaşamı katlanılmaz bir noktaya gelmiştir. Durumu bu olan bu sınıfın da, halk muhalefeti içinde yer almaktan başka seçeneği kalmamıştır. Maddi yaşamında kendi içinde hızla bir ayrışmayı yaşayan küçük-burjuvazi, bunun bir yansıması olarak da siyasi planda da karmaşık bir durum yaşamaktadır. Bir kesimi, giderek daha fazla bir biçimde devrimci saflara akarken; bir kesimi de hızla gericiliğe doğru tırmanmaktadır. 1960-80'ler arasında ortaya çıkmayan bu ayrışmanın, faşist karşı-devrimin dayatmaları karşısında yaşanacağı görülmektedir. Geçmişte ortaya çıkmayan devrimci demokratik çıkışın önümüzdeki dönemde yaşanacağı ve küçük-burjuvazinin önemli bir kesiminin de bu muhalefetin saflarına kayacağı anlaşılmaktadır. Bu ayrışma temelinde, küçük-burjuva muhalefetinin bir kesimi düzenin işbirlikçisi ve burjuva muhalefetin kuyrukçusu olma konumuna doğru ilerlerken; diğer bir kesimi de devrimci muhalefete akacaktır.

Gelişmelerin bu ayrışmayı dayattığı gelinen noktada, o çok iyi tanıdığımız küçük-burjuva muhalefet, burnunun ötesini bile göremeyecek bir sefalet içinde adeta kendisinin bu hazin sonunu hazırlamaktadır. Böylesine bir dönüm noktasında kendi durumlarını değerlendirip, devrimci bir çıkış yapacaklarına, yerel seçimler için ittifaklar aramakta, bu konu üzerinde ileriye sürdükleri düşüncelerle kendilerini biraz daha ele vermektedirler. Geçmiş pratikleri hala gözler önünde bulunan, bu sınıfın, 12

Eylül faşist rejimi altında ister merkezi ve isterse mahalli düzeyde olsun, seçimler için yaptıkları hazırlık ve sözlerinin anlamı ne olabilir. Rejimin ve bu rejimin dayatması olarak seçimin niteliği açıkça ortada iken, bu konuda içine girdikleri tutumun kendi karmaşık görüntülerini ortaya koymaktan öte sonuç yaratmayacağı açıktır. Geçmişte bunun için örgütlendikleri, çabalar harcayarak yoğun bir propaganda yürüttükleri halde girdikleri seçimlerde %3 veya 5'leri aşamayan bu çevrelerin, günümüz koşullarında buna bile ulaşamayacakları açık değil midir. Onlar, bu konuda Avrupa'da birçok laf üretip, ittifaklar da oluştursalar, gerçekte onlar için seçim, çok sıradan bir seyircisi olmaktan öteye gidemeyecekleri bir gevezelik konusu olmaktan başka bir işlev göremeyecektir.

D-Faşist Sömürgeci İktidarın Seçim Sahtekarlığına Karşı Devrimci Tutum

12 Eylül faşist rejiminin açık saldırılarıyla yüzyüze olan halklarımız, tüm acılarına rağmen bu süreçte tarih boyunca tanık olmadıkları bir gelişmenin eşiğinde bulunmaktadır. Kitleler, dört yıl gibi bir süreçte, devleti tüm iç ve dış bağlantılarıyla daha iyi tanımıştır. Sömürünün en korkuncu yaşanmakta, yoğun işsizlik ve hayat pahalılığı halkı kırıp geçirmekte, onbinlerce insan zindanlarda en vahşi işkenceler altında tutulmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da günlük yaşam haline gelmiş olan tüm bu uygulamalar altında, devrimci mücadele, kitleler için geçmişe oranla bugün daha da fazla bir biçimde tek çıkış olarak görülme durumuna gelmiştir. Yüzbinlerin devrimin sesine kulak kesildiğini söylemek, mevcut koşullarda sadece gerçeğin kendisini tekrarlamak olacaktır.

Koşullar devrimin gelişmesi için son derece elverişli iken, küçük-burjuva muhalefetinin "devrim yenildi" demesinin anlamı ortadadır. Tam tersine, yıkılan şey sadece küçük-burjuvazinin hayalleri olmuş; küçük-burjuvazinin ayak bağından kurtulan devrim, şimdi her zamankinden daha çok gelişme olanaklarına kavuşmuştur. Burjuva muhalefetin halkın en sıradan ekonomik-demokratik haklarına bile değinmekte acizlik içerisinde olduğu; küçük-burjuva muhalefetin ise bu konuda bir çözüm sunamadığı bu ortamda, devrimci, demokrat ve sosyalistler, burjuva demokrasisini de içerecek bir biçimde halk demokrasisini en güçlü bir biçimde sunma ve bunun program, strateji ve taktik düzeyde geliştirilmesini sağlama tarihi avantajına sahiptirler. Kayıpların büyüklüğünden bahsedilebilir, ama bunun karşısında gelişmenin de büyük ögeleri vardır. Eğer bir yerde karşı-devrim bu kadar azgınca saldırıya kalkmışsa, orada devrimin gelişme şansının da fazla olduğu, dünya devrim tarihinin öğrettiği bir derstir. Devrimciler yaralarını sararak kayıplarını karşılayabilir, geçmişte bir türlü yapamadıkları hazırlıklarını tamamlayabilir, her düzeyde gelişmelerini sağlayabilirler. Dönem, bunun için her zamankinden müsaittir.

1909 Rusya'sının o amansız karşı-devrim döneminde söylenenler, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinde daha da doğrudur. Daha da gelişen devrimin objektif şartlarına, devrimin subjektif şartları eşlik edecektir. O halde, küçük-burjuva muhalefetin, halk seçimleri boykot etmedi, veya red oyu %4 oyu aşmadı diye halkı suçlamaları neyi ifade eder. Elbette ki bu durum, faşizmin göstermelik de olsa burjuva demokrasisi ve parlamentoculuğuna pirim vermediğini kanıtlar. Yine, halkın da bunun karşısında kendi zorunu dayatması gerektiğini ortaya koyar. Devrimciler bundan üzüntüye kapılmak bir yana, ancak sevinç duyabilirler. Gerçekten de eğer halk, boykot ve red oylarını daha fazla vermiş olsaydı, bundan kuşkuya kapılmak gerekirdi. Çünkü o durumda, burjuva demokratik yöntemler geçerli imiş gibi bir sonuç çıkardı ki, bu da tesbit ettiğimiz gerçeklere ters düşerdi. Oysa şimdi, devrimci yöntemler dışında hiçbir yöntemin geçerli olmadığı daha da açığa çıkmıştır. Halkın kin ve öfkesinin sürekli bir artış içinde olduğu hiç kimse tarafından inkar edilemeyeceğine, cuntanın tecritinin sürekli olduğu kabul edildiğine ve halkın –6 Kasım seçimlerinde çok sınırlı biçimde belirtmiş olmasına rağmen– muhalefetini seçimler yoluyla açıktan gösteremeyeceği anlaşıldığına göre, ortaya çıkan sonuç halkın potansiyel halinde bulunan muhalefetinin büyük olduğu ve ancak bu potansiyelin devrimci temellerde örgütlenebileceğidir.

Türkiye ve Kürditan halklarının şu anki gerçekliğini yaşayanlar hemen teslim ederler ki, halk muhalefeti, 12 Eylül faşist rejiminin burjuva muhalefetinin sınırlarının çok ötesinde ve daha zengin biçimlerde akmak istemektedir. Ama halk, muhalefetini rejimin sınırları içinde ortaya koymaktan zorla mahrum edilmiştir. O halde, verilen oylar ne olursa olsun, halk Özal'ı veya SODEP vb. istiyor denilemez. Böyle bir iddia, korkunç bir demogojidir. Rusya pratiğinde Menşevikler, burjuva demokrasisi elli yıl yaşanmadan proletarya devrimine gidilemeyeceğini iddia ederlerdi. Bugün Türkiye'de de, benzer iddialarla, halkın Turgut Özal, SODEP, Doğru Yol vb.ni denemek istediğini, fazla ileri gitmek istemediğini söylemek, buna göre davranmak, yol göstermek, utanmazlık olduğu kadar tehlikeli bir demogojidir. Tam tersine halk, Turgut Özal'dan olduğu kadar, onun burjuva muhalif işbirlikçilerinden de kurtulmak istiyor. Yine, devrimcilik maskesi altında ortalığı tanınmaz hale getiren küçük-burjuvazinin maceracı, pasifist, oportünist ve hayalperest takımından da kurtulmak istiyor. Eğer bu aşamada, halklarımıza devrimci-demokratik muhalefetin açılmış perspektifleri yanında, sağlam örgüt programları, doğru stratejik ve taktik yaklaşımlar önerebilir ve bunun için güçlü hazırlıklar yürütebilirsek, hiç şüphe duyulmamalı ki, bugün düzen sınırları içinde kendini ifade edemeyen halk muhalefeti en yakın dönemde şaha kalkabilecektir. Sorun, devrimcilerin bunun için gerekli olan örgütlenmeleri zamanında dayatabilmeleridir. Halkın kini ve öfkesi sürekli artış halindedir, sınır tanımadan gelişmektedir. Ama, devrimcilerin parti ve cephe biçiminde örgütlenmesi, profesyonel tarzda örgütlenmesi gereken bu çekirdek örgütlenmelerin inşa edilmesi, proletarya ve halkın öz gücünün bu temelde ortaya çıkarılması gerekiyor.

O halde, halkların devrimci-demokratik muhalefetinin objektif zemininin subjektif inşasına yönelmek gerektiğini söylüyoruz. Temel devrimci tutum budur. 25 Mart mahalli seçimleri denilen oyunun bu perdesinde ortaya atacağımız şiarımız yine budur. Halklarımızın Birleşik Direniş Cephesi silahını ileriye çıkarmak, bu silah altında proletaryanın öz örgütlenmesini ve onun birleşik cephe hareketine önderliğini savunmak gerekiyor. Eski ama hiçbir zaman yerine getirilmemiş bu görevleri mutlaka başarmak için halk demokrasisi bayrağını açarak ileriye yürünmelidir. Bugün 25 Mart mahalli seçimleri, yarın bir başka seçim gündeme girse de, yine değişmeyecek ve yerine getirildiği oranda daha ilerilere varılabilinecek görev budur. Hiç kimse bu görevleri yerine getirmeden, halk neden seçim sandıklarını protesto edip, çiğnemiyor diye yakınmamalıdır. Örgüt yaratılmadan, halka inandırıcı çıkışlar gösterilmeden, tüm bunlardan bahsedilemez. Oysa hala, Birleşik Direniş Cephesi için bile dört yıldan buyana biraraya gelinememiş, toplantılarına katılma cesareti bile gösterilememiştir. Eğer örgütler öz örgütlenme adı altında en demogojik işlerle uğraşıyorlarsa, halkın ileri muhalefetini bekleme hakkını kendilerinde göremezler. O halde, temel görevler yerine getirilmeli, Türkiye gerçekliğinde devrimci-demokratik cephenin, Kürdistan gerçeğinde ulusal kurtuluş cephesinin birbirleri ile en sıkı dayanışma içinde olması temelinde bir devrimci muhalefetin yükseltilmesi için mümkün olan herşey yapılmalıdır. Tüm günlük pratik görevler de, bu temel görevlere bağlı olarak geliştirilmelidir. İşte bugün mahalli seçimler karşısında, yarın olası bir erken seçim veya ayaklanma ortaya çıktığında hazırlıksız yakalanmamak ve sürekli devrimcilerin örgütlü birlikteliğini dayatmak için gerçekleştirmemiz gereken görevler bunlardır.

Gerçekler bu iken, hala PKK'nin seçimler konusunda tavrının net olmadığı söylenmekte ve sözde eleştirilmek istenmektedir. PKK, 12 Eylül rejiminin öncesinde ve sonrasında en az olanaklar içerisinde olmasına rağmen savaşımdan hiçbir zaman geri kalmadı. Zindanlarda en değerli evlatlarını şehit verdi, dışarda en zor koşullar altında kendini yeniden örgütlemenin savaşını verdi. Ve bunu, hazırlıklarını en hızlı bir biçimde ülke koşullarına aktararak faşist sömürgeciliğin korkulu rüyası haline gelerek kanıtladı. Bundan daha devrimci bir tutum olabilir mi? PKK, seçim değil devrim şiarını atarken muğlak bir şey mi söylemiştir? PKK, Türkiye ve Kürdistan halkları için en sağlıklı bir demokrasi programını geniş perspektifler altında ve pratikte de nasıl gerçekleştirileceğini ortaya koyarak, muğlak mı davranmıştır? Besbelli ki, durum çarpıtılmak istenmekte, yine her şey tersine çevrilmeye çalışılmaktadır.

PKK bugün, dostun da düşmanın da çok yakından takip ettiği gibi, faşist Türk sömürgeciliğine karşı özverili mücadelelerin içinde bulunmaktadır. O, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder bir gücü olarak, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin de en sağlam müttefikidir. Diyarbakır zindanlarında görülmemiş bir direnişle cuntayı dünya çapında teşhir ve tecrite götüren, cuntayı söküp atmak için sürekli bıçağını bileyen bir güçtür. PKK, elbette ki burjuva muhalefeti ne abartmakta ve ne de yok saymaktadır. Güncel kapsamı içinde ne ise, bu muhalefete layık olduğu yeri vermektedir. Burjuvazinin sivil ve asker klikleri arasındaki çelişkiyi rededemediği gibi, bu çelişkilere dayanarak burjuva kuyrukçuluğuna oynayan "sol"ların içinde bulunduğu durumu teşhir etmeyi de halka bağlılığın bir gereği saymaktadır. PKK, Türkiye devrimci muhalefetinin sağlıklı eleştirisini yaparak, acı da olsa gerçekleri ortaya koyup alternatif sunarak, proletarya enternasyonalizminin seçkin bir örneğini sunmuştur. PKK, tek tek anti-faşist kişilerden, burjuva, küçük-burjuva, reformist vs.'ne kadar, ne kadar anti-faşist güç ve kişi varsa hepsiyle ilkeli birliğe ve görüşmelere açık olduğunu açıklayarak, sol sekter anlayışın karşısında olduğunu kanıtlamıştır. PKK, devrimi burjuvazinin kuyruğuna çekme anlayışları, politika ve örgütlenmelerine karşı olduğu gibi, birçok anti-faşist kişi ve grupları dıştalayarak bunları düşman yerine koyan sol sekter maceracı anlayışlarla mücadeleyi de vazgeçilmez görmektedir. Bunun yerine proletaryanın öz örgütlenmesini halkın cephesi ile içiçe örerek Türkiye ve Kürdistan'da zorunlu olan cepheleşmenin yaratılmasını savunur. Tarihi görevinin bilincinde olan PKK, ilerinin güçlü birliklerinin de zeminini oluşturan bir mücadelenin geliştirilmesi sürecinde bulunmakta, büyük zorluklar altında geliştirdiği mücadelesiyle yolları dikenlerden temizlemektedir. PKK, ancak proletaryanın ve halkın öz örgütlenmesi temelinde mücadeleyi geliştirdiği oranda halklarımıza karşı görevini yerine getirebileceği inancındadır. O halde, PKK'nin seçim siyaseti belli değildir demek, düpedüz bir demogojidir. PKK, bu asli görevler üzerinde ısrar edecek ve bu görevler gerçekleştirilmedikçe tali şeylerin temel meselelermişcesine gündeme alınmasına hiçbir zaman itibar etmeyecektir. Ancak ve ancak bunları burjuvazinin çelişkilerini kızıştırma anlamında kullanacaktır. Bunu geçmişte yaptığı gibi bugün de yapacak; önümüzdeki dönemde de gelişecek her türlü imkan ve ihtimallere karşın, bu temel görevlerine bağlı olarak güncel görevlerini de tayin edecek ve gelişmeyi bu zeminde arayacaktır. PKK, Türkiye'de devrimciliği başı üzerine oturtup köklerini toprağın derinliklerine salarak güçlenmesini sağlamak için, faşist rejimin sınır tanımayan baskı ve şiddetine karşı olduğu kadar, küçük-burjuva muhalefetin her türlü demogoji ile yüklü oportünist, revizyonist yaklaşımlarına karşı da mücadele edecektir. Onların her türlü tasfiyeci provakatif girişimlerini zamanında önleyebilecek; başta K.U.K. muhalefeti olmak üzere Türkiye Devrimci-Demokratik muhalefetini de bu tip tasfiyeci, yıkıcı görüş ve politikalara karşı uyararak, devrimci politikanın gereklerinde ısrar edecektir. Bu konuda, ister bilinçli, ister bilinçsiz önüne çıkan her engelle leninist savaşım yöntemleri ile savaşacak ve sonuç alacaktır. Çok sınırlı geçmiş pratiği ile olduğu kadar, günümüzde ve önümüzdeki dönemde de, giderek güçlenen devrimci teori, politik çizgisi ve pratik hazırlıkları ile, faşist rejimin alacağı her türlü biçimlenişe karşın kendisini sürekli hazırlıklı tutacak, bu konuda önder rolünü güçlendirerek, potansiyel gücün aktif muhalefete dönüşmesinin, dayanışmaların ortaya çıkmasının yolunu açarak, halkın birleşik direniş cephesinin önümüzdeki dönemde mutlaka iktidara yürüyen bir aygıt durumuna gelmesi için rolünü sebatla sürdürecektir.

★

Kürdistan'da son gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler ...

Bastarafı 11. sayfada

açık bir biçimde baylarımızın işbirlikçiliğini ve yapılan işbirlikçi uzlaşmada kendi parmaklarının da olduğunu göstermiyor mu?

Baylarımız kendilerini ne kadar parçalarsalar parçalasınlar, kendilerini kuzu postunda gizlemeye ve gerçekleri çarpıtmaya ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, devrimciler gerçekleri açıklamaktan ve baylarımızın işbirlikçiliklerini kitlelere göstermekten yılmayacaklardır. Bu güçler toplantıda tartışılmasını engelledikleri soruların kitleler tarafından tartışılmasını engelliyemiyeceklerdir. Ve kitleler önünde şu sorularla açıkça karşı karşıya geleceklerdir. KYB'nin Saddam rejiminin yanına gitmesi işbirlikçilik midir, yoksa başka bir şey midir; bu gerici midir, ilerici midir; Kürdistan halkının çıkarına mıdır, yoksa ona düşmanca mıdır? Eğer Kürdistan ulusal sorunu kapitalist-emperyalist sistem içinde çözülmezse, o zaman KYB'nin bu yönelimi (ve genelde emperyalizm ve sömürgecilikle uzlaşma eğilimi) bir çözüm müdür, yoksa en açık bir uşaklık mıdır? KYB böyle bir işbirlikçiliğe oynarken "dörtlüler", "beşliler", "üçlüler" biçiminde birlikler oluşturmuş mudur, oluşturmamış mıdır? Böylesi birlikler halkın çıkarına mı hizmet etmiştir, yoksa işbirlikçiliği mi güçlendirmiştir? Bu birliklerin gerçek yüzü açığa çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır; bunlar iflas etmişler midir, yoksa yaşıyorlar mı? Suç ortakları bugün işbirlikçiliğe karşı tavır alarak bu birliklerden imzalarını çekiyorlar mı, çekmiyorlar mı? Bugün gerçek yurtsever tutum, Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgide birliğini yaratmak için koşulsuz çalışmak mıdır, değil midir? Vb..

Toplantının gösterdiği biçimiyle besbelli ki baylarımız geçmişten beri sorulan bu sorulara cevap veremeyeceklerdir. Toplantı bilinen gerçekleri herkesin görebileceği bir biçimde bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket sıkı bir ittifak içinde bir bütündür; o, devrimci değil reformisttir; milliyetçiliği işbirlikçilikte daha güçlü olabilmek için kullanır; her tarafta pasifizmi, uzlaşıcılığı ve teslimiyetçiliği yaymaya çalışır; düşüncede ve eylemde bağımsız bir çizgiye değil, işbirlikçi bir çizgiye sahiptir. Siyasal gelişmelerin vardığı bu noktada reformist-milliyetçi akım dayanamaz hale gelmiş, işbirlikçi özelliği her şeyin önüne geçmiştir. Bu akımın önderliği olarak önce Londra, Paris yolunda ilerleyen KYB, bugün Bağdat yolunda ilerlemiştir. Besbelli ki onun izinden yürümek zorunda olanlar vardır; Bağdat ve benzeri yollarda ilerlenmeye hazırlanılmaktadır.

Sonuç olarak, gelişmeler son derece önemli, ciddi ve tehlikelidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi önüne burjuva işbirlikçiliği gerici bir engel olarak dikilmek ve devrimci-yurtsever harekete karşı bununla da savaşılmak istenmektedir. Bu durum, devrimci-yurtsever güçlere önemli görevler yüklemekte, onları çok daha fazla uyanık ve dikkatli olmaya zorlamaktadır. Bir kere, devrimci ulusal kurtuluş çizgisi sağdan ve "sol"dan gelecek her türlü saptırmalara karşı korunmalı ve her koşul altında pratik uygulanması mutlaka başarılmalıdır. İkinci olarak, emperyalizm ve sömürgecilikle uzlaşma eğilimlerine, işbirlikçi çizgiye karşı doğru, kararlı ve cesaretli bir mücadele yürütülmeli, bu çizgi mahkum edilmeli, hareketten uzaklaştırılıp etkisizleştirilmeli ve bu yolda yürüyenlere karşı uzlaşmaz bir mücadele içinde olunmalıdır. Üçüncü olarak, işbirlikçi çizgi teşhir edilerek ve doğru devrimci çizgi teoride ve pratikte gösterilerek halk kitleleri ve bu güçlerin aldattığı dürüst çevreler devrimci ulusal kurtuluş mücadelesine kazanılmalı, bunun için yorulmaz ve başarılı bir çalışma yürütülmelidir.

Belli ki emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele, onlarla uzlaşmayı öngören işbirlikçiliğe karşı mücadeleden ayrılmaz. Ancak bu birlik sağlandığı ve yukarda belirlediğimiz devrimci görevler başarıldığı zaman ulusal kurtuluş hareketi gelişip güçlenecektir. Ve bizim burada yapacağımız, bu görevin bir gereği olarak, tüm devrimci-yurtsever güçleri, özellikle de işbirlikçiliğin aldattığı dürüst yurtsever çevreleri işbirlikçi güçlere karşı durmaya, onlardan uzaklaşmaya ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde birleşmeye çağırmak olacaktır.

25 Şubat 1984

★

ETHEM AKCAN YOLDAŞ YAŞIYOR!

Onu az da olsa tanıma olanağını bulabilen PKK'nin pek çok kadro ve savaşçısının nezdinde Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşın adı kurtuluşa duyulan sınırsız bir umut ve inancın, mücadeleye adanmış gencecik bir yaşamın, hiçbir karşılık beklemeksizin yapılan fedakarlığın, yüzlerce devrimcinin eğitimi hizmetinde harcanan soylu bir emeğin, halkının mücadelesinin alevleri arasında erimenin özlemiyle çarpan bir yüreğin adıdır. Ethem yoldaşın adı, devrimin yükseltilmesi çabalarına büyük hizmetlerde bulunmuş, ona emeğini ve ruhunu katmış bir parti emekçisinin adıdır.

Ethem yoldaş bir emekçiydi ve bu yüzden O, PKK Hareketine bilinçli olarak, devrim yapmak inancı ve arzusuyla katıldı. Oturduğu yer olan Suruç'ta devrimci faaliyet yürüttü, birçok eylemde yer aldı. Ama O'nun esas olarak kendisini bütün benliği ile devrimci mücadelenin geliştirilmesinin hizmetine adaması, 1979 yılının ortalarında başladı. PKK Hareketi, bu dönemde kendisi için yeni nefes boruları açmak, kadrolarını korumak ve eğitmek amacıyla yeni alanlara açılma zorunluluğunu duyduğunda, Ethem yoldaş da kendisini yurtdışına çıkan bir grup devrimcinin yanıbaşında buldu. Yurtdışı koşullarının Kürdistan ortamından bir hayli farklılıklar arzeden özelliklerine, tek bir ilişkinin dahi bulunmamasından doğan zorluklara ve deneyimsiz genç bir devrimci olmasına rağmen, mevcut durumun olumsuzluklarından asla şikayetçi olmaksızın yetkin bir partili militan gibi çalıştı. Basit veya zor demeksizin her işe koşturup durdu. Öyle ki, Türkiye'de tezgahlanan askeri-faşist diktatörlükle birlikte hazırlıksız yakalanan çeşitli örgütler sığınacak bir yer ararken, PKK Hareketi, O'nun da değerli hizmetleri sonucunda önceden sağlanan ilişkilere dayanarak, yüzlerce kadro ve savaşçısını başarılı bir şekilde geri çekti. Ciddi engellerle karşılaşmadan gerçekleşen bu başarılı geri çekilme, faşist Türk sömürgecilerinin PKK Hareketini imha çabalarını sonuçsuz bıraktı.

Ethem yoldaş, bir hayli yoğunlaşan bu kadro ve savaşçı aktarılması koşullarında, hemen hemen her arkadaşın eğitim alanlarına ulaştırılmasından en sıradan pratik sorunlarının çözümüne kadar, her türlü işle uğraştı. Çoğu kez başını kaşımasına bile fırsat tanımayan yoğun bir pratik çalışma içinde her yere ulaştı. Kendisini büyük bir devimci coşku ile yoldaşlarının her yönüyle eğitilmelerine adadı. Geceli-gündüzlü zamanını dolduran pratik çalışma, kendi teorik eğitimini yeterince yapamamasına neden oldu. Ama yeni dönem, her PKK kadro ve savaşçısının devrim teorisini özümseme zorunluluğunu dayatınca, bu amaçla uzun bir süreden beri çalışan yoldaşlarının ardından, Ethem yoldaş da teorik eğitimini tamamlamak için tüm coşkusuyla harekete geçti. Kısa zamanda bu alanda da bir hayli gelişme sağladı. Devrime duyduğu sarsılmaz inanç ve bir an önce halkının arasına katılmanın yakıcı özlemi ile, Partisinden kendisini öteki dava ve silah arkadaşları gibi Kürdistan topraklarına dönme olanağını tanımasını isteyen Ethem yoldaşın bu isteği de gerçeğe dönüştü. Ama devrime daha büyük hizmetlerde bulunabileceği bir dönemde en verimli çağında zamansız bir ölümle aramızdan ayrıldı.

Ethem Akcan'ın eğitim kamplarında çekilmiş resmi.

Tarihte proletaryanın ve ezilen halkların eskiyi yıkma ve yeniyi inşa etme mücadelelerinde kazandıkları zaferler, bu mücadelelerin yükünü omuzlamış, engin fedakarlıklar ve kahramanlıklar göstermiş, ama fazla öne çıkmamış olan binlerce ve binlerce isimsiz sıra neferinin eseridir. İşte Ethem yoldaş da onlar gibi biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir adsız kahramanıydı. O'nun emeğinin geçtiği her arkadaş, ancak Ethem yoldaşın yüreğinde taşıdığı kurtuluş umudunu gerçeğe dönüştürerek üzerine düşen görevi yerine getirdiğini söyleyebilir.

Şimdi O'nun anlamlı yaşamını, kurtuluşa inancını, devrime ve Partiye olan bağlılığını kendi kaleminden okuyalım:

Ben, 12 Mart döneminden itibaren devrimci düşüncelere sempati duymaya başlamıştım. Hareketimizle ilişkim, devrimci ideolojinin kırpılıp kuşa çevrildiği bu zorlu koşullarda, devrimci hareketler içindeki sapmalardan ötürü hiçbir zaman tartışmaya çıkartılmamış olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununu, suyüzüne çıkartarak, bu temelde Marksizm-Leninizmin eleştirisel silahıyla mücadeleyi geliştirdiği 1977'nin ortalarına rastlar. O döneme kadar devrimci gelenekleri içinde yaşatmış ve bu uğurdaki arayışım, hareketle tanışmamdan sonra son bulmuştu. Kürdistan'daki insanın, tarihsel gelişmelere dayandırmadan kendisini anlatması mümkün değildir. O açıdan bu yıllar, nasıl ki tüm toplum için arayış yılları idiyse, ben de bir birey olarak böyle bir arayış içindeydim. Toplumsal yapıdaki yerim kol gücüne dayanarak yaşamak zorunda kalan bir insanın yeriydi. Yani yaşantımı sürdürebilmem için çalışmak zorundaydım. Ve çalışıyordum, ancak aileme katkıda bulunacak bir çalışma değildi, daha çok kendimi geçinderecek kadar kazanıyordum. Ailem benim kol gücüme fazla ihtiyaç duyan bir aile değildi, ama çalışmadığım dönemler benim için minnetli bir yaşam biçimi oluyordu. Minnetli yaşama ve sadece yaşamak için boyun eğmeye hiç tahammülüm yoktu. İnsan olabilmenin özelliklerinde böyle bir yaşam sözkonusu olamazdı. Ben bu açıdan sürekli proleterleşmeyi tercih ettim, yaşadığım çevrenin bir parçasıydım ve bu çevrede toplumsal yapı ayrışmaktaydı, ama henüz tam değildi. Ağır aşiret baskısının yaşandığı Suruç'ta yaşamak bir cehennem hayatıydı. Kendi kabuğunda yaşayan bir aile olmamız açısından, mensup olduğumuz aşiretin dinsel alandaki otoritesi, aşiretlerin üstümüzdeki baskısını azaltıyordu. Daha doğrusu muhatap alınacak bir güçte de değildi, bağlı olduğumuz aşiret. Yine de toplumsal yapıda hüküm süren kaos elbette bizi etkiliyordu. Kan davaları alabildiğine yoğundu, sürekli isanlar öldürülmekteydi. Adeta Suruç'un her köşesinde, hazinle sonuçlanmış yaşam, bir insanın buruk, acı ve dram dolu anıları vardı. Psikolojik yapı dayanılmaz durumdaydı. Güçsüzler çareyi yüzlerce yıllık yaşamıyla şekillendirdiği toprak ve diyarlarını terk etmekte görüyorlardı, ama bunları, gittiği yerlerde daha acımasız ve koyu bir sefalet bekliyordu. Toprağını, ailesini terketmeden önce başına gelecekleri bilenler de vardı, ama olsun yine de daha "özgür" bir köle yaşamı vardı dışarıda. Ve gidiyorlardı. Çünkü zorlayan, kahreden etmenler vardı, ya bu çileyi çekecekler, ya da bu diyardan göçeceklerdi. Onlar göçmeyi tercih ettiler.

Gittiler gidebildikleri yere kadar. Çünkü deneyimleri vardı. Onlar masallarda bile yeniliyorlardı, tütkenmişti direnme ruhu, kendilerine sahip çıkabilecek bir gücün olabileceğine inanamıyorlardı. Binlerce yıllık tarihin acılarını, istilacı güçlerin çizmeleri altında nasıl ezildiklerini görmüş, yaşamışlardı son ana kadar. Onun için gidiyorlardı. Kalanlar ise sıralarını bekliyorlar, ne zaman koşullar uygun düşecek diye iç geçiriyorlardı gidenler için. Sanki esir kampından yasal yollarla ayrılıyorlar, giden kurtulduğu için, kalanlar da gidenlerin kurtuluşu için seviniyorlardı. İşte inceliklerine inmeye gerek bile olmayan böylesi bir toplumsal yapıdan hayat şekilleniyordu. Ömrüm boyunca çalışmalarım çıraklıkla geçmiş, okulu, ortaokulda bırakıp, fotoğrafçı dükkanında çıraklık yapmış ve daha sonra bu stüdyoyu yalnız başıma çalıştırmış, ama sonuçta hiçbirşey elde edememiş olarak proleterleşme kapıyı çalmıştı. Benim açımdan devrimci düşüncelerin kitleye yayıldığı böyle bir dönemde, koşullar tam bir uygunluk arzetmişti. Kürdistan'ın tarihsel olarak geldiği nokta benim bu yapı içindeki yerim ve gerçek anlamıyla kurtarıcılık rolünü oynayan hareketin belirmesi tarihsel olarak dört dörtlük bir uyumluluk arzetmekteydi. Hareketle çok ilkel ve dargörüşlülük içerisinde ilişkiye geçmem, Kürdistan toplumsal yapısıyla zıtlık arzeden bir durum değildi. Herneka-dar ideolojik mücadele aşaması olsa da, devrimci hareketlerin istemlerine yabancı değildim. Ve kurtuluşun devrimci saflarda mücadeleyle mümkün olacağına inanıyordum. Ve bu inanç beni Hareketimizin o dönemdeki sempatizanı yapmıştı. Bundan sonra devrimci çalışmalarım daha çok ilk başlarda fazla evden ayrılmadan katılmak şeklindeydi. Çünkü evden ayrılmam için ne yeterli bilince sahiptim, ne de henüz tanıştığım hareketin böyle bir istemi vardı. Hem çalışıp maddi yardım yapıyordum Harekete, hem de oturduğum her yeri ve her merhabayı Hareketimizin propagandasına kullanıyordum.

Elbette Harekete yoğun eleştiriler yöneltilmişti. Bağımsızlıkçı düşünce bir iş yapamaz ve bu bir bölücülüktür, gibi saldırılarda bulunuluyordu. Oysa Kürdistan'da gelişmenin başka yolu ve yöntemi var mıydı? Benim açımdan bağımsızlığı hedeflemeyen bir mücadele Kürdistan'da varlık gösteremezdi. Hareketimiz doğmadan önce Kürdistan (ismi anılmaksızın, ya da özü boşaltılarak) adına yola çıkanlar, reformist ve otonomici istemler öne sürmüşler, bu da daha çok elit bir grubun çıkarlarını yansıtmaktan öteye gidememişti. Ve örgütsel faaliyetleri tamamen devlet yasalarının müsade ettiği kadardı. Sınıf karakterini küçük-burjuvaziden alan böyle bir oluşumun daha fazlasını yapması beklenemezdi. Çünkü şekillendiği ekonomik yapı yabancıydı ve o daha çok bu yabancılığın etkisini benliğinde hissetmek zorundaydı. Bu açıdan o, düşünsel olarak da, istemese bile bir bağımlılığın içindeydi. Böyle bir bağımlılık ona, doğrudan Kürdistan küçük-burjuvazisi adına bile hareket etme cesaretini veremiyordu. En yaygın sınıf olması açısından, öncelikle bu sınıfın durumu böyleydi. Feodal kompradorların durumu ise, Kürt halkı açısından daha da vahimdi, bunlar tamamen teslimiyet ve ihanetin koruyuculuğu altında Kürdistan'da varlık gösterebiliyorlardı. Bunların Kürdistan adına yapacakları hiçbir şey yoktu, tamamen geçmiş tarihlerine uygun davranmış ve Kürdistan'da Türk burjuvazisinin en keskin savunucuları durumuna düşmüşlerdi. Eskiden otonomi için verdikleri savaş, sınıf çıkarlarına hizmet ediyordu. Bugün yaptıkları yine sınıf çıkarları için Türk burjuvazisi ile bütünleşip, daha önce yanına aldığı Kürt halkını, şimdi karşısına alarak mücadele etmekti. Yani bu sınıf Kürdistan halkının acılarını dile getirmekten çok uzak olduğu gibi, Kürt halkının bağrında bir yara ve kurtuluşu önünde bir engeldi.

Geriye bir tek temel sınıf kalıyordu; proletarya. Bu sınıf çok büyük bir karmaşayı arzediyordu. Çünkü Türk işbirlikçi tekelci kapitalizmi Kürdistan'ın en ücra köşelerine yayılmış, ekonomik olarak yetişemediği yerlere düşünsel alanda yetişmiş ve henüz dünyayı tanımanın bile olanağını bulamadan Türk kapitalizminin tahripkar yapısıyla karşılaşan bir toplumsal yapı içinde doğmuştu. Çağın bütün gerici özelliklerini bünyesinde taşıyan Türk kapitalizmi, çok yönlü bir planlamayla gelişmişti. Yani toplumsal yapıdaki örgütlenme en küçük birimlerine kadar parçalanmıştı. Bu da proletaryanın

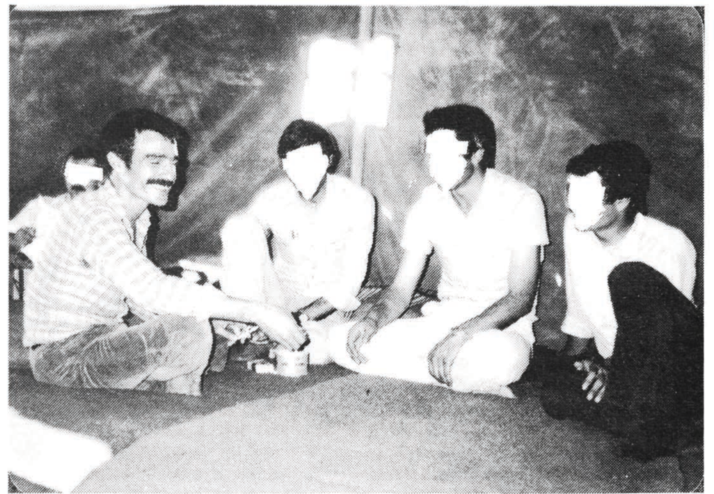
örgütlenmesi açısından sonderece olumsuzluk arzetmekteydi. Bu yapıya karşılık toplumda hüküm süren açlık, sefalet proletaryanın örgütsüzlüğüyle birleşince çok daha acı bir sonuç çıkıyordu. Köylülükteki yokluk, yoksulluk had safhaya ulaşmıştı. Kırda yaşam hakkı tükenenler şehire göç etmişlerdi. Şehirde umduğunu bulamayanlar köyle ilişkisini kesmiyorlardı. Bunlardan bir kısmı şehirde proleterleşme şansına kavuşuyordu, bir kısmı köyle-şehir arasında mekik dokuyor, bir kısmı da daha uzak diyarlara göçüyorlardı. Böylece köylülüğün ve proletaryanın bünyesinde birçok katman oluşmaktaydı. Toplumsal yapı o kadar karmaşıklaşmıştı ki, sınıfsal ayrışmanın hızlandığı bu dönemde onbinlerce insan hergün sınıf değiştiriyordu. Bu ise hem ekonomide, hem de siyasette, sosyal ve kültürel yapıda büyük bir karmaşayı, olumsuzluğu ifade etmekteydi. Bu yapıda çıldıranlar, ajanlaşmalar, faşistleşen, kaçan, intihar eden vs. durumlar tamıtamına toplumsal yapının ne hallerde olduğunu, açık-seçik orta yere sermekteydi. Evet bu kadar ağır bir toplumsal yapının yaşandığı Kürdistan'da kurtuluşun yolu ne olabilirdi? Ve işçi partisinin cevaplamak zorunda olduğu soru buydu. Azgın bir sömürgeciliğin baskısı altında yaşamakta olan proletaryanın kurtuluşu için ilk hedef olarak görmek zorunda olduğu, Türk askerinin kanlı çizmeleriydi. Evet sadece ve sadece bu açık ve yalın gerçeği görmekti. Hareketimiz, işçi partisinin görmek zorunda olduğu bu yalın gerçeği görmüş ve su yüzüne çıkartmış, bu doğrultuda Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki dayanaklarını ortaya sermişti. Ve bu şekliyle köşe bucakta gizli ve sır olabilecek birşey kalmamıştı. Kürdistan'ın sömürge statüsünde olduğuna dair. İşte ne olduysa, bundan sonra oldu. Türk askerinin Kürdistan'daki varlığı baş düşmanımız dediğimiz anda her telden saldırılara uğramıştık, bu düşünceye bıyık altından gülen soysuzlarımız bize Apocu ismini takarak, yoğun saldırılara başladılar, acizlikleri ve gelişme karşısında duydukları korkuyu gizleyemiyorlardı. Ama Kürdistan'ın tarihsel ve toplumsal gerçeğine uygunluk içinde doğduğunu, biricik kurtuluş yolunun bu olduğunu Hareketimizin aydın-gençlik içindeki gelişimi ispatlamaktaydı. Böyle ideolojik bir gelişim içinde olan Hareketimiz, daha bu aşamada düşmanın birçok komplosuyla karşılaşmış, gerici zorun saldırısına uğramıştı. Bu yönlü ilk saldırılar, 1977'de bu Hareketin seçkin militanlarından HAKİ KARER'in şehit düşmesiyle sonuçlanmıştı. Tamamen savaş kuralları dışında kahpece tertiplenmiş bir komplonun sonucunda gerçekleştirilen bu karşı-devrimci eylem, Hareketimiz ve Kürdistan halkı açısından büyük bir anlam taşımaktadır. Hareketimiz açısından gerici devlet zorunun artık kapıya dayandığı, buna devrimci zorla karşılık verilmezse gelişmenin olanaklı olmadığını göstermekteydi. Halkımız açısından, kurtuluşun silahla gerçekleştirilmesinin bir zorunluluk olduğunu ifade etmekteydi. Tarihin böyle çetin koşulları biraraya getirdiği bir durumda benim Hareketle tanışmam sözkonusu olmuştu. Henüz askerlikten yeni gelmiştim, ama askerdeyken, Marksizmin genel hatlarıyla tanışmış, birçok devrimci düşünce taşıyan insanlarla genel toplumsal yapı hakkında tartışmalarda bulunmuş ve bir-iki klasik okumuştum. Bu açıdan karşılaştığım devrimci gençlikle kaynaşmam zor olmamış, aksine hareketli bir ortamın yaşandığı bu dönemde mücadeleye o günün gereklerini içeren çalışmalarla daha aktif katılmıştım. Bu çalışmalar daha çok Hareketin eğitim çalışmalarına katılmak, çevremi Hareketle tanıştırmak, propaganda yapmak, maddi yardımlarda bulunmak gibiydi. Ama daha çok Hareketle ilişki geliştirdiğim kişiler en çok pratik işlerle uğraşan ve sürekli sıcak koşullarda iş yapanlar olduğundan, teorik geriliğimin mücadele boyunca sürmesinin maddi temeli olmuştu bu günler. Benim açımdan mesele gayet açıktı. Sömürü açık ve buna karşı mücadele edilmesi gerektiği ortadaydı. Geniş bir teorik çalışmanın sonucunda elde ettiğim düşünceler değildi. Sadece pratik yaşamdan çıkardığım sonuçlardı. Ve mücadele hızla gelişimini sürdürmekteydi. Hareketin bu kadar erken gelişme göstermesi tamamen toplumsal yapının ve Kürt halkının istemlerini dile getiriyordu. Tarihsel gerçeklik her açıdan bütünleşmişti, bunu durdurmak olanaksızdı. Devrimci çekirdeğin azim, kararlılık ve fedakarlığı kitle üstünde büyük güven yaratıyordu. Peşpeşe düşen şehitler, halkın acı, keder dolu bağrında kurtuluşun filizlerini açıyor, bu uğurda dökülen kanlar, kurtuluşun güvencesi olarak zihinlerde beliriyordu. Mücadele geliştikçe halkta ve devrimcilerde büyük bir güven yaratıyordu. Ben de bu arada yoğun bir mücadele içindeydim, eski çalışmalarımı iki katına çıkarmış, ordan oraya koşuyor, kurtuluş günlerini yaklaştırmak, bu acılara bir son vermek istiyordum. Faşistlerin çabalarını, örgütlen-

Ethem Akcan, Kemal Pir Eğitim Devresinde, eğitimde yer alan diğer arkadaşlarıyla birlikte.

melerini engellemek amacıyla eylemlere katılıyordum. Bir eyleme bizzat katılarak bir faşist ilköğretim müdürünün evinin taranması sonucu Suruç'u terketmesini sağlamıştım, (eylem anında görevim, eylemcileri silahla korumaktı). HALİL ÇAVGUN'u şehit eden polisin öldürülmesinde eylemcileri barındırmak, silah temin etmek, aralarındaki ilişkiyi sağlamak gibi görevleri üstlenmiştim. Birçok kereler faşist örgütlenmeyi gerçekleştirmeye çalışanların faaliyetlerini engellemek için gece-gündüz silahla eylem anını bekliyordum. (Bunların içinde azılı faşist polisler de vardı.) Böylece kızgın bir mücadele alıp gidiyordu. Ve devrimci mücadelenin yürütülmesinde bazı zorluklar da kendini göstermeye başlamıştı. Bir anlamda sınıflaşma cılız da olsa kendisini devrimci hareket içinde göstermekteydi. Yerelin görkemli önderleri bir bir köşeyi dönmeye, ihanet etmeye başlamıştı. Çünkü mücadele her yönüyle kızışmış ve ölümün kol gezdiği bir dönemde genişleyen kitle ilişkileri de düzgün, istikrarlı ve kararlı bir devrimcilik istemesiyle birleşince, devrimciliğin gereklerini yerine getirmek de bir o kadar zorlaşmıştı. Bu işi sonuna kadar götürmeyi bilinçaltlarına yerleştirmeyenler, işte tam da bu kritik dönemde dökülmüşlerdi. Bu durum ise, devrimci harekete sahip çıkanlar için birçok yönlü zorluklar getiriyordu. Böyle kritik bir anda düzenli, disiplinli, bağlı ve fedakar olma zorunluluğunu kavramıştım. Teorik olarak bu düşünceleri mahkum etmiyordumsa da, pratik faaliyetlerle arkadaşlar arasındaki ilişkilerimle ve Harekete olan inanç ve bağlılığımla karşı karşıya bulunduğumuz olumsuzlukla mücadeleyi başarıyor ve etkili de oluyordum. Bu çabalarımın Suruç devrimci hareketi içinde etkisi olmuştur, yapının devrimci rotada ilerlemesine katkıda bulunmuştur. Sonradan ihanet eden şatafatlı önderler, daha çok bunu bilinçsiz, kölece bir boyun eğiş olarak yorumluyorlardı. Oysa bu bağlılık tamamen içinde bulunduğum koşulların bir dürtüsü ve devrime olan inancımdan gelmekteydi. Suçlamalar da doğaldı. Modern sınıf savaşımı veriliyordu, devrimci harekete katılmakla yanlışlık yapanların elbette bazı gerekçeleri olacaktı. Oysa bunlar için gerçekte devrimci hareketten, ayrılmak kurtuluş değildi, sonraki pratikler bunu ispatlamıştır. Ama bunların olması mevcut koşullarda kaçınılmazdı. Çünkü toplumda yaşamın bütün kapıları kapanmıştı, fakat bazıları hala da bunu geldikleri sınıfın özelliklerinden dolayı görememektedirler. Bu ayrışma olmalıydı, çünkü devrimin emin ellerde yürütülmesi açısından bir zorunluluktu; amansız bir süreçti; gizli gizli, parça parça yürütülen bu mücadele yankısını kitle içinde de buluyordu. Henüz inanmaya başladığı kurtuluşun nüveleri arasından bunların çıkması beyinleri zedeliyor, boynu bükük kılıyordu kitleyi. Bu durumlar bazı çevrelerde panik yaratırken, bazı gerici ve bilinçsiz kitle içerisinde olumsuz propagandaya malzeme oluyordu. Bunların etkisini mutlaka kırmak ve kitlenin güvenini kazanmak gerekiyordu. Bu soruna çözüm olarak devrimci mücadelenin daha da geliştirilmesine inanıyordum. Ve bu doğrultuda en büyük çabalarımı harcıyordum. Mücadelenin geliştirilmesi için elimde fazlaca bir yetki de yoktu, ama bunların her alanda mahkum edilmesi gerektiğine inanıyordum. Tam bu dönemlerde dışarıda mücadele daha da hızlanıp, kendisini Kürdistan'ın birçok yerinde göstermeye başlamıştı. Hareketimiz yavaş yavaş ideolojik mücadele döneminden çıkıyor, artık bir kitle hareketi haline geliyordu. Hareketimiz geliştikçe Kürdistan'da varlık gösteren siyasal oluşumlar sıkışıyorlar ve Harekete saldırıyorlardı. Birçok fedakar devrimci sosyal-şovenizmin saldırıları sonucu hayatlarını kaybetmiştir. Kürt küçük-burjuva reformistleri de aralarında birleşiyor, askeri paktlar oluşturarak Hareketimize saldırıyorlardı. Bu saldırılar birçok seçkin devrimcinin yanı başında yurtsever köylülerin ve sempatizanların kanlarının dökülmesiyle sonuçlanmıştı. Bu arada devlet de payına düşen ölçüde saldırmış, katletmişti. Ama herşeye rağmen devrimci hareket, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi yükselmekteydi. Devletin sivil kurum ve iktidarları iş yapamaz durumdaydılar. Devrimin yükseldiği bu dönem, devlet otoritesini işlemez hale getirmişti. Kitle içindeki bütün sorunlar devrimciler tarafından çözümlenmekteydi. Hareketimiz en yüksek aşamasına doğru gidiyordu. Toplumun her kesiti ile ilişki geliştirilmiş, birçok insan devrimci faaliyete çekilmişti, genişlemesine büyük bir gelişme sağlanmıştı, ama derinlik, yani bu geniş kitle bağı örgütüne henüz kavuşturulmamıştı. Devrimci kadrolar her işe koşandı, her işe karışandı. Toplumun çeşitli kesimlerinden harekete katılanlar sıkı bir denetlemeden geçmemişti, ve birçok yetki ileride ne olacağı belli olmayan unsurların elinde birikmişti. Sorunlar çoktu, ama bunlara cevap verecek bir örgütlenme henüz oluşamamıştı. Yayın faaliyetleri sınırlıydı. Propagandacılar profesyonel, örgütçüler ise yeterli derecede tekniğe sahip değillerdi. Bu da birçok olumsuzluğu bünyesinde taşımaktaydı, bu yapının örgütlendirilmesi bir zorunluluktu.

Partinin kuruluşunun ardından, bu kadar büyük bir gelişme örgütlendirilmezse, büyük tehlikelerin kapıya dayanacağı açıktı. (Ama şunu söylemek istiyorum: mevcut ilkellik ve yetersizlik o mücadele döneminin doğasındaydı. Daha gelişkin yapının bu dönemde mevcut olması olanaksızdı. Çünkü mücadele hayatla birlikte şekilleniyordu ve insanlarımız mücadeleyi de, hayatı da yeni tanımaktaydı. Elbette bazı deneyimler olacaktı, ve deneyimlerin ne tür felaket ve acıları bünyesinde taşıdığı da bellidir.) Bu durum önceden Hareketimiz tarafından görülmesine rağmen ne koşullar, ne de kadrolar, bu dönemde, böyle bir yapının yaratılmasına elvermiyordu. Yine de Hareketimiz böyle bir yapıyı yaratmaya çalışmıştı. İşte böylesine zorlu günlerin yaşandığı bir dönemde kitlelerin örgütlendirilmesiyle uğraşılırken, devlet de durumu farketmiş, tam da böyle bir dönemde sıkıyönetim ilan ederek, Hareketi faaliyet gösterdiği alanlarda ezmeye çalışmıştı. Bu yeni bir döneme geçişin arifesiydi. Böyle bir dönemden geçerken, ben yaralı olarak evde tedavi görüyordum. Daha sıkıyönetimin ilan edilmediği günlerde, devrimci gençliğin (ortaokul ve lise öğrencileri) Suruç'a gelen birkaç faşiste saldırıları olmuştu ve bu saldırıyı polis haber almış, ve bir karşı saldırı başlatmıştı. Kendiliğinden gelişen bu olayda, azgın bir faşist olan bir polis, çocukların üstüne ateş açarak provakasyon eylemi gerçekleştirmişti. Bu saldırıda bir öğrenci

PKK 2. Kongresi günlerinde.

kolundan yara alarak kurtulmuştu. Öteden beri faşist eylemler yürüten bu polisin ortadan kaldırılmasına dair ortaklaşa bir karar almıştık. Bunu gerçekleştirmek için birçok geceler pusular kurulmuş, ama düşürememiştik. O açıdan gündüz yapmaya karar verdik. Ancak başka bölgeden eylem için arkadaş getirmeye gitmiştik. Yoldan gelirken tabancayla nişan atmak istediğimizde, ilk atıcının çok erken davranmasından dolayı kaza olmuş ve ben ayağımdan yaralanmıştım. Bundan sonraki gelişmelere sıkıyönetimin gelişine kadar yaralı olmamdan dolayı katılamamıştım. Zorlu bir dönemdi, yeni gelişen toplumsal yapıdaki bütün katmanlar altüst olmuştu. Devrimin geliştiği yıllar, emekçi yığınlar için özgürlük yılları olmuştu. İnsanlar açılıp serpilmiş, çevre değişik bir görünüme girmişti. Mücadelenin en çok geliştiği yörelerde insanlar ve doğa sanki yeni tanışıyorlardı. İnsan olmanın cüzi de olsa onurlu günleri yaşanmıştı. Hiçbir zaman inanılmayan özgürlük kendisini hissettirmiş, asgari anlamda halkın kendisini yönetmesi yaşanmıştı, ve bir bütün olarak yöre halkımız özgürlüğü tatmışlardı. Ne varki bunlar kolayca elde edilen şeyler olmamıştı. Çok çetin bir mücadelenin yürütülmesiyle gerçekleşmişti. Devrim şehitlerinin kanı hala yerde tazeydi ve hiçbir aile yoktu ki devrimden şu veya bu oranda etkilenmemiş olsun. Onbinlerce işgücü harcanmış, soylu kahramanlıklar ve fedakarlıklar sonucu elde edilmişti. Bu özgürlük kırıntısı, çokça can almış, cezaevleri, polis karakolları birer işkence yuvasına dönmüş, meçhul ve tenha yerlerde çokça yiğit devrimcinin katledilmesiyle elde edilmişti. Bu özlenen yıllar, umutsuzluğun yabancı ellere göçettirdiği aileleri yuvalarına döndürmüş, umutlu bir geleceğin inancını uyandırmıştı. Böylece sıkıyönetim bir dönemi kapatmış, yeni bir dönemi başlatmıştı. Örgütsel krizin en ağır dönemini yaşamakta olan Hareketimiz, bu dönemi nasıl kapatacaktı. Düşman bütün gücüyle genelde devrimci hareketlere yönelirken, özelde de bu yönelim Hareketimizde ağırlıklı olarak somutlaşmaktaydı. Bu örgütsüz

Ethem Akcan, Kürdistan'da bir grup arkadaşıyla faaliyet yürütürken...

yapıyla Hareket seçkin kadrolarını düşmana yem olsun diye bırakamazdı, mutlak bir çıkış yapması gerekiyordu. Yurtdışına çıkışta ilk akla gelen Kürdistan'ın diğer parçalarıydı, ama ne yazık ki kurtarılmış bölgelere sahip olsalar da Kürdistan'ın özellikle Güney parçasında koyu bir aşiret örgütlenmesinin varlığı yaşanmaktaydı. Üstelik varolan güçler yıllardır birbirleriyle bir çelişki ve çatışma içinde idiler, diğer yandan gerici ve birçok olumsuzlukla dünya kamuoyunda tecrit durumunu yaşıyorlardı. Hareketin buralara gitmesi demek, yeni bir olumsuzlukla örgütler arası çelişki, çatışma ve komplolarıyla karşılaşmak olacaktı. Avrupa'ya taşınmak hem birçok zorluğu taşımakta, hem de sıcak mücadeleden kopuşu ve buna bağlı olarak ülke gerçeğinden uzaklığı getirecekti. Öyle bir şey olmalıydı ki, hem Hareketimiz korunmalı, örgütlendirilmeli, hem de sıcak mücadeleyle içiçe olunmalıydı. Ve Hareketimiz en uygun alanı, Kürdistan'ın dünyaya açılan penceresi olarak değerlendirdiği Filistin sahasını seçmişti. Sonraki gelişmeler bu tesbitin en doğru, gerçekçi ve tek seçenek olduğunu göstermiştir. İşte böyle kritik bir dönemde ben henüz yeni iyileşmiştim. (Ayağımın kurşun yarasından.) Yine yereldeki devrimci görevlerimi sürdürmeye çalışıyordum ki, Hareketten yurtdışına çıkmam için emir almıştım. Bu beni çok sevindirmişti, hemen işe koyuldum ve yurtdışına çıktım. (Kürtdistan'ın Suriye parçası olan burası, arada sömürgeci hudut sınırları olduğundan bizim için yurtdışı sayılmaktaydı) ve Partinin talimatları doğrultusunda ilişki geliştirmeye başladım, gerek Hareketin gücünün buralara taşmış olması, gerekse ailemizin büyük bir bölümünün burada bulunması ilişki kurup geliştirmemde belirleyici bir rol oynamıştı. Gerekli ilişkiyi sağladıktan sonra, hemen geri döndüm. İhtiyaç üzerine bazı silah ve cephane temini için birkaç defa gidip geldim. Böylece hudut çalışmaları hakkında önbilgiye sahip oldum. Bu ara yine Parti tarafından çağrıldım. İşte bu çağrılışımda hayatımın en anlamlı göreviyle, hatta Hareketimizin birçok militanının eline geçmeyecek kadar onurlu bir görevle karşı karşıyaydım. Başkanımız, PKK Genel Sekreteri'nin yurtdışına çıkarılması eylemini gerçekleştirecektim. (O büyük heyecan ve korku karışımı, görevin ağırlığı ve sevinci gerçekten dilimi tutmuştu.) Bu görevi başarıyla gerçekleştirdim. Başkanın yurtdışına çıkması ve benim sürekli onunla ilişkide oluşum birçok ilişkiyi bende somutlaştırmıştı. Böylece benim çalışmalarım da hızlanmıştı. Üç milyon TL.nı aşkın değerde silah ve cephanenin yurtdışında alımı ve ülkeye sokuluşunu, bu arada Hareketimizin yurtdışına çıkan militanlarından 50-60 kişinin huduttan geçirilmesi, hudutta barındırılmasıyla bizzat uğraştım. Beyrut'tan-Urfa'ya kadar, Hareketin merkeziyle ilişkiyi sağlıyordum. Çok sıcak ve mutlu günler yaşamaktaydım. Başkanla birlikte çok sıcak günler yaşadık. Çevremiz değişik, insanlar ve ilişkiler yeniydi. Ülkeden sürekli arkadaşların gelmesi birçok iş çıkarıyordu. Çok coşkulu günlerdi. Çalışmalar ürünlerini vermişti. Birçok arkadaş Türk sömürgecilerinin katliamından veya tutuklanmasından kurtulmuş, Lübnan sahasına kavuşmuştu. Burada Parti okulları açılmış, askeri eğitimler yapılmaktaydı. Hareket Ortadoğu'da birçok devrimci ilerici hareketle ilişki kurmuş ve Kürdistan'daki mücadelemizi dış kamuoyuna maletmişti. Dışarıdaki başarılı çabalar Harekete büyük politik güç sağlamıştı. Hareketin bu kadar başarılı çalışmaları Kürdistan'daki canlılığı kırmamış, biraz daha derli-toplu bir çalışmaya olanak sağlamıştı. Düşman bu faaliyetleri durduramadığını görünce, baskının daha da yoğunlaştırılmasını ve devrimci hareketleri tamamen ortadan kaldırmayı amaçlayan askeri-faşist darbeyi gerçekleştirmişti. Dağınık ve örgütsüz yakalanan hareketler ağır darbeler aldılar. İçerde devrimci faaliyetlerin sürdürülmesi zor-

Bir gezi esnasında.

laşınca birçok hareket de, toparlanmayı yurtdışında daha uygun gördü. Ancak yurtdışına çıkışlar da ideolojik şekillenmeye göre yürütüldü. İlk başlarda Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kümelenen Kürt ve Türk solu buralarda reformist ve pasifist bir konuma düştüler. Ortadoğu'da kalan bazı Kürt sol hareketleri ise, daha önceki bazı Kürt örgütlere bağımlılık temelinde kalıyorlardı. Hareketimiz açısından durum sonderece elverişliydi. Filistinli güçlerle geliştirilen ilişkiler, tamamen kendi öz gücümüze dayanan ilişkilerdi. Bu açıdan bizim için, askeri-faşist darbenin saldırısı amaçsız kalmak zorundaydı. Bu saldırının boşa çıkartılması, Hareketimizin böyle bir darbeyi daha önceden görmüş olmasından ve gerekli hazırlığı yapmış olmasından doğmaktaydı. Hareketimizi bitirmeyi amaçlayan bu saldırıya, PKK, I. Konferansını 1981'de gerçekleştirerek, cevabını vermişti. Hareketimizin bu en yetkili toplantısının gerçekleştirilmesinde birçok dünya, bölge, Kürdistan meseleleri tartışılmış, geçmiş mücadele pratiğimiz irdelenmiş, içinde bulunduğumuz koşullarda mücadelenin yeni gelişimine uygun taktik ve ittifaklar konusu bilince çıkartılıp, bir bütün olarak yeni döneme ilişkin mücadele hattı ve görevleri belirlenip, karar altına alınarak sonuçlandırılmıştır. Bu görüş değerlendirme ve kararlar en sistemli bir şekilde MK'nce Konferansa sunulan Politik Rapor'da dile getirilerek dost güç ve hareketlere iletilmiştir. Konferanstan sonraki bir yıllık çalışmalar, geçmişe nazaran daha aktif ve sistemli olarak gerçekleştirilmiştir. Kendisini bir zorunluluk olarak dayatan yayın faaliyetindeki eksiklik **Serxwebûn** gazetesi çıkartılarak giderilmiş, günün en acil sorunu olan ve içinde bir ton olumsuzluğu taşıyan devrimci güçlerin birliğiyle uğraşılıp, bu alanda Hareketimizin temel taşını teşkil ettiği Anti-Faşist Direniş Cephesinin oluşumu gerçekleştirilmiş, yüzlerce arkadaşın siyasi ve askeri eğitimi için olanak açılmış ve belli sonuçlar alınmış, ülkeye yerleşim için gerekli ilişkiler sağlanıp bir grup arkadaşın ihtiyaç duyulan yerlere yerleştirilmesi sağlanılmış, Avrupa'da Hareket canlandırılarak Kürdistan halkının mücadelesi buradaki kamuoyuna tanıtılmış, Ortadoğu'daki halkların ittifakını temel alan birçok ilişki geliştirerek başarılı çalışmalar yapmıştır. ...

Partimizin kadro anlayışı, devrimi gerçekleştirmek isteyen bir proletarya partisinin kadro anlayışıdır. Ben kendim de böyle bir politikadan incinmeme rağmen, diyorum ki bizim parti kadrosu anlayışı bir mükemmeliyet arzetmektedir ve ben bunu havadan konuşmuyorum. Bütün inceliklerine göz gezdirdikten sonra bu sonuca varıyorum. (Ve iddia ediyorum ki Partimizin kadro anlayışını kavrayan merkez de dahil sayılı insanlar arasındayım.) Ülkemiz acaip bir karmaşıklığı yaşamakta ve Partiye gelen insanlar da böyle bir acaipliği üzerlerinde taşımaktadır. Dört toplumsal yapının en ağır ve bunaltıcı etkisinde yaşamlarını sürdürmekte olan insanlarımız adeta kişiliklerin karmaşasını üzerlerinde yaşatmaktadırlar. Öyle ki, hangi insanın nerde ve ne zaman hangi göreve sarılacakları veya haince köşeyi dönecekleri belli olmamaktadır. Hayır bir tane değil, binlerce zaafı taşıyan insanlarımızı idare etmek, onları görevlendirmek kolay bir iş değildir. Binlerce yıllık tarihsel şekillenmesi egemen güçlerin kanlı vahşeti altında gerçekleşen ve böyle tarihsel bir gelişim süreci içinde vaşamayı minnet duygusu olarak kabul eden insanlarımız, gerçek anlamda insani hislerini kaybetmişlerdir. Partimiz böylesi bir yapıda şekillenmeye ve mücadeleyi yürütmeye çalışmaktadır. Diyebilirim ki Kürdistan zaafların diyarıdır. Bu da anlaşılır bir şeydir. Egemen güçler ülkemizi işgal ettiklerinde halkımızın yüce bir halk olduğunu söylemeyecekler ve onu yüceltmeyeceklerdi. Elbette onların milli gururlarını rencide etmek için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardı.

Bu nedenle Parti, insanlarımızın benliğinde bir kırıntıyı andıran milli duygularını yüceltmeli, ama bağrında taşıdığı özelliklerden dolayı hemen sarhoş olup, bir hokkabaz kesilirse de ona dur demelidir. Eğer o kendini tanımıyorsa, elbette Parti onu kendisine tanıtmalıdır. Dört dörtlük değil, bugün yarımlık birini bulmak büyük bir meseledir.

Bu halkın bağrından çıkan insan ve kadro tipi eğer gerçekten kurtuluşa hizmet etmek istiyorsa, proleter partinin, PKK'nin en katı disiplinine boyun eğmeli, sade kişiliği temel alan, ne kendini haksız yere geçen, ne de burjuvazinin oyununa gelerek kendini olduğundan daha küçülten bir anlayışa düşmeden, sürekli Partinin gelişimine ayak uyduran, onu izleyen ve yeri geldiğinde saniyenin milyonda biri kadar düşünmeksizin ve tereddüt etmeksizin canını feda edebilen tip olmalıdır. Tek ama, tek kurtuluş yolu budur bence.

Bugün hertürden soysuzluğa peşkeş çeken, toplumsal kaosun içinden sıyrılıp onu gören ve değiştirmek isteyen, sonuçlarından varlığı boyunca nasibini bizzat yaşayarak alamayacağını bilen ve sadece bu inançla hareket eden düşmanın bütün iğrençliğine, komplosuna göğüs geren, kitlenin vurdum duymazlığından dolayı kararsızlığa yabancı olan, mücadelesinin sonuçlarında kendinden başka insanların mutluluğunu gören, yeri ve zamanı geldiğinde, fiziksel yaşamını böyle soylu bir davaya katık etmede en ufak tereddüt göstermeyen, bunu pratik yaşantılarında kanıtlayan soylu kişilerimiz, şehitlerimizdir. Şuna o kadar inanıyorum ki, bizleri bugün ayakta tutan, mücadeleye sevkeden, yol gösteren onların paha biçilmez anılarıdır. Ve bunun içindir ki, tarih boyunca dilden dile, nesilden nesile anıları anlatılacaklardır ve halkın tek kutsal varlığı olarak benliklerde yer etme hakkı onlarındır. Onlar masallarda, hikaye ve efsanelerde sürekli yenilen olarak gösterilen halkın yenilmez kahramanlarıdırlar. Onlar Kürdistan halkının yerden yere vurulan tarihinin yeniden doğuşunun ebesidirler. Şehitlerimizin mücadelemizin içindeki yeri ve rolü budur. Diğer yandan düşmanın zalimlikleri altında darbeler alan, kendisine sahip çıkılmadığı en koyu bir vahşet altında tutulan ve hala böyle bir yapıda tutulmak istenen bir halkın özgürlük mücadelesine sırt çevirmek, ona kayıtsız kalmak, en barbarca uygulamalara iştirak etmekle eş anlamlıdır.

Yoldaşlara önerim; bunden sonraki mücadelemi halkın içinde, onun acılarını bizzat paylaşarak sürdürmek için bana görev verilmesi ve olanak yaratmalarıdır.

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Baştarafı 1. sayfada

ABD emperyalizmine karşı kahramanca savaşan Vietnam halkının "yalnızlığı" karşısında duyduğu "acı"yı dile getirirken, "ilerici insanlığın Vietnam halkına destek olduğunu ilan etmesi", diye yazıyordu Che Guevara, *"Roma arenalarında gladyatörleri alkışlayan plebleri andıran bir istihzaya benzemektedir. Sorun yalnızca kurbanlara başarı dilemek değil, zafere ya da ölüme omuz omuza yürümektir."* Che'nin bu sözlerini kendi somut gerçekliğimiz, ya da daha yerinde bir deyişle, Diyarbakır zindanlarında tarihin tanıdığı en barbar bir devletin işkence, zulüm ve zorbalığına karşı, inanılmaz bir bilinç ve yürek pekliği ile insanlığı savunan savaş esirlerinin görkemli direnişleri karşısında çeşitli çevrelerin takındığı tutumla karşılaştırdığımızda, mevcut durumun "pleb tavrı"nın çok daha gerisinde olduğunu göreceğiz. Öylesine bir "pleb tavrı"dır ki bu, sorumlusu ilerici insanlık da değil. Kavgayı uzaktan bir seyirci edasıyla izleyenler, kendilerini sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı "gelişecek olan" halkın mücadelesinin önderliği rolüne soyunmaya layık görenlerdir. Ve geleceğin halk kurtuluş mücadelesinin bu müstakbel önderleri, "kurbanlarla zafere ya da ölüme omuz omuza yürümek" bir yana, mücadelelerinde onlara başarı bile dilememektedirler. Direnişe ve direnişçilere küfrederek, onu alaya alarak ya da gerçek anlamından soyutlayarak, özünde bu güçler ne yazık ki –dolaylı da olsa– faşist işkence ve zulüme ortak olmaktadırlar. Bu durum karşısında Che'nin duyduğu "acı"dan yüz kat daha büyük bir "acı" ve öfke duymamız sonderece doğaldır.

Sadece zindanlardaki direnişe karşı değil, genel olarak Kürdistan'da PKK'nin temsil ettiği devrimci direniş çizgisine karşı Kürt burjuva ve küçük-burjuva reformist çevreleri ile sosyal-şoven siyasal oluşumların takındıkları tavır çok iyi bilinmektedir. Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği, sömürgeci ve feodal-komprador düzenin temellerine dokunmadan, sömürgecilikle uzlaşarak kendisine belli bir yer edinebileceği inancındaydı. PKK, daha bir ideolojik grup olarak şekillendiği yıllardan itibaren, reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin işbirlikçi ve uzlaşıcı karakterini teşhir etti. Bu çizginin yeni bir çizgi değil, Kürt hakim sınıflarının tarihsel işbirlikçilik ve uşaklık geleneğinin bir uzantısı, sömürgeci kapitalizm koşullarındaki bir devamı olduğunu gösterdi. Önderlik ettiği devrimci mücadelesiyle düşmanın ulusal imhacı karakterini gözler önüne sererek, onunla uzlaşma yoluyla hiçbir yere varılamayacağını ve hiçbir hakkın elde edilemeyeceğini ortaya koydu. Ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe götürecek olan tek doğru devrimci yolun ulusal direniş çizgisi olduğunu kanıtladı. En sıradan bir gözlemci bile bu gerçeği teslim ettiği halde, küçük-burjuva milliyetçiliği kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi tutumunda ısrar etti. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düşmanın açık karşı-devrimci zor yöntemini gündeme getirmesi ve sahte muhalefet ortamına bile son vermeye yönelmesi, uzlaşma umutları tükenen küçük-burjuva reformistlerini daha da saldırganlaştırdı. O, direnişi gözden düşürmeye, direnişçileri ajanlıkla suçlamaya ve hatta şiddet yöntemini gündeme getirerek, devrimcileri katletmeye kadar gitti.

Karşı-devrim, 12 Eylül faşist-askeri darbesi ile devlet yönetimini gasbederek, Kürdistan halkına ve onun devrimci öncülerine karşı açık ve tek yanlı bir sömürgeci savaşı başlattıktan sonra da, küçük-burjuva reformistlerinin tutumunda olumlu yönde en küçük bir değişiklik olmadı. Onlar, kalıcı bir mülteci yaşantısına sürüklenişlerinin müsebbibi olarak gördükleri devrimci direniş çizgisine karşı yürüttükleri savaşı sürdürmeye devam ettiler. Bu savaşımlarında o denli ileri gittiler ki, sömürgeci faşistlerin kör şiddetinin her türlü eza ve cefasına katlanarak insanlık değerlerini çiğnetmemek için yaşamlarını ortaya koyan devrimci savaş esirlerini "teröristler", "kandırılmış insanlar", "çoluk-çocuklar" olarak gösterme alçaklığına düştüler. Ama bu zavallılar, sömürgeci-faşist terörle başabaş yürüyen, bu çirkin çabalarında bir sonuca ulaşamayınca ve herşeye rağmen varlığını sürdüren devrimci direniş bugünkü boyutlarına ulaşınca, mal bulmuş mağribî gibi direniş mücadelesine sahip çıkmaya başladılar. Gerçekten de küçük-burjuva reformistlerinin direnişe sahip çıkmaya hakları var mıdır? Örgütleri zindanlarda ırkçı faşist uygulamalara ne ölçüde karşı koymuşlardır? Cezaevi direnişi nasıl başlamıştır, bugünkü güçlü boyutlarına ulaşan direnişin temelleri kimler tarafından ve nasıl atılmıştır? Küçük-burjuva reformistlerinin direniş mücadelesinin artık dönülemez bir noktaya kadar getirilmesindeki payları ne kadardır? Bugün eğer cezaevlerinde bu çevrelerden tek tek unsurlar biçiminde direnişçilerin saflarına geçenler varsa, bu küçük-burjuva eğilimlerin direnişçiliğinin kanıtı sayılabilir mi? Bütün bu sorulara doğru yanıtlar verildiği zaman, gerek zindanlarda ve gerekse dışarda sergilediği yüzkızartıcı pratiği ile reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin direnişe sahip çıkmaya hakkının olmadığı, böyle bir tutumun faşist zulüm ve zorbalığa karşı mücadelede can vermiş direniş şehitlerinin anılarına karşı yapılmış çirkin bir hakaret olacağı ve devrimcilerin buna izin vermeyecekleri kendiliğinden görülecektir.

Ya sosyal-şovenizm? Onun tutumu küçük-burjuva reformistlerinkinden farklı mıydı? Kesinlikle hayır. Türkiye sosyalist ve demokratik hareketine damgasını vuran bu "burjuva çıbanı", tıpkı küçük-burjuva reformistleri gibi PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başından beri düşmanca bir tutum takındı. Kürdistan diye bir gerçekliği özünde tanımadı ve ülkemizde bağımsız ve özgür iradeyle bir politik gelişmenin yaratılmasına yönelmeye, sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçilerine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesine karşı çıktı. Dolayısıyla bu genel tavrını, olduğu gibi zindanlardaki direnişler karşısındaki tutumuna da yansıttı.

Direniş eylemine öteki Türkiyeli "sol" çevrelerden de değişik tepkiler geldi. En önde demokrat geçinen Türkiyeli bazı siyasal çevreler, cezaevi direnişi karşısında duydukları hoşnutsuzluğu yurtseverlik, demokratlık ve hatta insanlıkla bile bağdaşmayacak bir biçimde dile getirdiler. Kendi yayın organlarında yer verdikleri ne idüğü belirsiz sözümona yazar takımının kaleminden çıkma en pespaye yazılarla direniş eylemine ve direnişçilere küfrettiler. Direniş şehitlerini ve onların en zor koşullarda bile sarsılmayan devrimci kararlılıklarına sahip çıkanları, meclis kürsüsünde "yaşasın ölüm" diye haykıran İspanyol faşistlerine benzettiler. İster Kürdistanlı ister Türkiyeli olsun, direniş çizgisinde yürüyen siyasal güçleri "ölüm ideolojisi" üretmekle, yaşamın anlamını "kahramanca bir ölüm"e indirgemekle, doğmakla ölmek arasındaki zamanı anlamsız bir boşluk olarak gören "robotlar" yetiştirmekle, insanları "yiğitçe ölme" doğrultusunda koşullandırmakla, vb. suçladılar. Bununla da yetinmeyerek, Kenan Evren faşist yönetiminin yaptığının bir benzerini tekrarlayıp devrimcilere "yaşam dersi" vermeye kalkıştılar. Düşmanın devrimci tutuklulara yönelik politikasını hayata geçirmede basit birer piyon olarak kullandığı birkaç hain ve döneğin içine düştükleri iğrenç durumun sorumluluğunu devrimcilerin omuzlarına yıkmaya çalıştılar. Kısacası çğan utancı olan bir faşist sömürgeciliği ve onun uygulamalarını yargılayacak yerde, sanık sandalyesine devrim şehitlerini oturtma utanmazlığını gösterdiler.

Direniş şehitlerinin anılarına yöneltilen bu çirkin saldırıların gerçek anlamını ortaya koymadan önce, tekrar niteliğinde de olsa, cezaevi direnişinin nasıl ortaya çıktığını, temellerinin kimler tarafından ve nasıl atıldığını, direnişin günümüzdeki güçlü boyutlarına nasıl ulaştığını, sömürgeci-faşist yönetimin imha, teslimiyete ve ihanete zorlama politikasından neyi amaçladığını, öteki güçlerin düşmanın bu politikayı etkisiz kılmadaki rollerinin ne kadar olduğunu, bir kez daha kısaca izah etmeye çalışacağız.

PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen devrimci mücadelenin, teslimiyetin ve ihanetin egemen kılındığı, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan sorununu mezara gömdüğüne kendisini olduğu kadar başkalarını da inandırdığı, Kürt küçük-burjuvazisinin Kürt egemen sınıflarının izinden yürüyerek sömürgecilikle uzlaşma yoluyla mevcut düzen koşullarında kendisine iyi bir yer edinmeye çalıştığı, sosyal-şovenizmin "Misak-ı Milli" düstürunu temel alarak ülkemizin ve halkımızın en dinamik güçlerine el atıp kendi potasında eritmeye çalıştığı sonderece elverişsiz bir zeminde doğduğu artık herkes tarafından kabul edilmektedir. (Zeminin olumlu özelliklerinin çok daha fazla, olumsuzlukların ise daha az olduğu biçimindeki bir iddia, haramzade bir sınıfın temsilcilerinin kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi konumlarını gizleme çabalarından öteye bir anlam ifade etmez.) Henüz çok genç bir hareket olmasına rağmen, PKK'de kendi ölümünün habercisini gören Türk sömürgecileri, onu ezmeyi kendi gündemlerinin başına koydular. 12 Eylül askeri darbesinden sonra ise, sömürgeci-faşist cunta, tüm gücüyle Kürdistan üzerine yürüyerek PKK Hareketine ve onun şahsında Kürdistan halkına karşı vahşi bir imha savaşını başlattı. Dışarda devrimci hareketin başarılı bir çekilmeyi gerçekleştirmesi üzerine bastırma ve imha çabalarında kesin bir sonuca ulaşamayan faşist cunta, bu kez esir aldığı devrimci tutuklulara yönelerek tüm kinini onların üzerine kustu. Dünyadaki sömürgeci ve emperyalist güçlerin, ancak halkların devrimci kurtuluş mücadeleleri karşısında artık tutunamayacaklarını ve iktidarı kesinlikle kaybedeceklerini anladıkları an başvurdukları en gerici uygulamaları, o henüz mücadelenin başlangıç döneminde gündeme getirdi. Cezaevlerini ve mahkeme salonlarını gözaltı yerleri ve sorgulama alanları haline dönüştürdü. En korkunç fiziksel ve manevi işkence yöntemleriyle bir yandan boyun eğdiremediği devrimcileri katletmeye, öte yandan bütün bir tutuklu kitlesine teslimiyeti ve ihaneti egemen kılmaya çalıştı.

Hiçbir karşı-devrimci güç için, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci mücadelelerini bastırmada, terör tek başına sonuç alıcı bir araç olmamıştır. Ezilen bir halk ya da sınıf yeryüzünden toptan silinmediği sürece, karşı-devrimci terör kendi zıddı olan devrimci şiddeti doğurmuş; devrimci önderlerin imhası çoğu kez halk yığınlarının egemen güçlere duyduğu soylu öfke ve nefreti bileyen ve böylece devrimi yükselten bir etken olmuştur. Bu yüzden hemen hemen bütün sömürücü egemen sınıflar, asli bir yöntem olarak benimsedikleri karşı-devrimci terörün yanısıra, esir aldıkları ezilen sınıflar ve halkların önderlerini çeşitli yollarla teslimiyete ve ihanete zorlayarak, uğruna savaştıkları davanın karşısına çıkarmaya özel bir önem vermişlerdir. Bu sonuncu yöntem fiziksel imhadan daha tehlikeli sonuçlar doğurmuş, ezilenlerin kurtuluş umutlarının tükenmesine yolaçarak, onlarda düzenin sonsuzluğuna ve yıkılmazlığına olan kör bir inancın pekişmesine neden olmuştur. Bu açıdan cezaevleri ve zindanlar ezilenlerin direnişlerini ezmede tarihsel bir rol oynamışlardır. Öyle ki buralarda tutulan birkaç düzine insanın teslim alınması, milyonların kurtuluş yolundan dönmeleriyle sonuçlanmıştır. Cezaevlerinin bu olumsuz tarihsel işlevi, Kürdistan halkı açısından çok daha belirgin bir nitelik arzeder. Geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan her ayaklanmanın bastırılmasından sonra isyanın önderleri yakalanarak cezaevlerine konulmuş, yargılanmış, birçoğu pişmanlık belirtmeye zorlanmış ve ardından imha edilmişlerdir. *"Dolayısıyla cezaevleri ve mahkemeler her zaman yokolmanın, kendini inkar etmenin, teslim olmanın kahredici araçları olmuştur."* (Serxwebûn, Özel Sayı:4).

Sömürgeci-faşist yönetim de devrimci savaş esirlerine yönelik olarak izlemekte olduğu politikanın merkezine teslim alma ve ihanete zorlamayı yerleştirdi. Tek tek tutuklu devrimcilere indirgendiğinde ise, yönteminin başarıya ulaşamayacağını anladığı zaman fiziksel imha yoluna gitti. Faşist yönetim, kesin sonuç almak için, öncelikle PKK'nin tutuklu önder kadrolarının da aralarında bulunduğu Diyarbakır zindanlarındaki devrimci savaş esirleri üzerine yürüdü. Bütün maharetini ortaya koyarak, tutuklu devrimcileri partilerine karşı çıkarmaya, onunla savaşır bir konumun içine sokmaya çalıştı. PKK'nin kurucularından ve MK üyesi Hayri DURMUŞ yoldaşın da bir mektubunda belirttiği gibi, özellikle duruşmaların yakınlaştığı bir dönemde, *"ortalıkta dolaşan bazı uşaklar ve kişiliksiz avukatlar"* vasıtasıyla tutuklu ailelerine bazı telkinlerde bulunarak, onları devrimci savaş esirleri üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmak istedi. Bununla da yetinmeyen faşist yönetim, daha önceden uşakları haline gelmiş bazı hain unsurları da yardımına çağırdı. Bu amaçla Şahin Dönmez ve Ali Gündüz gibi tutuklandıkları ilk günden itibaren "devletten yana yer almış" birkaç haini, devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmede bir koz olarak kullanmak için, Elazığ "PKK Davası"nı Diyarbakır'daki dava dosyası ile birleştirdi. Bütün bunlara ek olarak işkence, zulüm ve zorbalığı doruk noktasına vardırdı. Yine aynı dönemde radyo, televizyon ve basın gibi kitle haberleşme araçlarıyla, PKK Hareketi hakkında yoğun bir yıpratma ve karalama kampanyasına girişti.

Ama düşmanın pek çok yöntemi içiçe kullanarak davayı siyasal içeriğinden boşaltma ve sıradan bir yargılama olayı haline getirme doğrultusundaki yoğun çabaları sonuç vermedi. Devrimci tutukluların savunmalarını hazırlamaları için en küçük bir olanağa bile izin verilmemesine rağmen, onlar duruşmaların başlamasından önce ortak bir savunma metni hazırladılar ve bir bölümünü dışarıya aktardılar. Mazlum DOĞAN yoldaş, kendisinin kaleme aldığı ortak savunma metni hakkında şunları yazmaktaydı:

«a- Savunmamızın çıkış noktası TC mahkemelerinin bizi yargılayamayacağı, TC mahkemelerinin hükmünün tarihsel olarak geçersiz olduğu ve tarihin TC'yi ölüme mahkum ettiğidir.

«b- Bu tarihsel gerçeği kanıtlamak için; 1- Çağımızın genel bir değerlendirilmesi, 2- Kürdistan tarihi ve toplumunun özellikleri, 3- Kürdistan devriminin stratejisi, taktiği, yöntem ve araçları, 4- Kürdistan İşçi Partisi'nin görevlerinin üstesinden gelmek için yürüttüğü mücadele (Parti Tarihi), 5- TC ve uşaklarının Partimiz ve halkımıza karşı giriştiği cinayet, saldırı ve komploları (ve aynı zamanda cuntanın cinayetleri, hedefleri ve içerde bize yönelik baskıları vb. de anlatılacak), 6- Sonuç: **(Pişman değiliz, davamız haklıdır, bu davanın neferi olmaktan şeref duyuyoruz. Tarih karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hükmü beraattır).»**

Burada ve Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlarımızın kişisel savunmalarında açıkça görüleceği üzere, PKK'li savaş esirleri, düşmanın çok yönlü uygulamalarına rağmen, 13 Nisan 1981 tarihinde açılan davada, herşeyden önce Partimizi, onun direnişçiliğini ve geleceğe olan güvenlerini haykırdılar. Düşmanın kendi üzerlerinde oynamaya çalıştığı bütün oyunları altettiler. Mahkeme salonlarının işlevini tersine çevirerek, buraları Türk sömürgeciliğinin yargılandığı alanlara dönüştürdüler.

Ya küçük-burjuva reformistlerinin cezaevlerinde düşmanın sergilediği ırkçı-faşist uygulamalar karşısındaki tutumları nasıldı? Gerçekten de atılan direniş tohumlarının kökleşmesinde en küçük bir katkıları var mıydı? Hayır. Onlar zindanlarda da düşmanla tamamen uzlaşır bir tutum içine girdiler. Bu yüzdendir ki, hertürlü utanmazlığın, her soydan uzlaşıcılık ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda, devrimci savaş esirleri, sadece düşmanın vahşi ve sinsi uygulamalarına değil, düşmanın sunduğu en basit olanaklar karşılığında hertürlü değeri ayaklar altına alan, düşmanın gösterdiği sahte yaşam yolunda ilerlemekte hiçbir sakınca görmeyen direnmesiz küçük-burjuva örgütlerin temsilcilerine karşı da direnmek zorunda kaldılar. Yani reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin zindanlardaki temsilcileri direnişi temsil eden güçler değil, devrimcilerin direniş çizgisini egemen kılmak için kendilerine karşı mücadele ettikleri güçler oldular. Mazlum yoldaş, küçük-burjuva milliyetçi çevrelerin içerdeki konumları üzerine şunları yazmaktaydı:

«Özellikle DDKD idarenin tam gözde koğuşu, Özgürlük Yolu 'idarenin her dediğini yaparak işi laçkalaştırıyoruz. Böylece yürüyüş yapmak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor' diyor.» Hiçbir yoruma gerek

duyulmayacak kadar açık olan bu çirkin durumları karşısında, küçük-burjuva reformistlerinin hala direnişe katkılarından bahsedilebilir mi? Açık ki bahsedilemez. Yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, onlar bir tas çorba için düşmanın her istediğini yapmaktan geri durmadılar. Hatta böylelerinin yer aldığı bazı koğuşlar cezaevi yönetimince M. Celal Bucak'ın çapulcularına bile örnek gösterildi.

Faşist cunta, işbaşına gelir gelmez Kürdistan halkına karşı giriştiği sömürgeci savaşla dışarda devrimci hareketin kökünü kolaylıkla kurutabileceğini, içerde de devrimci tutuklular üzerinde estirdiği korkunç terörle onları küçükburjuva reformistlerinin temsilcilerinin durumuna düşürebileceğini ve böylece Kürdistan sorununun üzerini uzun bir süre daha küllendirerek başını ağrıtan bir öge olmaktan çıkarabileceğini düşünmesine rağmen umduğunu bulamadı. Dışarda başarılı bir geri çekilmeyi gerçekleştirebilen devrimci hareket, kadrosal birikiminin önemli bir bölümünü yurtdışındaki elverişli alanlara aktararak, örgütsel varlığını faşizmin sert darbelerinden korudu. Yine mahkemelerden umulan sonuç elde edilemedi ve açılan "davalar" sömürgeci Türk devletinin ağır siyasal yenilgisi ile sonuçlandı. Zindanlardaki devrimci direniş varlığını güçlü bir biçimde devam ettirdi. Öyle ki, sömürgeci-faşist yönetimin başı Kenan Evren bile, zindanlardaki PKK'li savaş esirlerini kastederek, "öyleleri vardır ki kafalarını da kesseniz ideolojilerinden vazgeçiremezsiniz" diyerek, uğranılan yenilgiyi bizzat kendi ağzıyla itiraf etmek zorunda kaldı. Bölgedeki siyasal gelişme ve değişmeler de emperyalizmin ve kuklası yönetimlerin lehine beklenen doğrultuyu izlemeyince, faşist cunta, devrimci savaş esirleri için önceden biçtiği ağır cezaları vermek, davaları sonuçlandırarak özünde siyasal ama biçimde hukuksal olan kararını açıklamak yerine, davaları sürüncemede bırakma yoluna gitti. Ama faşist cunta, herşeye rağmen ne devrimci tutuklulara karşı uyguladığı işkence, zulüm ve zorbalığın dozunu azaltma yoluna gitti, ne de onları teslimiyete ve ihanete zorlama politikasından vazgeçti.

Bu dönemde giderek yoğunlaştırılan karşı-devrimci terör ve sıklaştırılan ırkçı-faşist uygulamalar altında kişisel yaşamlarını kurtarma telaşına kapılan bazı zayıf unsurlar, faşist cellatların önünde diz çökerek af dileme alçaklığını gösterdiler. Faşist cunta, çok önceden teslim aldığı ve ajanlaştırdığı Şahin Dönmez alçağı ile birlikte bu unsurları kendi politikasının en aktif uygulayıcıları haline getirdi. Düşmanın bu dönemde teslim alıp ajanlaştırdığı unsurlardan biri de Yıldırım Merkit oldu. Şahin Dönmez-Yıldırım Merkit çetesinin çevresinde toplanan ve kendilerini "genç kemalistler" olarak adlandıran sömürgeci Türk devletinin bu yeni faşist milisleri, kendilerine tanınan geniş eylemlilik koşulları içinde, devrimci tutukluları devrimci direniş çizgisinden caydırmak için sınırsız bir çaba harcadılar. Bu çabaları sonucunda bazı yetersiz, geri, halktan insanları, sempatizanları ve birkaç kaypak kadroyu belli ölçüde etkileri altına alabildiler; ama Partimizin hiçbir önderine isteklerini kabul ettirmeyi başaramadılar.

Düşmanın bunlarla yetinmeyeceği çok açıktı. O, PKK'nin, önderlerini teslim alma amacındaydı. Çünkü, PKK'nin önderlerinin teslim alınması demek, PKK'nin yarısının çökertilmesi demekti. Bu amaçla öncelikle devrimci direnişin beyni olarak görülen Mazlum yoldaş üzerinde büyük baskılar geliştirildi. MİT ajanları ve faşist işkencecilerin desteğindeki Şahin-Yıldırım hainleri, günlerce Mazlum yoldaşı pişmanlık göstermeye zorladılar. Mazlum yoldaşla aynı hücreye konan bu hainler, bütün tehditlerine ve yalvarıp yakarmalarına rağmen, kendisine direniş çizgisinden bir adım geri attırmayı başaramadılar. Bu yolla direnişin önüne geçilemeyeceği anlaşılınca ve Şahin-Yıldırım hainlerinin "direnişten vazgeçmesi mümkün değil, temizlenmesi gerekir" kararına varmaları sonucunda, Mazlum DOĞAN yoldaş, Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yoldaşlarla birlikte asıldı ve yakılarak katledildi. Böylece düşmanın PKK'yi tasfiye etmeye yönelik alçakça çabaları Mazlum DOĞAN yoldaşın görkemli direnişiyle sonuçsuz kaldı.

Sömürgeci-faşistler Mazlum yoldaşı katlettikten sonra da imha planlarını uygulamaya devam ettiler. İmha planları, bu kez de Mazlum yoldaşın direniş çizgisini büyük bir kararlılıkla sürdüren Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde yoğunlaştırıldı. Onlarla birlikte PKK'nin öteki önder kadroları birer birer hücrelere kapatılarak, "geniş" tutuklu kitlesi ile bağları koparıldı. Şahin-Yıldırım faşist milis çetesi yine devreye sokuldu. Bu hainler, Mazlum yoldaş üzerinde denedikleri yöntemleri Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde de aynen uygulamaya devam ettiler. Tutuklular arasında serbestçe dolaşmasına izin verilen Yıldırım Merkit haini, Mazlum yoldaşın direnişini "intihar" ve "solculuk"la suçlayarak onları etkilemeye ve tutukluları kendi peşinden sürüklemeye çalıştı. Hayri, Kemal ve öteki önder kadrolar adına düzenlenen sahte itiraf belgelerini göstererek, kendilerini izledikleri önderlerinin de ideolojilerinden vazgeçtiğini, direniş çizgisini terkettiğini ve kendisi gibi düşündüklerini kanıtlamak amacıyla aylarca dil döktü. Hayri ve Kemal yoldaşlar tecrit hücrelerinde tutuldukları ve mahkemeye çıkarılmadıkları için, oynanan oyunların çok tehlikeli sonuçlar doğurması mümkündü. Ama oynanan oyunların tehlikesinin boyutlarını çok iyi bilen Hayri ve Kemal yoldaşlar, 14 Temmuz 1982'de çıkarıldıkları mahkemede, Partiyi yaşatmak için önlerinde tek bir seçenek kaldığını belirterek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Eylemin anlamını kavramakta gecikmeyen mahkeme heyetinin, istemlerinin kabul edilebileceğini belirtmesine karşılık, yoldaşlarımız eylemlerini başlatırken hiçbir önkoşul ileri sürmediklerini ve eylemlerini sonuna kadar götürmede kararlı olduklarını belirttiler. Faşist çeteler, tam bir acizlik içinde ölüm orucunu kırmak için yoğun bir çaba harcadıkları halde, hiçbir sonuç elde edemediler. 60 gün gibi uzun bir süre devam eden ölüm orucu sonucunda Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ yolaşlarımız şehit düştü. *«Bu direniş ulusal ve uluslararası yankısıyla zafere dek sürecek güçte bir etki yarattı. İnanılmaz koşullar altında, Partiye bağlılıklarını son noktada böyle gösteren yoldaşlarımızın direnişleri böyle sonuçlandı.»* (Serxwebûn, Özel Sayı:4, sayfa:8)

Bu yoldaşlarımızın şehit düşmeleriyle PKK'de direnişçilik ölümsüzleşmiş, düşmanın Partimizi tasfiye etme çabaları tam bir başarısızlıkla sonuçlanmış, bundan böyle bu tür oyunları devam ettirmenin hiçbir anlamının olamayacağını ortaya çıkarmıştır. Solucan harcı bir yaşam ve bir tas çorbayı kurtarmak için herşeyiyle düşmanın hizmetine giren bir avuç hainin ve onlarla birlikte düşmanın bütün umut ve beklentilerini kursağında bırakmış, yaratılmak istenen "12 Eylül PKK'si" sadece kağıt üzerinde bir tasarı olarak kalmış ve Şahin-Yıldırım hain çetesi kendi gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda bırakılmıştır. Direniş eyleminin ardından nicelik olarak daha fazla tutuklu kitlesinin katılımıyla güçlü direniş eylemleri sergilenmiş ve bu direnişler, kudurganlaşan düşmanın en azgınca saldırılarına, savunmasız esirler üzerine yağdırılan kurşunlara ve birçok devrimci tutuklunun kahpece katledilmesine rağmen kesintisiz bir düzeye ulaşmıştır. Düşmanın tasfiyecilik oyununun gönüllü kurbanları olan ve bir tas sıcak çorba, işkencesiz bir gün, kışın yanan bir kalorifer ve koğuşlara konan bir televizyon için herşeyden vazgeçen reformist küçük-burjuva örgütlerin içerdeki temsilcilerinden bazı tek tek unsurlar da direniş çizgisi arkasında yürüme zorunluluğunu duymuş ve son zamanlarda açlık grevlerine katılmışlardır. Bu, Mazlum, Ferhat ve Eşref yoldaşların şehit düşmeleri ile başlayan ve Temmuz-Ağustos-Eylül ayları içinde gerçekleşen ölüm orucu sırasında Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zirveye ulaşan devrimci direniş eyleminin görkemliliğinin bir sonucudur. Bu, devrimci direniş çizgisinin zafere doğru gittiği koşullarda küçük-burjuvazinin direniş çizgisinin arkasında çaresizce yürümek zorunda kaldığının ifadesidir.

Evet, buraya kadar yaptığımız bu kısa açıklama ile Diyarbakır Cezaevi Direnişinin nasıl ortaya çıktığını, nasıl geliştiğini ve hangi kahramanca fedakarlıklar pahasına günümüzdeki görkemli boyutlarına ulaştığını izah etmeye çalıştık. Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, direniş yolunu kızıl kanlarıyla çizerek aydınlatanlar, kendini tanımaktan yoksun bazı küçük-burjuva ukalalarının iddia ettikleri gibi "çoluk-çocuklar" ya da "kandırılmış insanlar" değildi; Kürdistan (ve Türkiye) halkının en olumlu özelliklerini kendi kişiliklerinde somutlaştırmış ve marksist-leninist bilinçle yoğrulmuş Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu üç eşsiz önderi, daha başından beri PKK Hareketinin şekillenmesinde önder düzeyde sorumluluklar yüklenmiş, engin meziyetleri ve güçlü liderlik formasyonlarıyla Kürdistan proletaryası ve halkına yol göstermiş, halkımızın ve yoldaşlarının yüreğinde taht kurmuşlardı. Düşmanın tüm çılgınca vahşeti karşısında direnen, yenilgiyi asla kabul etmeyen şey sadece onların fiziksel varlıkları değildi. Onların direnişi, bilincin direnişiydi. Onların direnişi, ülkemizin somut koşullarıyla kaynaşan Marksizm-Leninizmin direnişiydi. Onların direnişi, Kürdistan'ın olumsuz tarihini tekerrür ettirmek isteyen faşist Türk devletine karşı, kendi şahsında teslimiyetin ve ihanetin halkımıza egemen kılınmasına izin vermeyen proletarya önderliğinin direnişiydi.

Cezaevi direnişi, proletarya önderliğinin, Kürdistan halkının olumsuz tarihiyle, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçilik ve uşaklık tarihiyle amansız bir hesaplaşmasıydı. Kemalizmin ve onun Kürdistan üzerindeki egemenliğinin reddi temelinde ortaya çıkan PKK Hareketinin, en ağır tarihsel olumsuzluklarla yüklü olan nesnel ortama karşı direnişiydi. Bunun içindir ki, Kemalizm, sadece elindeki maddi silahlarla değil, tarihin bütün olumsuz birikimleriyle kendisini rededenlerin karşısına çıktı. Direnişçilere nesnel ortamı dayattı. Nesnel ortamın olumsuzluklarını Partimiz içinde de hortlattı. Böylece PKK'yi kendi kendisiyle savaştırarak bitirmeye çalıştı. Şahinlerin ve Yıldırımların şahsında yeniden diriltilen İdris-i Bitlisilerin ve Rayberlerin ruhunu tüm yapıya egemen kılmak istedi. Eski oyunun yeni aktörlerinin ağzından, Kemalizmin aslında ulusal birliği yarattığını, Kürtler için Türk ulusu içinde erimekten başka çıkar bir yol kalmadığını, bu yüzden PKK denilen olgunun aslında ortaya çıkmaması gerektiğini, vb. vaaz etti. Parti gerçekliğimizi tartışmaya sunmak istedi. İşte cezaevi direnişinin ölümsüz kahramanları, düşmanın maddi silahlarını olduğu kadar, Kürdistan halkına dayatılmak istenen koskoca bir teslimiyet ve ihanet tarihini de bozguna uğrattılar. Kürdistan halkının umutlarına ve bunu gerçekleştirme aracı olan Partimize yapılan hertürlü saldırıyı boşa çıkardılar. Haklı bir davanın, yüzyıllardan beri en dayanılmaz esaret zincirlerine vurulmuş olarak yaşamaya zorlanan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş davasının kesin zaferi için gerekli koşulları yarattılar.

Cezaevi Direnişi, Partimizi karanlık baskı yıllarından kurtaran, karanlıktan aydınlığa atılan bir köprü oldu. Bu direniş ülke içi mücadelede merkezi bir rol oynadı. Eğer bu direniş sayesinde düşmanın tasfiyeci çabaları yenilgiye uğratılmamış olsaydı, olumsuz bir tablo ile karşılaşmak kaçınılmaz olacak, Kürdistan proletaryası ve halkı korkunç darbeyi de PKK'den yiyecekti. PKK elbette dışarda direniş çizgisinde yürümeye devam edecekti. Ama bu direniş zafer kazanmış bir düşmana karşı geliştirilecekti. Partimizin zindanlarda ağır hapis cezaları ile yargılanan birçok değerli kadrosu, yığınca sempatizanı farkında olmadan düşmanın satın aldığı bir kaç devrim döneğinin arkasına takılacak, bir müddet için de olsa onların güdümüne girecekti. Ama Diyarbakır Cezaevi Direnişçileri, değerli yaşamlarını ortaya koymak pahasına halkımızın ve Partimizin böyle bir kabusu yaşamasına olanak tanımadılar. Onların önderlik ettiği direniş

sadece ülke içinde değil, uluslararası alanda da önemli bir rol oynadı. Dünya ilerici kamuoyu nezdinde Partimize büyük bir saygınlık kazandırdı.

Cezaevi Direnişi sadece faşist Türk sömürgeciliğini siyasal alanda yenilgiye uğratmak, onu ölüme mahkum etmekle yetinmedi; küçük-burjuva reformizmini ve sosyal-şovenizmi de iflas ettirdi. Direnişin önderleri, hem faşist Türk sömürgecilerine ve hem de küçükburjuva milliyetçiliğine ve sosyalşovenizme karşı, Marksizm-Leninizmin Kürdistan koşullarına doğru bir biçimde uygulanması sonucunda yaratılan gerçek kurtuluşun devrimci ulusal direniş çizgisini savundular. *«Marksizm-Leninizmin arılığını korumak için gösterdikleri kararlılığı, Parti çizgisinin savunulmasında da gösterdiler. Sahte kurtuluş reçetelerine itibar etmeyerek ve çizgiyi tartışma konusu yapmayarak, verilecek hiçbir cezadan korkmadıklarını ve böyle bir çizgiyi savunmaktan gurur duyduklarını açıkladılar. ... Onlar, çizginin bütün özelliklerini açıklayarak, bunun örgütlü bir siyasal çizgi olduğunu, tümüyle Kürdistan koşullarının bir ürünü olduğunu, Kürdistan'ı kurtuluşa götürecek tek çizginin bu olduğuna inandıklarını, bunun dışında hiçbir reformist, uzlaşıcı, teslimiyetçi çizginin devrim yapamayacağını, bu eğilimlerin bu çizgiye saldırmalarının boşuna olduğunu açıkladılar.»* (Serxwebûn, Özel Sayı:4, Sayfa:8)

Cezaevi Direnişi, ulusal kurtuluş devrimine yürüyecek olan güçlü bir devrimciliğin örnek alınması ve mutlaka ulaşılması gereken ölçülerini de ortaya çıkardı. Başta Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar olmak üzere bütün direniş şehitlerinin kişiliklerinde somutlaşan bu devrimcilik, Hayri yoldaşın sözleriyle halkımızın ve ülkemizin yüce davasına bağlılığı, Parti ilkelerine olan inanç ve bağlılığı, Partimizin onur ve prestijini herşeyin üstünde tuttu. Bağlı olduğu ilkelerden, bağlı olduğu ideoloji ve politikadan en küçük bir taviz vermeksizin, "günlük işkencenin ölüme bedel olduğu" en zor koşullarda mücadelesini kararlılıkla sürdürdü. Her günkü işkencenin korkunçluğunu, ağır hapisleri, müebbetleri ve idamları bahane ederek mücadeleye ve bağlı olduğu değerlere yan çizmeyi, devletin uşağı ve ajanı olmakla, yoldaşlarına ve halkına düşman haline gelmekle suçladı. *«Ben yoldaşlarım ile varım. Ben, halkımın bir parçasıyım,»*... Devrimci, *«ancak mücadele yolunda kaldığı müddetçe»* devrimcidir... *«Mücadeleye düşman olan bir "devrimci", artık ajandır, uşaktır, beş paralık bir insandır»* dedi. İşte Diyarbakır zindanlarında destansı kahramanlıklar yaratan devrimcilik böyle bir devrimcilikti. Arkasında ölüme meydan okuyan binlerce direnişçiyi izinde şaşmadan yürütebilen devrimcilik böyleydi. Bu ölçülere ulaşamayan bir devrimciliğin, insanlıkdışı zulüm ve zorbalık sisteminin halkımıza dayattığı ortaçağ karanlığını yırtarak aydınlık bir dönemin başlangıcına damgasını vurması zaten beklenemezdi.

Halkımız bağımsız ve özgür geleceği uğruna yaşamlarını feda eden bu direniş kahramanlarını asla unutmayacak, onları mücadelesinde yaşatacaktır. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin Partisi olan PKK önderliğinde geliştireceği halk savaşı ile faşist Türk sömürgeciliğinin ülkemiz üzerindeki egemenliğine son vererek, onların anılarına daima bağlı kalacağını kanıtlayacak; onlar için dikeceğimiz en büyük abide Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan olacaktır.

DİYARBAKIR DİRENİŞİNİN AVRUPA'DAKİ YANKILARI

İnsan Hakları Komisyonu Fransa'da Bir Basın Toplantısı Düzenledi

Diyarbakır Cezaevinde 5 Ocak'ta başlayan Ölüm Orucu ve Açlık Grevi süresince bir çok devrimcinin katledildiği haberlerinin Avrupa kamuoyuna da ulaştığı günlerde, Türkiye, Kürdistan ve Avrupalı devrimci ve demokrat çevreler birçok girişimde bulundular. Bu katliamları protesto ederek, direnişçilerin desteklenmesi çağrısında bulundular.

İnsan Hakları Komisyonu tarafından Fransa'da da bir basın toplantısı düzenlenmiştir. Av. Hüseyin Yıldırım'ın, sorulan bir çok soruyu cevaplandırarak Diyarbakır Direnişini anlattığı basın toplantısına, sinema oyuncusu ve yönetmen Yılmaz Güney de yazılı açıklamasıyla katılmıştır. Güney'in basın toplantısına gönderdiği yazılı açıklama şöyledir:

"Birkaç hafta içinde 18 Kürt militanı Diyarbakır Cezaevinde öldüler. Kimisi canlı olarak yakılırken, kimisi ölüm orucu sonucu öldüler. Demokratik görüşlere saygı duyan bir sinemacı olarak; işkenceleri, idamları, ülkemdeki insan haklarının sistematik bir şekilde çiğnenmesini, Kürt halkı ve diğer azınlıklar üzerindeki baskıları açıklamayı görevim sayıyorum. Bana yardımcı olmanızı rica ederim. Kasım 1983'te Türkiye'de genel seçimler oldu. Demokratik özgürlükler getirecekti. Maalesef hiçbir şey... Batı basın ve yayınlarının genişçe yer verdiğinin tersine, rejim hala demokratik değil, baskıcıdır; yalnızca generallerin resmi olarak izin verdiği partiler seçimlere aday gösterebildiler. Yeni seçilen meclisin Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Milli Güvenlik Konseyi –yani askeri cuntanın– izni olmadan hiçbir yetkisi yoktur. Temel özgürlükler yerine geitirilmedi; konuşma ve dernek kurma özgürlüğü hala gözaltına tutulmuştur. Basın, sanat ve özellikle sinema sansüre tabi tutulmaktadır.

Hiç kimsenin tanımadığı bir "Bağımsız Türk Devleti" Kıbrıs'ta ilan edilirken ve birkaç ay önce Irak-Kürdistan'ını işgal ederek Türk rejimi bölge tansiyonunu körüklüyor.

İnsan haklarının çiğnenmesi mahkum edilmeli ve umut ederim ki bu çağrı duyulur ve yankısız kalmaz. İnsan ve azınlıklar haklarının imha edilmesine ve cezaevlerindeki işkencelerin sistematik bir şekilde uygulanmasına karşı protestolarınız yerini bulacaktır."

Yılmaz Güney

PARİS

Paris'te de 15 kişilik bir grup Serxwebûn taraftarı, 5 Mart 1984'te İnsan Hakları Komisyonu'na girerek işgal etti. Eylemciler komisyon yetkililerine isteklerini bildirdiler. Komisyon sözcüsünün talepleri olumlu karşılaması sonucu eyleme son verildi. Talepler arasında kısa sürede bir heyetin oluşturulup, Diyarbakır'a gönderilmesi ve T.C.'ye yönelik Fransız yetkililerinin protesto mektupları göndermeleri de vardı.

12.3.1984'te ise İnsan Hakları Komisyonu'ndan bir sözcünün denetiminde Hüseyin Yıldırım, Z. Acar ve Kendal'ın katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıya A.C.P., Associated Press, Le Monde, Amnesty International, A.F.P., ACAT, F.I.B. ve FREQUENCE ZIBBE gibi kuruluşlar katıldı. H. Yıldırım'ın yaptığı açıklamalar ve sorulara verdiği yanıtlar toplantının içeriğini bir hayli genişletti ve Diyarbakır'da bugün yaşanan olayları net bir biçimde ortaya koydu.

Fransan'nın Reims kentinde de 9 Mart günü 20'ye yakın Serxwebûn taraftarının katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Diğer eylemlerle aynı talepleri paylaşan bu kilise işgali kamuoyunda epeyce yankı yaptı. Gazetelerde ve radyo-televizyonda da olaya yer verildi.

STUTTGART

Ocak ayının başından itibaren devam eden Diyarbakır askeri cezaevindeki devrimci direnişin sesini dünya kamuoyuna duyurmak ve bu direnişe destek sağlamak amacıyla Stuttgart'ta da 2 aydan buyana çeşitli eylem ve gösteriler yapıldı. Son bir aylık süre içerisinde konulan eylemlerden biri de Kızıl Haç, Baden Würtenberg şubesinin işgali oldu.

8 Mart 1984'te 50 kişilik bir grup Serxwebûn taraftarı; idam elbiseleri giyerek ve Diyarbakır'la ilgili resim ve pankartlar taşıyarak Kızıl Haç binasına girdiler. Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı işgal grubu, yetkililere eylemin taleplerini bildirdi.

Konumu ve amaçları gereği Kızıl Haç kurumu yetkilileri böylesi durumlar karşısında kendi başlarına tavır belirleyemeyecekleri iddiasıyla Cenevre'deki ve Bonn'daki merkezleriyle görüşerek tavır belirleyeceklerini söylediler. Ama, eylem alanına birçok gazetecinin gelmesini bizzat engelleyerek, eylemcileri belli bir süre oyaladıktan sonra, merkezden gelen talimat gereği istekleri kabul edemeyeceklerini söyleyip, eyleme son verilmesini istediler ve ısrar edildiği takdirde polise başvuracaklarını açıkladılar. Onların bu olumsuz tavırları karşısında eylemciler herhangi bir aksiliğe meydan vermemek için eylemi sonuçlandırdılar.

Kızıl Haç yetkililerinin, takındıkları bu tutum insan hak ve özgürlüklerine duyulan saygı ile bağdaştırılamadı ve hemen tüm çevrelerde tepki yarattı.

Eyleme 4 yerel gazete geniş yer verdi.

İSVİÇRE

Diyarbakır Cezaevindeki direnişi desteklemek, işkence ve katliamları protesto etmek amacıyla bir grup eylemci, İsviçre Sosyal Demokrat Partisi (SPS)nin Bern'deki binasını işgal ettiler.

15 kadar işgalcinin gerçekleştirdiği eylem, yaklaşık 2 Saat sürdü. 28.2.1984 günü Saat 10^{45}'de SPS binasına giren işgalciler, Türk faşist cuntasıyla tüm ilişkilerin ve yardımların kesilmesini ve Diyarbakır'a bir heyetin incelemeler yapmak üzere gönderilmesini talep ettiler. İşgalcilerin Saat 12 00'de başlayan ve yaklaşık 45 dakika süren basın açıklaması, çeşitli gazete, radyo ve televizyon muhabirlerince izlendi.

MANNHEIM

Diyarbakır cezaevindeki PKK'li savaş esirlerinin başlattıkları ve istekleri kabul edilene kadar devam edecek olan direnişi desteklemek amacıyla Avrupa'nın birçok alanında olduğu gibi Mannheim'de de 7.3. 1984 tarihinde bir yürüyüş eylemi gerçekleştirildi. İşçinin Sesi, Av. Dev-Genç, Devrimci-İşçi ve Komkar taraftarlarının da katıldığı yürüyüş şehrin merkezi olan Mannheimer Morgan'da başladı.

Yürüyüşte birçok bilgiyi içeren 25 m. büyüklüğünde bir pankartın taşınması ilgiyi bir hayli arttırıyordu.

Eyleme katılan bir Alman devrimcisinin megafonla yaptığı konuşma ise, somut durumun ortaya konulmasında ve Türk-Alman ilişkilerinin hangi düzeyde olduğunun bizzat canlı pratiklerle açıklanmasında bir hayli yararlı oldu.

Yaklaşık 45 dakika süren gösteri yürüyüşü kamuoyunun dikkatini bir kez daha Diyarbakır'daki devrimcilerin direnişine çekmeyi başardı.

KARLSRUHE

3 Mart 1984'te Karlsruhe'de Yeşiller'in 2 gün süren "Parti Günü" toplantısı esnasında 12 kişilik bir grup Serxwebûn taraftarı üzerlerine idam elbiselerini giyip, boyunlarına zincirler bağlayarak toplantı salonuna girdiler. Oldukça yoğun bir kalabalığın bulunduğu salonda eylemciler alkışlarla karşılandılar. Eylemin talepleri belirtildikten sonra kendilerine mikrofonda konuşma hakkı verildi ve eylemciler Diyarbakır zindanlarında devrimcilerin yaşadıkları koşulları ve açlık grevinin amaçlarını açıklayarak bu direnişe destek olunması gerektiğini vurguladılar. Daha sonra konuşan Yeşiller'in yetkilisi de eylemi desteklediğini ve sorunu Bonn meclisinde mutlaka gündeme getireceğini belirterek teminat verdi.

Eylemde talepler şunlardı:

1- Diyarbakır'daki durumun Alman Parlamentosunda görüşülmesi;

2- Alman yönetiminin Diyarbakır'daki durum ile ilgili olarak Türk devleti aleyhine tavır belirlemesi;

3- Türkiye'nin Avrupa Parlamentosuna üyeliğinin kabul edilmemesi;

4- Kısa sürede bir komisyonun oluşturulup Diyarbakır'a gönderilmesi;

Taleplerin kamuoyuna ve Alman yetkililerine ulaştırılacağına dair teminat verildi.

Eylem yerel basında yer aldığı gibi Köln Radyosu ve Türkiye Mektubunda da gündeme geldi.

HAMBURG

Önemli bir politik merkez olan Hamburg'da da Diyarbakır direnişinin başından itibaren birçok eylem, gösteri ve basın açıklaması yapıldı.

26.2.1984 günü Türk Konsolosluğu önüne giderek burada bir gösteri ve açıklama yaptılar. Bu girişim tam anlamıyla başarılı olamadı. Çünkü polis konsolosluğa 200 m. uzakta eylemcileri engelledi, binanın önüne gidilemedi.

Hamburg Açlık grevinden bir an.

21.2.1984 günü saat 14'te Serxwebûn, Atif ve Av. Dev-Genç taraftarlarından oluşan 40 kişilik bir grup Studentten Gemeinde binasını işgal ederek açlık grevini başlattılar.

Uzun süreli bir eylem olması itibarıyla değerlendirilmesi gereken birçok yanının olması bizim de kısa bir değerlendirme yapmamızı zorunlu kılıyor. Eylem başladığında her siyasi güç, belli sayıda kişiyle katılmıştı ve sonuna kadar bu sayıyı muhafaza etmesi gerekiyordu. Ancak daha eylem başındayken ayrılanlar ve sorun çıkarmalar başladı. Eylemin asıl amacından saptırılması eğilimi kendini gösteriyordu. Oluşturulan eylem komitesi ise kendi içinde uyumlu olamadığından bu tür sorunları halletmekte yetersiz kaldı.

Bölgesel çapta kamuoyu oluşturabilen açlık grevi, asıl amacı olan, Diyarbakır'a bir heyetin gönderilmesini sağlayamadı.

Grevciler bu eylem içerisinde

27.2.1984 günü ise eylemciler, üzerlerinde idam elbiseleri olduğu halde SPD binasına gidip işgal ettiler. SPD yetkililerine eylemin amacı anlatıldı ve istekler iletildi. Basın-yayın kuruluşlarının eylem alanına gelmeleri ve burada bir basın toplantısı yapılması, eylemin kamuoyuna yansımasına güçlü bir destek oldu. Grevciler SPD yetkililerinden de bazı isteklerde bulunmalarına rağmen, SPD yetkilileri soruna ciddi bir yaklaşımda bulunmadılar.

1.3.1984 günü yani eylemin onuncu günü GAL, KSG ve ESG tarafından düzenlenen bir basın toplantısı yapıldı ve eylem sona erdirildi.

İsteklerin kabul edilmemesi açısından fazla başarılı sayılamayacak olan bu eylem, kamuoyu yaratması açısından olumlu oldu denilebilir.

GIEßEN

8 Mart 1984 günü SPD'nin Gießen binası işgal edildi.

Serxwebûn, KKDK ve Kawa taraftarlarından oluşan bir grup yurtsever Kürdistanlı, Diyarbakır'daki gelişmeler üzerine bu alana bir heyetin gönderilmesi ve kamuoyunun dikkatinin çekilmesi amacıyla SPD'nin binasını işgal ederek oturdular ve isteklerini belirttiler. Gazetecilerin de ilgiyle karşıladıkları eylem, SPD yetkilileriyle de görüşüldükten sonra, sona erdirildi. Kamuoyunun bilgilendirilmesi açısından bir hayli etkili olan bu işgal eylemi, Alman sol grupları ile Irak Komünist Partisi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Asta tarafından da desteklendi. Basın olaya geniş yer verdi.

Bunların haricinde basın açıklamaları veren bazı kuruluşlar da Diyarbakır'da yaşanan gerçekleri doğruladılar.

Bunlardan ilki Amnesty International tarafından yapılan basın açıklamasıdır.

İkincisi SPD tarafından yapılan açıklama ve bilgilendirmedir.

Üçüncüsü BDP (Band Deutscher Pfadfinder)'in açıklamasıdır.

Dördüncüsü DAF-Gruppe der SDAJ Gießen.

Beşincisi DKP.

Altıncısı Elephantenklo Redaktion tarafından yapılan açıklamalardır.

SAARBRÜCKEN

Saarland eyaletinde birçok ilerici-demokrat gazete Diyarbakır'daki direnişe ilişkin yorum ve açıklamalar yaptılar.

Bunlardan;

Saarhaxe: Mart ayı sayısında Türkiye ve Kürdistan'ın genel sosyal-ekonomik yapısını açıkladıktan sonra faşist Türk cuntasının ayakta kalmasını sağlayan emperyalist yardımlara dikkati çekiyor. Diyarbakır zindanlarında yükseltilen direnişi dile getiren gazete bu direnişlerin anlamını cuntanın siyasi yapısının iflas etmesinde buluyor.

Tüm bunlara bağlı olarak da Saarland eyalet merkezinin işgali eyleminin anlamını izah eden gazete, bu tür eylemlerin gerekliliğini de vurguluyor.

Ayrıca 31 Ocak 1984'te Saarbrücken belediye binasının bir grup Serxwebûn taraftarınca işgal edilmesi olayına da yer veren gazete, eylemcilerin kararlı tutumuna işaret ederek taleplere geniş yer veriyor.

Bunun dışında DKP'nin günlük gazetesi UZ de *"Diyarbakır'da 11 devrimcinin katledilmesine karşı Bonn hükümeti kör, bu gerçekleri görmezlikten geliyor"* başlığını kullanmış. Federal hükümetin yeniden 260 milyon DM yardımı Türkiye'ye verilmesini ise katliamlara ortak olmayla aynı anlama geldiğini açıklamıştır.

TÎ VEBİRÎ Û LEYÎSTOKÊN VEŞARTÎ NIKARİN BERXWEDANA DÎLÎYÊN ŞER BİDİN RAWESTANDİN!

Zindanên mêtingerên faşîst de, li dijî her babet bikaranînên dijmin, serê çar salana nûnerîya berxwedanê dikin şoreşgerên girtî, her carê derîyên xwe bo îxanet û xwesiparîyê girtin û bo bîrdoza xwe, canên xwe danîn holê. Di bin rewşa pîkolî û hingavtinên kêm bên dîtin, ewa; xwe bi îdeolojîya şoreşgera proletarya balifand û berxwedan kirin karekî serpehtîyê.

Piş hazirîyên seranser pêde, bin pêşenga PKK li welat ji nûhve de bilindbûye domana tekoşîna hazirîyê de zêde bûyên ev derb û zorbazîyên qolonîalîstên faşîst, eşkere ye ku ne tesadufî ne. Belê, ev zorbazî û zilma bilind dibe, her carê pêşîya xwe de berxwedanekî gewretir dibîne. Bin şêweyên pîkolî û tevgera qirkirina dijmin, piştî livbazîya 2 Êlûn 1983an ku dîlîyên şer mîsagor kiribûn, nuwa berxwedaneke din destpêkir ku hiş û mêjîyên mirovan dager dike û dijmin nav tirsê de dixeniqîne. Hin şoreşgerên berxwedan bilind kirin, ronakrewan (şehît) ketin. Yek ji vanan, 12.9.1983an de di dawa koma Şûriçê ku 213 kesan daxil bûn, ceza ta dawîya jîyanê girtê Îsmet KARAK bû. Dema ev biryar dawa koma Sûriçê de hat xwendin, dilîyên şer yên PKK di eywana dadîngahê de, gotin; **"Bimre cunta faşîste kedxwar!", "Bijî tekoşîna me ji bo serxwebûnê!", "Bijî PKK"** û bi vî awayî tewrên xwe yê şoreşger pêşîya çavan de daweşandin.

Îsmet KARAK, resmî nehat bidarvekirin, lê belê bi bêşerefê mirina wî bicîh anîn. Kifşe ku, wê cunta ji niha û pêde mîna Îsmet Karak, wê şoreşgeran yeko-yeko û bi azînên veşartî bikuje. Lew, cunta bawer dike ku bi van azînan wê bikaribe alema giştî bixapîne. Balam, pêşveçûnên pratîk vêna bi navê şaşîkî bir mezin daxûyan dike.

Cenaze rêheval Îsmet Karak, ku piştî livbazîya 2 Êlûn 1983an de, bi azînên veşartî û dijmirovtî hatibû kuştin, 1ê Çile 1984an anîn Sûriçê. Bi bettanî hatî balifindî bedena Îsmet Karak, ji sing ta nav bi kêrê hatibû qelişandin. Dema xwînxwarên mêtinger laşê wî dan malbata wî, gotin; "avaye kurê we, bi amelîyatê mir." Ewan bi vî, bawer dikiran wê bikaribin cînayeta xwe veşêrin. Belê gelê dorhelê bawerî bi wanan neanî, û dîyarîya her derî kirin ku bi hingavtinan kuştine. Birînên hingavtinan, ser laşê Îsmet KARAK wûsa eşkere dihatin dîtin ku, ji xwe bê derfet bû bikaribin veşêrin.

Dema mêtingeran dît gel bawer nake û bêdeng namîne, bin navê çek lihevdanê payhev operasyon li gundên derdorê pêkanîn. Bi tirsa dilê xwe û bi bizdana xwe hejmara leşkerên xwe zêde kirin, her alî bi sîxur û nokeran dagirtin. Û bi vî awayî xwestin, bala gel bipejrênin, belav bikin.

Belê bilî vê yekê, gorîna Îsmet KARAK bi girsa gel a xilbe çû goristanê. Pêvajoya van pêşketinan de, hin gotin û peyvê ji devê gel nediketin hebûn. Gel, bi gotinên mîna, **"şoreşger xelasnebûne, wê carek din livbazî pêkbênin, wê hisabê vê yekê bê pirsîn, ...!"** hwd. Bawerî û bîrdoza xwe şoreşgeran re, hêrs û gira xwe hemberê kedxwaran dîyar dikiran. Gorîna rêheval Îsmet KARAK nav gelê derdorê de, peyv û mijûlîyên bivî rengî zexm û xurt dikir.

ÎSMET KARAK

Îsmet Karak sala 1952 de li gundê KUBUK qeza Sûriçê hatibû dinê û bavê 5 zarokan bû. Tenê dibistana pêşîn karibû talî bike. Îsmet KARAK gundîk bû û dijminê avayîya feodal-kompradoran bû. Bi gira xwe li hemberê feodal kompradoran û mêtingeran, xwe kir naf xêz û refa tekoşînê û xebateke aktîf bo rêxistinkirina gundîyan meşand. Bilî ve her wezîfa li ser wî diketa bi nûnerî û berpirsîyarîya berez pêkanî. Îsmet KARAK gora şirûtên rojeger, tim xwe nûh dikira û bi vê bingehê bizava xwe dimeşand.

Piştî 12 Êlûn 1980an ku derbekî faşîst sadir bûbû, Îsmet KARAK kete destê dijmin û dîlî bû. Dema cemsekî leşker bona bavêjin ser xanîyê wî diçûn gundê wî, rê de leqayî wan bû. Li hemberê banga wan "xwe bide dest" bi demanca 7,65an bersîv da û dest bi berxwedanê kir. Îsmet KARAK ta berikê wî dawî bûn, berxwedan û şerê xwe domand û dema bêçek û parêstin ma, nûka karin wî bigrin. Piştî vê bûyer û rûdanê pêde, Îsmet KARAK birin merkeza hingavtina Ruha (Urfa)yê û marûzî lêdanên giran bû. Belê derfet nebû ku, gotinek ji devê wî derxînin. Mêtingeran wî birin gundê wî û qada gund de, lêdan û hingavtinên giran bi wî kirin, sixêf bi wî kirin. Li pêş çavê gundîyan, bi van hingavtinan bawer dikiran ku, Îsmet KARAK wê serê xwe nizm û xwar bike. Bi vê hêvîyê hovîtîya xwe şanî kirin. Belê, daxwazên wan bicîh nehat. Piştre Îsmet KARAK birin girtîgaha Diyarbekir û vê girtîgaha bihezaran welatperwer û dîlîyên şer yên endamê PKK têde dilîne, wî jî hêsîr kirin. Wî kirin zindanên Diyarbekir.

Girtîgahê de ruhê berxwedanê nûnerî kirê Îsmet KARAK, bi rêber û hevalên xwe re, bi hevre, timdorî berxwedan ajot û ewan bi vê berxwedana cuntayê kirin bin ecz û bin binkeftinê.

*** Bimre cunta faşîsta mêtinger!**

*** Bijî şan û şerefa me PKK a berxwedide!**

Ger gel'ek be
rabûyî serpê
Gel'ek be
tilîya ser liva çekê
Gel'ek be
canê bin hingavtinê
Gel'ek be
sêdarê ve daleqandî
ango, gel'ek be
bimre... bimre... bimre jî...
jînê de
ji nûhve de,... nûhve de ... nûhve de
xwe davêje
pere nake ne qeyd
ne kuştin
badîhewa ye bêşeref
badîhewa ye
xelaskirina jîyana xwe a rizî re
lerza te...!

82 DÎLÎYÊN ŞER YÊN PKK DI ROJÎYA MIRINÊ DE NE!

Dijminê ji ber Berxwedana Mezin Dibe di Tirsê de ye, Girtîgahan de Kuştinan Dilezîne!

Piştî, girtîyê dawa PKK a koma Sûrîçê Îsmet KARAK dawîya meha Kanûnê bi pihîn û azînên hingavtinan hate kuştin pêde, ji 5ê Çile virde rojîya mirinê û berxwedana birçîmayînê destpêkir. Bilî qetlîam û hovîtîya cunta berxwedan berdewam dike.

Berxwedana birçîmayîna 2ê Êlûn 1983 de ku bi pêşajotîya dîlîyên şer yên PKK destpêkiribû û gişîya girtîgahê balifandibû, hin maf hatibûn bidest anîn. Belê peyvajoyê de ev maf bicîh nehatin û qomployên dijmin zêdetir bûn. Lewma, ji nûhve de, rojîya mirinê destpêkir. Gora agah û nûçeyên gihîştin me ji girtîgaha Dîyarbekir girtin, xeynî 82 dîlîyên şer yên PKK, tê gotin ku gelek endamên PKK dest bi rojîya mirinê kirine.

Piştî Îsmet KARAK hate kuştin pêde, dest bi berxwedanê kirên, ji dîlîyên şer, ta niha îxbar û saloxên rast nayin girtin, lewma dîtina wanan bi malîyên wan re qedexe ye, û girtîgah hatîye dorgirtin û çeper kirin. Taxa qetlîamê jî baş ne dîyar e. Belê, gora dîyarîyên mirovên girtîyan û saloxên hilmîn alema giştîya derveyîn, hejmareke zêde ji girtîyên şoreşger, bi rewşke hovberî hatine qetilkirin. Mîna nûçeyên ji giştîya gel gihîştine rojnama me, tê dîyarkirin ku pir kes hatine kuştin, û navê pir kesan tê navdan û hildan ku hatine kuştin. Hinek ji yên mirine teslîmî malbatên wan kirine, û ji yên din salox nayin girtin.

Gora agahîyên gihîştin rojnama me, di berxwedana Çilê 1984 de, girtîgaha Diyarbekir de ev şoreşgerên hanan ronakrewan bûne; Îsmet KARAK, Ahmet Bayîk, Halil Çatak, Necmettîn Buyukkaya û Yilmaz Demir.

Girtîyên ji dawa PKK, Muzaffer Ayata, Ali Riza Altun, Mehmet Şener, Celalettin Delibaş, Mehmet Can Yücel, Îdrîs Güzel, Mustafa Karasu, Haydar Geçmez, Metin Aslan, Şukru Gulmuş, Mahmut Oguz, Mehmet Tekin û Bedrettin Kavak di rewşa mirinê de ne û lê bilî vê yekê livbazî û bizava xwe didomînin.

Berxwedana dawî a ku koxûşên 35. û 23. de bi pêşkêşîya dîlîyên şer yên PKK destpêkiriye û ji hêla 82 kesan, bi rengê rojîya mirinê didome, gişîya girtîgahê balifandîye. Hêj ji rojên pêşîn a berxwedanê, girtîgahê de dengê çekan kêmnebûye û tê dîyarkirin ku hundurî de hovîtîkî timdorî jîyan dibe. Tê daxûyanîkirin ku hin girtî bi rewşa şewitandinê hatine kuştin û ev nûçe ji hêla alema giştîya derveyî jî tê derivandin.

Bilî ku nasên girtîyan û kesên ji gel xwe kardikin saloxan ji girtîgahê bistênin, ji ber ku pîkolîyên heyin pir dijwarin, nikarin ji girtîgahê îxbarên pak bistênin. Têgotin ku zilm û zorbazîya ser merivên girtîyan çuqas diçe zêde dibe, hinek ji wanan kirne binçav û ew jî marûzî lêdan û hingavtinan dibin.

BERXWEDANA DÎYARBEKİR PARÊZGERÎYA GELÊ ME Û MİROVATÎYÊ YE!

Piştî ku dîlîyê şer yê PKK Ismet KARAK bi hovîtîya mêtingerîya faşîzmê hate kuştin pêde, zindan û rêncgahên Dîyarbakir, karûbarên dijmin pûçkirin û berxwedan gihîşt taxên bilindtir.

Ta niha saloxa mirina 4 partîzanên PKK û girtîyekî DDKD, yek jî ji Rizgarî hemû bihevre yê 6 kesan gihîşt me. Berxwedana ku ji hêla 82 endamên PKK bi rengê rojîya mirinê didome û ji hêla tewayî girtîyan bi rewşa rojîya birçîmayînê destpêkiribû, celladên mêtinger harûdîn dike. Qetlên qolonîalîst wusa harûdîn dibin. Dijmin, bi rewşa vê harbûna xwe, taxa êrîşan zêdetir dike û kuştinên xwe dighijîne rewşa vebirî û qirkirinê.

Bi kuştina Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay û Eşref Anyak di Adara 1982an de, qolonîalîstên binkeftina xwe hêj wê demê de îtîraf kiribûn, kurî û tivanca binkevtina xwe; bi berxwedana rojîya mirinê a mihên Mijdar-Êlûn 1982 de, ku domana 55 rojan de, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pîr û Akîf Yilmaz bi xwîna xwe ew kemilandibûn, ta ava hestûwên xwe bi dijwarî seh kirin. Û ev binkeftina dijmin her roja derbas dibe de, behtir kûr dibe.

Temsîl û nûnerkirina ruhê PKK bi vê rewşa û mînakên nayîn hejandin, polîtîka dijmin bi erdê re kire yek û pûç kir. Tora xwesiparî û îxanetê a ku dixwestin hundurî de pêşve bibin, kifş bû û bêhîm ket. Her leyîstok, qetlîam, hingavtin û zilma bi destê tora îxanetê, bi destê Şahîn û Yildirim dixwestin birêve bibin, leqayî berrabûn û bawerîya nayê hejandin bû û ji hev pijilî. Dîlîyên şer yên PKK xwedî li berxwedana ku bi Mazlum'an pêtgirtibû û bi Hayrî û Kemal'an kemilîbû, derketin û berxwedan; çarawara bi serxwe a jîyana xwe derivandin û bi vî rengî her carê jîyana xwe li hemberê plan û leyîstokên dihatin bikaranîn û pêşvebirin, danîn holê û vê yekê wusa îspat kirin.

Dijminê qolonîalîst bi vî awayî herdû çekên destê xwe de, yên ku yek hingavtin û qetlîam bû, a din planên veşartîyên îxanetê bûn, hinda kir, û da erdê. Dema têgihîşt ku jiholêrakirina PKK xewne û ev yek mîsagor nabe, ango pêk nayê, bingeha harû hovbûnê a êrîşan jê re sadir bû. Ser dîlîyên şer yên PKK ku nekarî wan bidestbêne, teslîm bistêne an jî wanan ji berxwedanê dûrbike, vê neqlê kuştin û vebirîyên komî bikaranî. Biryarên bidarvekirinan yên payhev di dadîngahan de, destpêkirin ku girtîgahan de bin derbên hingavtinan bicîh bênin û înfaz bikin. Taxa zilmê gihîşt bilindîkî ku vêca nikarî bê pîvan.

Êdî dijmin hate rewşeke wusa; nekarî kesên qels yên ku xwesiparî derivandibûn, bike haceta leyîstokên xwe. Kesên hîma berxwedanê di dilê xwe de nehildigirtin, ji ber berxwedana ku bilî mirinê dihat bilindkirin û bêhempa bû, zirav girtin û xwe dora berxwedanê civandin. Ev rastî giha taxekî wusa, ku kesên li derî piştgirtên PKK jî, ketin bin lêkarîya wê. Pir kesên, tu berxwedanî birêvenebiribûn, li hemberê polîtîkên û bikaranînên mêtinger, ne xwe ne jî rêxistina xwe, ne jî rastîya Kurdistan ne parêstî û ev xurtî dilê xwe de sehnekiribûn, bilî xeta rêxistina xwe ku wanan anîbû vê xwesiparîyê, tu rê din ji xeyrî dora berxwedanê xwe bicivênin nedîtin û destpêkirin bersîva şan, mêrxasî û berezîya berxwedana Dîyarbekir bidin. Ji xwe dijmin jî wanan ji xwere pir bi feyda nemadidîta û ji ber vê yekê êrîş ser wanan jî zêde dikir. Divê merhelê de, bona "xelaskirina jînê" propexenda xwesiparîyê kirin, bi rastî mirin bû û ev eşkeretir bû. Bona xelaskirina jîyana şexsî jî, berxwedan çarawara têne bû.

Berxwedanîya PKK, bi xurtîya xwe a timdorî mezin dibû, bo dijmin bû çala mirinê. Dijmin, di zindanên xwe de, hingavtingahên xwe de û dadîngahên xwe de mehkûmî mirinê bû, bi destê berxwedana pêşdikeve xeniqî.

Her çeka ku dixwestin li dijî PKK bikarbênin, dema rûyê xwe çewt diquliband, êrîşî wanan jî kirin, rûyê xwe zîvirandin şirût û biryarên ewan bixwe danîbûn, êrîşî îxanetkar û xwesiparan kirin. Dadîngahan de mirov nedikarî êdî behsa mafê parêstinê ku ji xwe nebû, bike. Xaîn û xwesiparan kirin rûpelên rojnaman, anîn ekranên televîzyonan û dan peyvandin, lê belê armancên wan carek din pêknehatin û talîyên nedixwestin afirîn. Girsên gel çuqas îxanet çêtir naskirin, hewqasî jî têdayîya hovîtîya dijmin, meznahîya berxwedanî baş têgihîştin. Fahmkirin ku, spartina û xwedî li berxwedanê derketin, karê tekoşîna zehmete û bi vî awayî xwedî li wezîfên tekoşînî bêhtir derketin û pir bi disîplîntir xwe balifandin berxwedanê.

Binkeftina politikên dijmin yên ku Adar 1982an de hatibûn tellalî kirin û daxûyanîkirin, roj bir roj kûrtir bûn, berxwedan hêj mezintir bû. Mîna li sala 1982an sala 1983 jî bû sala ku girtîgahan de berxwedan bilind bû û bilî hovîtîya zêde dibû, mezintir bû. Şoreşgerên dadîngahan de bîryarên bidarvexistinê girtin, bîrewerî, bîryarî, bawerîya xwe bi şiaran awaz dan. Li dijî zilm û qetlîamên li girtîgahan de, ser bingeha berxwedanî yekîtî birêvexistin û mîsagor kirin.

Livbaza Êlûn 1983an de ku ji hêla 100 hêsîrên şer yên endamên PKK bi rewşa rojîya mirinê destpêkiribû, bû sedem ku li derî xaînan, hemû girtî dest bi berxwedana birçî mayînê kirin. Ev nûçe û salox seranserî hilimî derve jî. Dijminê ku ket nav acz û şaşîyê, mecbûr ma dîyarbike ku daxwazên wan, hatin derivandin. Berxwedan bi serkeftin û zafer dawî pêhat.

Belê, dihat zanîn ku dijmin wê ji nûh ve de êrîş bike, leyîstokên xwe yên pûç bûbûn, wê ji nûh ve de birêve bixe. Mafên hesantir ku bi bingeha berxwedanê hatibûn hesilandin nedan û dema girtîyên şoreşger dîtin, dijmin zilmê dijwartir dike, vê neqlê berxwedaneke pir mezintir afirandin û birêxistin. Piştî hêsîrê şer yê PKK İsmet Karak bi pihîn û azînên din kuştin, 82 dîlîyên şer, endamên PKK daxûyanîya rojîya mirinê kirin. Liv û rûdan hemûya girtîgahê, gişîya girtîyan balifand. Hejmareke pir mezin ji girtîyan xwe têkilî berxwedanê kirin û dîyarî kirin ku, bi berxwedana birçî mayînê rabûn serpê.

Bilî her babet hovîtîyên dijmin, berxwedan neşikest. Eşkere û kifşbû ku, her çûre hingavtin û pîkolî bi atîya serpêhatina berxwedanê wê rolek bileyze û pir hesan û xwerû dihat zanîn kû, wê li ser girtîgahê karlêkerîkî xurt zabike.

Leyîstokên dijmin, her babet rêzanîyên îxanet û xwesiparîyê vêca karên xwe nema dikarin bikin. Dijmin, bona bikaribe berxwedanê têkçûn bike û îxanetê serdest bike, ta niha bi dehan milîtanên PKK kuştîyê û îro jî ev qetlîamên xwe didomîne. Û ew, çuqas dikuje û dihingivîne, mecbûr dimîne behtir bikuje û azînên hovtir îcat bike. Lew, her carê leqayî berxwedanekî mezintir dibe û nikarî xwe ji vê yekê xelasbike.

Berxwedana bi pêşajoya PKK girtîgahan de pêşve diçe, bi hemû alîyan rola xwe leyîst û dicivandinê de bû kişandina merkezî. Ev berxwedan, çuqas dem bibhure, wê girtîyan, nasên girtîyan û girsên gel li dora xwe bicivêne û wanan bitevgirîne.

Ev liv û bizavên zexm ku girtîgahan de li hemberê cunta tên danîn, divê li derve jî bersîva xwe bi xebatên serxweyên şoreşgerî bistênin. Tevgera berxwedanî a ku PKK li her derê dimeşîne, vê têdayîyê de, emreke ku dîlîyên şer bi berxwedanên xwe li girtîgahan de, pêşîya me datînin. Berxwedana ku ewan bin her zorî û zehmetîyan, bilî mirinê bilind kirîye, bi xebat û tekoşîna li derve tê ajotin divê hêj bê mezinkirin û ev, di tekoşîna serxwebûna Kurdistan de rêya serbixwe û tenê, yê diçe zaferê ye.

Her kesê ku dibêje, ez demokratim, welatperwerim, girînge xwe têkilî vê berxwedanê bike, pişt û milê xwe bide wê. Belê, tiştê tê dîtin eve ku, bilî "gotin û gefên mezin" pir hêz, li hemberê vê berxwedana bi şan û şeref bêdeng dimînin, piştgirtin sadir nakin û bivî awayî xwe bi rewşeke derî mirovî ditevgirînin. Berxwedana bi diran, tilî û xwînê hatîye bilindkirin, dixwazin bo maf û berjewendên rêxistinên xwe bikarbênin û bi vî awayî xwe nêzîkî livbazîyê dikin. Gelê me wê wêna tucaran naderivîne. Welatperwer, demokrat û endamên rêxistinên wûsa yên dirust û dilsoz hêrs û gira xwe li hemberê vê dîtina bezirganî daxûyan dikin û peyvajoyê de tewrê xwe dîyar û eşkeretir dikin û dibêjin; ger mirov xwedî li berxwedanê derkeve, divê ser xakên Kurdistan mirov xwe li dijmin bizivrêne û ew van rêxistinên bazirganî, daweta vê rastîyê dikin. Nexasim, ev dawet ji hêla gel bixwe têkirin. Bersîva vê girînge bê dayîn.

Gelên cîhanê û alema giştîya pêşveçûyî, li hemberê vê hovberîya ku dixwazin gelê me ji dîrokê rakin û hisabên bêar li hemberê girtîyan pêşve dibin ku perçekî hov ji planên gelemperî ne, îro dengê xwe behtir bilind dikin, yarmetî û alîkarîya xwe zexmtir dikin. Tekoşîna welatê me ku li hemberê emperîalîzmê û paşverûkatîya cîhanê ye, ku şerek li hemberê mirovatîyê pêk tênin, wê alîkarî û piştgirtina gelên pêşveçûyên cîhanê bigre û ev rastîkî pêwîste.

Welatperwerên Kurdistan, gelê Tirkîye yê hogir, alema pêşveçûyî û demokratîk ê cîhanê, karker û gelên dinyayê, welatên sosyalîst, kin bê gotin; hemû mirovên gêtî, ku tekoşîna azadî û demokrasîyê dîtin, ev tekoşîn a me hemûwa ne, wezîfa me giştîya ne. Li hemberê hovîtîya emperîalîzmê û nokerê wî yê har, cunta faşîsta Tirk, li dijî şerê wan yê mêtingerê qirkirinê, şerê me yê tekoşîna rizgarîyê xwedî maf û mecbûrîye, divê hûn alîkarî û yarmetîya xwe bo vê şerê çetin birêbixin.

Bi hemû hebûn û derfetê xwe, em têkilî vê tekoşînê bibin, piştgirtin sadir bikin, li hemberê her cûre alîkarîyên bo cunta re diherikin, xwe rabigrin!...

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Baştarafı 2. sayfada

etkisiz kılmaya çalışırken, FKÖ örneğinde görüldüğü gibi Arafat'a yaptığı yardımlarla onun Ortadoğu gericiliğinin ve emperyalizmin işbirlikçisi bir konuma düşmesinde rol oynayabilmiştir. Türkiye ve Irak rejimlerine yaptığı yardım örneklerinde de görüldüğü gibi, zorla ayakta duran bu rejimlerin nefes borularını açmaya çalışmaktadır.

Hem Türkiye ve hem de Suudi Arabistan, Arap ilerici güçlerine bir bütün olarak tüm Ortadoğu devrimci-ilerici hareketlerine müdahale etmek, gericiliği zorla yaşatmak için, emperyalizmin ve onunla suç ortaklığı içinde bulunan bölge gericiliğinin değişik biçimlerdeki ama aynı amaca hizmet eden –son ziyaret ve yapılan anlaşmalarda görüldüğü gibi– içiçe geçmiş bir politikanın önemli iki odağı durumundadırlar.

Bu gelişmelere İran ile Türkiye arasındaki ticari ilişkilerin tehlikeye girmesi olgusu da eklenirse, Türk burjuvazisinin İran-Irak savaşında takındığı güya "tarafsız" tutumunu da terk ederek Suudi ve Mısır-Ürdün gibi gerici rejimlerle ortak tavra yöneleceği açıktır. Nitekim yapılan son "resmi" temaslar, böylesi bir yönelim içinde olunduğunu göstermektedir.

21 Şubat'ta başlayan ve 5 gün süren "resmi" temasların ortaya çıkardığı sonuçlar özetlenirse, bu iki gerici mihrakın ne tür hazırlıklar içinde oldukları daha iyi anlaşılacaktır. 68 milyon dolarlık ekonomik projeler, F-16 uçak projesi ve harp sanayii için işbirliği, Suudi Arabistan tarafından verilen 6 milyon dolarlık kredi, Suudi Arabistanlı subayların Türkiye'de eğitim görmesi, Türk ve Suudi işadamlarının kuracakları şirket vasıtasıyla Türkiye'nin sanayi malları dahil her türlü ürününün bu kanal vasıtasıyla ihraç edilmesi vb. gibi.

Tüm bunlar niye? Bunlar, iki ülke arasındaki normal ekonomik ve ticari ilişkiler midir? Eğer Türk faşist cuntasına uşaklık edilmek istenmiyorsa, bu ilişkileri normal ilişkiler olarak değerlendirmemek, üzerinden öyle üstünkörü geçmemek gerekir.

ABD emperyalizminin oluşturduğu; Suudi ve Türk faşist cuntası odakları vasıtasıyla uygulamaya koyduğu uzun vadeli politika, bölge devrimci hareketlerini engelleme ve çıkabilecek muhtemel bölgesel savaşa hazırlıklı olma çalışmaları; aynı zamanda da bölge halklarına karşı düzenlenen korkunç bir komplonun girişimleridir. Bu konuda üzerlerine düşen görevin bilinciyle, iyi bir uşak olduğunu kanıtlama çabası içinde olan Kenan Evren, yaptığı basın toplantısında aynen şunu belirtmektedir.

"Gerek Türkiye, gerek Suudi Arabistan kendi bölgelerinde barış ve istikrarın idamesi açısından büyük gayret sarfetmekte ve önemli roller oynamaktadır." Ve ardından devam ediyor: *"Son gelişmeler, uluslararası duruma ümitle bakmamıza maalesef imkan vermiyor. Çözüm bulunamayan ikili ve uluslararası düzeyde birçok ihtilaf, dünya sulhunu ve güvenliğini tehdit etmeye devam ediyor... Bölgesel ve ikili ihtilafların derhal çözümlenebileceği hayaline kapılmamak gerekir."*

Kürdistan ve bölgenin diğer halkları "barış ve istikrar" adı altında, "Misak-ı Milli" sınırlarını koruma adı altında Türk burjuvazisinin neler yaptığını ve gelecekte de neler yapacağını, gördüğü zulüm ve katliamlardan çok iyi kavramaktadır.

Kenan Evren'in yaptığı sorunların çözümü konusundaki "hayallere" kapılınmaması doğrultusundaki açıklamaları da çok şeyler ifade etmektedir. Açık ki bölge gericiliği ABD'nin yönlendiriciliği altında çok yönlü uzun vadeli bir karşı-devrim hareketine hazırlanmakta ve bunların çözümünü de askeri planda görerek kendisini ona göre örgütlemektedir.

Tüm bunlar neyi ifade ediyor? Çıkarılabilecek tek sonuç varsa o da, Türk devletinin giderek bölgedeki devrimci gelişmelere daha fazla müdahale edeceği, tüm örgütsel, politik uluslararası bağlantılar ve askeri hazırlıkların buna göre yapıldığıdır.

Bölgemizdeki karşı-devrimin bu iki mihrakınca bu tür gelişmeler karşısında devrimci görevler nelerdir?

Herşeyden önce bu iki devlet arasındaki ilişkileri yoğun bir şekilde teşhir ederek, gerçekliğin tüm çıplaklığıyla ortaya serilmesi gerekiyor.

Ancak, bu tek başına yetmez. Esas olarak karşı-devrimin çok yönlü hazırlıklarına ve saldırılarına karşı devrimci güçlerin de kendilerini hazırlamaları gerekir. Bölgesel çapta ilişkilerini, dayanışmalarını daha da arttırarak ortak devrimci direniş hattında kendi halklarının militan, savaşkan ruhunu harekete geçirmeli, her türlü karşı-devrimci komployu boşa çıkarmalıdırlar. Düşmanın dayattığı ve kendisini tepeden tırnağa ona göre örgütleyip hazırladığı karşı-devrimci askeri zor'a karşılık, uzun süreli halk savaşı temelinde kendi halklarının devrimci siyasi ve askeri zorlarını yaratmalıdırlar ve kendilerini ona göre eğitip, örgütlemeli ve hazırlamalıdırlar.

Bölge devrimci güçlerinin yetmezlik içinde bulunduğu ve özellikle de Türk küçük-burjuva muhalefetinin hızla burjuvaziyle uzlaşmaya yöneldiği, Ortadoğu ve Kürdistan küçük-burjuvazisinin de emperyalizm ve bölge gericiliğiyle işbirliğine yöneldiği dikkate alınırsa bu konuda önemli bir yetmezlikle karşı karşıya olunduğu gerçekliği daha iyi kavranacaktır.

Objektif zemin bu olumsuzlukları aşmak için elverişlidir. Özellikle Kürdistan'da proletaryanın öncü müfrezesi PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, mevcut olumsuzlukları olumluluğa dönüştürecek ve geliştikçe de bölge devrimciliğinin içinde bulunduğu yetmezliğin aşılmasında önemli bir fonksiyona sahip olacaktır.

Eğer bölge devrimciliği kendini örgütler ve karşı-devrime karşı halkı örgütleyip seferber edebilecek doğru anlayışa kavuşabilirse düşman güçlerin komplo ve saldırılarını göğüsleyebilecektir. Aksi durumda mevcut sorunların çözümsüzlüğü varlığını daha da şiddetlendirerek devam ettirecektir.

Provakatörlerin devrimi yargılamasına izin vermeyin!....

Baştarafı 9. sayfada

ist-leninistler? Sizce de Martovculuğun oynanması gerekiyor mu? Martovculuğa karşı mücadele etmek, en başta devrimci örgütler için hayati önemde olan bir görev ve zorunluluksa, tasfiyeciliğe karşı savaşım yürütüyor musunuz? Bu savaşımda en çok güven duyacağınız güçler kimlerdir? "Aydın olmalarının verdiği bilinçle" hareket eden küçük-burjuva demokratları mı, yoksa en başta sınıf bilinçli proletarya olmak üzere "kitleler" ve "örgütlerin taraftarları" mı? Örgütten korkan kimdir, kesin kurallara bağlanmış bir örgüte bağlanma zorunluluğunu yadsıyan kimdir: küçük-burjuva aydınları mı, proletarya mı? Kuşkularınız varsa gözlerinizi 1907-1912 yılları arasındaki çarlık Rusya'sının koşullarına çevirin! Lenin Martovculuğa, "Stolipin İşçi Partisi" ne karşı nasıl bir mücadele yürüttü? Çarlığın bu yıllarda tasfiyeciliğe dönüşen menşevizme maddi ve manevi destek sağlamasının nedenleri neydi? Kimler tasfiyecilerin saflarında yer aldı? Bolşevik örgütlerin safları nın hem de kitleler halinde terkedenler kimlerdi? Bu karanlık gericilik yıllarında Bolşevik örgütlerin yönetimini kimler ele geçirdi?

Dünya proletaryasına yol gösteren Rus Devriminin deneyimi de göstermektedir ki, irtica yıllarında tasfiyeciliği geliştirenler küçük-burjuva demokratlarıdır. Gerçekten de bu yıllarda Bolşeviklerin denetiminde bulunan örgütler alabildiğine küçülmüşler, eskiden binlerce üyeyi barındırırken, birkaç düzine sağlam proleter yetinen küçük örgütler haline gelmişlerdir. Komünistleşememiş aydınlar, yükselme döneminin keskin devrimcileri Bolşeviklerden hızla uzaklaşmışlar, Martovculuğun koruyucu kanatları altına sığınmışlardır. Ama bir düzine sağlam proleter Bolşevik örgütlerin yönetimini ele geçirmiş, yöneticilikte aydınlardan hiç de geride kalmadığını kanıtlamış ve partiyi bu karanlık irtica yıllarından çıkararak muzaffer Büyük Ekim Devrimine öncülük eden kaya gibi sağlam bir parti haline getirmişlerdir. O zaman şöyle bir soru sorulabilir: Rus Devriminin engin deneyimi bütün çıplaklığı ile ortadayken ve böylesi dönemlerde küçük-burjuva aydınlarının nasıl bir ruh halini izleyeceği biliniyorken, Ali TAN provakatörü neden onlara büyük görevler atfetmektedir? Neden küçük-burjuva aydın karakterini gizlemek için hiçbir çaba harcamamaktadır?

Evet, PKK bu provakatörleri iyi tanıyor. Bir süre önce onlardan (veya değişik adlar altındaki) birinin bütün kirli çamaşırlarını ortaya döktü. O, örgüt içinde yeraldığı sürece, başta örgütün merkez kadrolarını olmak üzere bütün örgüt üyelerinde, gelişme kaydeden, ama küçük-burjuva aydın özelliğini bir türlü atamayan biri olduğu imajını yerleştirmek için özel bir çaba harcadı. Bu imajı devrimci-demokratik kamuoyuna empoze için de aynı çabasını sürdürdüğü sonderece açıktır. Provakatör, PKK'nin, kendi gerçekliğini kamuoyuna ve sorumlu devrimci güçlere açıklayacağını bildiği için, önceden acemice önlemler almaya çalışıyor. Ali TAN imzasıyla **Demokrat Türkiye**'de yazılan yazıda onun (veya kendi) durumu da ima edilerek, *"... kazara 'resmi örgüt' çizgilerinin dışında lafederlerse hemen türlü çeşitli yaftalarla nitelendirilecekler"* deniliyor. Hemen belirtelim ki, Semir provakatörünün düştüğü bu ihtiras kaydı beş metelik etmeyecektir. Kirli ellerini en değerli yoldaşlarımızın kanına batıran bu hain, yaptıklarının bedelini mutlaka ödeyecektir. Provakatör bunu bilmektedir ve can havliyle kendisine yeni yandaşlar, yeni dayanak noktaları aramakta ve bazı örgütleri suçuna ortak etmek istemektedir. Bütün devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever örgütler, gruplar ve kişiler bu provakatörü iyi tanımalı ve bir katilin devrimcilerin kanıyla yıkanmış kirli ellerinin kendilerine değmesine asla izin vermemelidirler.

Demokrat Türkiye okuyucuları, size sesleniyoruz: Eğer her ay üç mark ödeyerek satın aldığınız **Demokrat Türkiye**'de kalem oynatan bazı ne idüğü meçhul "yazar" müsveddelerinin yazılarıyla –hem de parasını cebinizden ödeyerek– zehirlenmek istemiyorsanız, gazetenizin bürosuna uğrayın. Şu Ali TAN'ın, S.OKTAY'ın, Cumali HAYDAR'ın sicilini araştırın. Kimdir bunlar? Bu sizin için hem bir hak, hem de yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Bu imzalarla **Demokrat Türkiye**'de yayınlanan yazılar en açık bir er provakasyon örneğidir ve gazeteniz bilmeyerek (biz öyle olmasını dileriz), ya da bilerek bu provakasyona alet olmuştur. Gazeteniz aracılığı ile bu tür yazar-çizer takımının devrimi yargılamasına izin vermeyin. **Demokrat Türkiye**'den provakatörleri teşhir etmesini ve yargılamasını isteyin.

Yurtdışındaki Kürdistanlı devrimciler ve yurtseverler! Diyarbakır zindanlarındaki vahşet gösterilerinden, kanlı zulüm ve katliamlardan Kenan Evren faşist yönetimi kadar sorumlu olan Şahin-Yıldırım-Semir faşist milis çetesinden hesap sorun. Onları teşhir ve tecrit edin. Bu hainlerden hak ettikleri öfke ve lanetinizi esirgemeyin. Öteki örgütlerin bu provakatörü tanımalarına yardımcı olun. Provakatörlere sahip çıkma cüretini gösterenlerin yakasını bırakmayın. Unutmayın ki, gelecek nesillerin bağımsız ve özgür bir yaşama kavuşmaları için can veren direniş şehitlerinin anıları bize bunu emrediyor. Binlerce yıllık köle tarihimizin birikmiş acıları bize bunu emrediyor. Analarımızın gözyaşları, işkence tezgahlarında feryatlarını haykıran kardeşlerimizin ve bacılarımızın çığlıkları bize bunu emrediyor. Kulaklarımızı devrime nefretini kusan provakatörlerin çirkin sözlerine kapatalım. Devrim şehitlerinin sesine kulak verelim. Ve hepimiz hep bir ağızdan, tek bir yürek, tek bir yumruk gibi haykıralım:

Provakatörler cezasını bulacaktır, kahrolsun provakasyon!

Şehitlerimizin kanlarıyla çizerek aydınlattıkları yol dönülmez yolumuzdur!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

12 Mart 1984

Ortadoğu'da Newroz'un güncelliği . . .

Baştarafı 7. sayfada

onunla savaşacaklardır. Açık ki bu savaşa, büyük direniş şehitlerinin kanlarıyla kızıllaştırdıkları doğru devrimci yolda gereken güç, inanç ve cesaretle yürüyebilmek, gerçek bir çizgi adamı olabilmek için ihtiyaç vardır.

Hiçbir subjektif ve nesnel etkenin bu gelişmeyi engelleyemeceği ortadadır. Madem ki yol bu kadar doğru, hedef bu kadar yüce ve kutsaldır; o halde, bu yolun yolcusu militanın kendi hata ve yanlışlıklarına karşı savaşarak başarılı olamaması ve bunun için ileri sürülebilecek hiçbir bahanenin inandırıcılığı mümkün değildir. Militan için tek seçenek, bu çizginin tüm özelliklerini kendinde somutlaştırmak, bu büyüklüğe ulaşabilmek için bilinçte ve pratikte en üst seviyeye ulaşmak doğrultusunda elden gelen hertürlü çabayı göstermektir.

Düşmanın bilinçli olarak körüklediği ve ister parti içinden isterse Parti dışından bazılarının da buna bilinçli veya bilinçsiz alet oldukları tasfiyeci-yıkıcı çabalar ve hertürlü bozgunculuk da, gerçek militanlık ölçülerine ulaşmakla ezilebilir ve ezilmelidir. Gerçekte tüm bu tasfiyeci-bozguncu çabaların yaşama şansı yoktur, ama böyle ölçülere ulaşıldığında militanın nefes alışları bile bozguncu çabaların tozduman olmasına yetecektir.

Unutulmamalı ki, düşman oyunlarına karşı her zaman tetikte olmak savaşın kuralıdır. Düşmanın açık savaş yöntemlerinin yetmediği noktada ortaya çıkan ve daha çok tahripkar olmayı hedefleyen bozgunculuk, hedef şaşırtmaya, devrimci kurtuluş hareketini özünden boşaltmaya, bunun yerine en soysuz yaşam güdülerini meziyetmiş gibi sunmaya çalışmakta, ama bundan da öteye tüm bu soysuzlukları bir teori haline getirmek için uğraş vermektedir.

Unutmuyoruz ki, daha baştan itibaren direnişe karşı büyük komplolar düzenlendi ve oyunlar oynandı. Direniş şehitlerimiz Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar, sözle, eylemle aylarca direnerek, o müthiş zindan koşullarında bu oyunları boşa çıkardılar. O halde, daha elverişli koşullarda bulunan Partili militanlar, Kürdistan, Türkiye ve diğer halkların mücadelelerine dayatılmak istenen bu tasfiyeci, komplocu, yıkıcı çabaların boşa çıkarılması için elden gelen herşeyi yapacaklar; kendisini dayatan bu tarihi görevi mutlaka başarıyla tamamlayacaklardır. PKK, düşmanın yüzyıllardan beri yürüttüğü ve sonuç aldığı bu çabasını boşa çıkarmak göreviyle de karşı karşıyadır. Bu görevin tamamlanmasının başarılı ve görkemli temeli atılmıştır. Daha büyük bir başarının bu temelde elde edilmemesi için hiçbir neden yoktur.

Öyleyse; Partili tüm militanlar, yurtseverler ve halkımız, direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın zorunlu bir gereği olarak, Parti yolunda birlik ve direniş için daha güçlü ayağa kalkalım. Bize dayatılan ve bizi yoketmeye azimli olan bağrımızdaki düşman hançerini söküp çıkarmak, bunun yerine bağımsız ve özgür geleceğimizi çizmek için; Kürdistan'da Kürt halkının bağımsızlık hançerini bileyelim, bununla hertürlü düşmanlık ve alçaklığın üzerine yürüyelim. Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in ve tüm direniş şehitlerimizin anıları o kadar canlı, o kadar mücadeleye davet edicidir ki; bu yolda en ufacık bir acizlik ve tereddüt göstermeden, tam tersine tarihimizin bize yüklediği belirleyici rolü oynamak için ne gerekiyorsa onu yapalım.

Başta Parti önderliği olmak üzere, tüm Partililer olarak, biz, şehitlerimizin anılarını salt Parti çizgisi haline getirmekle de yetinmeyip; bu çizginin nihai zafere kadar kesintisiz sürdürülmesi için, çizgiyi maddi güçle donatarak siyasal ve askeri bir ordu haline getirecek, tüm halkımızı bu mücadelede seferber edecek, Partiyi bundan alıkoyacak hertürlü saplantının, bozguncu ve yıkıcı çabaların önüne dikilerek şehitlerin anısına bağlı kalmanın bu geçerli tek ölçütünü mutlaka yaşama hakim kılacağız.

Bizim için büyük güç kaynağı olan şehitlerimizin anısına bağlılık temelinde, düşmanın en vahşi saldırıları ve anlamsız çabalarına karşı dikilerek mutlaka sonuç alacağımıza söz veriyoruz.

OKUYUCUYA!

Bu sayımızda yer darlığından dolayı, "Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele" sayfası ile Ortadoğu ve Dünya haberleri sayfalarını yayınlayamıyoruz.

OKUYUCUYA

Gazeteniz Serxwebûn, daha güçlü bir yayın için, okuyucularının güçlü destek ve katkılarını en temel dayanaklardan biri olarak görmektedir. Okuyucuların gönderdiği eleştiri ve değerlendirme mektupları, yayınlanmasa da devrimci bir kitle gazetesi için, kendisini sürekli yenilemenin tükenmez kaynaklarıdır. Gazeteniz Serxwebûn'da, okuyucularından ulaşan mektupları, yayınlamadıkları da dahil olmak üzere büyük bir titizlikle değerlendirmekte ve sonuçlarını çalışmalarına aktarmaktadır. Serxwebûn, yayınlanmayan bu mektupları mutlaka cevaplandırmakta ve okuyucularla olan ilişkilerini özellikle bu tür karşılıklı mektuplar yoluyla sıcak tutmaktadır. Ancak, gönderilen mektuplardan bazıları, cevap gerektirdiği halde, adres yazılmadığı için zorunlu olarak cevapsız bırakılmaktadır. Okuyucuların, bu durumu da dikkate alarak, gönderdikleri değerlendirme ve mektuplarda adreslerini de mutlaka yazmalarının gerekli olduğu inancındayız.

SERXWEBÛN

YAŞASIN KÜRDİSTAN KADININ DEVRİMCİ DİRENİŞİ

Her 8 Mart'ta, tüm dünya emekçi kadınları tarafından coşkuyla kutlanan Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bu yıl da dünyada ve ülkemizde aynı coşku ile kutlandı.

Dünya çapında büyük bir anlama sahip olan bu günün, ülkemiz açısından taşıdığı önem de şüphesiz çok büyüktür. Herşeyden önce Kürdistan hiçbir özgürlüğün bulunmadığı, yüzyıllardır kopkoyu bir sömürü ve zorbalığın tahakkümü altında yaşamak zorunda bırakılan bir ülkedir. Canlı-cansız her varlığıyla sömürgecilik için bir sömürü kaynağı olan ülkemizde, kapitalist sistem içinde köle olan kadının durumu elbette ki çok daha korkunç ve tanınmaz olmak zorundadır. Çoğu defa bir ülkenin içinde bulunduğu durum, o ülke kadınlarının durumuyla ölçülür. Ve bu ölçü, gerçekten de doğrudur. Kürdistan kadınının içinde bulunduğu durum, bugün, ülkemizin yapısını anlamak açısından son derece önemli ipuçları vermektedir.

Kürdistan, Türk sömürgeciliğinin azgın baskı ve saldırıları altında tarihinin tanık olduğu en zorlu dönemi yaşamaktadır. Halkımız büyük acılara göğüs germekte, açlık ve sefaletin içerisinde adeta yaşadığına pişman ettirilmeye çalışılmaktadır. Görülmemiş vahşet ve zulüm, bugün Kürdistan'ın yaşamı haline gelmiştir. Türk sömürgecileri, köylerde, zindanlarda kadın-erkek demeden tüm insanlarımız üzerinde akıllara durgunluk veren işkence ve zulüm yöntemleri uygulamakta, ak sakallı ihtiyarlardan yaşlı ninelere kadar hemen tüm yurtsever Kürdistanlılar bu zulme maruz bırakılmaktadırlar.

Köylere yapılan baskınlarda kadınlar özellikle hedeflenmekte, onların analık duyguları ve onurlarına saldırılarak, toplumsal değerlerimiz rencide edilmek istenmektedir. Cezaevlerinde, bayan tutuklular üzerinde en hayasız işkence yöntemleri uygulanmakta, bayan devrimciler bu ölçüsüz vahşet altında inançlarına ihanete zorlanmaktadırlar. Kısaca, düşman bir bütün olarak Kürdistan topumuyla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Kürdistan'da bugün, en sıradan hak ve özgürlüklerden dahi bahsetmek gerektiğinde, işte bu zulme, bu vahşete karşı mücadele zorunluluğundan bahsetmek gerekecektir. Çünkü, böylesine karanlık bir yaşam içerisinde özgürlüklerden bahsetmek mümkün değildir.

O halde, tarih boyunca tüm sınıflı toplumlarda ezilen, horlanan ve ikinci sınıf bir vatandaş olan kadın için, ülkemizde kadının özgürlüğü, kelimenin anlamından çok daha derin anlamlar ifade etmektedir. Zulmün, ve sömürünün böylesine korkuncuna tanık olan bir ülkede, o ülke kadınlarının yaşamının çok daha korkunç olması kaçınılmazdır. Sömürgeciliğin, feodal-komprador yapının, dinin ve erkeğin baskısı gibi, dörtlü bir zincirle bağlanmış olan Kürdistan kadını, acıları, gerilikleri, özlemleri ve umutları ile gerçekten de Kürdistan'ın bir aynası gibidir. Ülkemizin tanık olduğu her acı, adeta onun yaşantısında somutlaşmıştır. Bugün de yine, bir halk olarak yeni bir döneme atılırken, bu gelişmenin toplum üzerinde yarattığı etkiyi bu kesimin mücadeleye olan inançlı bağlılığından görmek mümkündür.

Bese ANUŞ

Azime DEMİRTAŞ

PKK önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, daha ilk gelişim anından başlayarak toplumda yeni bir canlanma ve hareketlilik yaratmıştır. Sömürgecilik için kölece bir yaşama mahkum edilen halk, kendisi için bağımsız ve özgür bir yaşam kurmanın mücadelesine atılmıştır. Bu gelişme etkilerini istisnasız tüm toplum üzerinde göstermiş, Kürdistan'ın işçi, köylü, aydın, esnaf, memur ve kadınları geçen her gün biraz daha artan bir güven ve inançla mücadele etrafında halkalanmaya başlamışlardır. Köleliğin en katmerlisini yaşayan, her günü acı ve gözyaşından ibaret olan, Kürdistan kadınları da çok geçmeden, bu mücadelenin içinde yer almaya başlamışlardır. Mücadelenin en ileri hatlardaki görevlerinden, en sıradan görevlere kadar hemen her görevde, sayısız kadın yer almış, halkın düşman karşısında örgütlü güce dönüşmesi için sayısız fedakarlık örnekleri sergilemişlerdir. Düne kadar varlığından bile bahsedilemez suskun-köle bir yaratık olan Kürdistan kadını, ülkesinin uyanışı ile birlikte adeta her türlü karanlığa karşı ilk başkaldıran olmuştur. Çünkü o, hiçbir zaman tanık olmadığı gelişim ve özgürlüklerin yolunu, yalnızca ve ilk defa bu mücadelede görmüştür. Bunun içindir ki, daha Hilvan direnişiyle mücadelenin ilk sesi yankılanırken, Kürdistan'ın yiğit anaları ilk nöbet bekleyenler arasında yer almış, henüz birçok insanın başarılı olunabilir mi tereddütü içinde bulunduğu ilk aşamalarda bile onlarca köylü kadını devrimcilerle omuz omuza feodal eşkiya çetelerine saldırmıştır. Geçmiş mücadele pratiğinde sayısız örneğiyle tanık olunan bu gerçeklerin, Kürdistan açısından anlamı gerçekten de çok derindir. Eğer bir ülkede, toplumun en geri kesimi olan kadınlar, mücadeleye daha ilk anda böylesine bir coşkuyla atılıyorlarsa, mücadelenin en ileri görevlerine kadar yükselebiliyor, mücadelenin örgütçüsü, komutanı, önderi sıfatına yükselebiliyorlarsa, bu, o mücadelenin toplumda yarattığı etkinin nasıl bir boyutta olduğunu gösterir. Açık ki, bu gelişmeleri yaratan bir mücadele, düşman karşısında yenilmezdir.

Evet, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, toplumda böylesine büyük çalkalanmalara yol açmış, büyük bir isyan ve başkaldırıyı yaratmıştır. Bugün zindanlarda bu mücadelenin örgütleyicisi, geliştiricisi oldukları iddiasıyla yıllardır işkencelere maruz bırakılan bir çok kadın devrimci ve yurtsever vardır. En ağır cezalara çarptırılan ve insan aklının alamayacağı korkunç işkencelere maruz bırakılan bu yiğit savaşçılar, yükselttikleri boyun eğmez direnişle haklı olarak halkımızın onur belgesi sıfatını almışlardır. Düşman, büyük bir acizlik ve korku içinde saldırdığı bu insanlar karşısında her defasında yenilgiye uğramış, derin bir yurtseverlikle düşman karşısına dikilen yiğit kadın devrimciler mücadele bayrağını her zaman yüksekte tutmasını bilmişlerdir.

Yine, bir çok insanın ve hatta örgütlerin dağınıklık içinde bulundukları, mücadele alanlarından uzaklaştıkları zorlu günlerde, elde silah çatışan yiğit kadın savaşçılar, PKK direniş ruhunun yüceltiiciliğinin en soylu örneklerini sergilemişlerdir. Azime Demirtaş'lar, Bese Anuş'lar bu görkemli direniş örneklerinin sadece ikisidir.

12 Eylül faşist cuntasının azgın baskılarına karşı, köylerde askerleri kovalayan kadınlar, cezaevi kapılarında oğullarını görmek için askerle boğuşan analar, sırf yakınını görebilmek için tutuklanmayı dahi göze alan analar, kadınlar, genç kızlar, köylerde partizanlara yemek hazırlayan, onlara yol gösteren analar vd... Tüm bunlar neyi kanıtlamaktadır?

Bu, herşeyden önce, mücadelenin artık tüm bir halka mal olduğunu kanıtlamaktadır. Halkın, kadın-erkek demeden bütün gücüyle mücadeleye destek olduğunun, onu tek çıkış yolu olarak gördüğünün ifadesidir.

İkinci olarak; Kürdistan kadınının, toplum için olduğu gibi, kendisi için de mücadeleyi tek umut olarak gördüğünü ortaya koymaktadır. Kürdistan kadını, derin yurtseverliğiyle bu mücadelenin içinde giderek daha fazla yer alacak ve onu kanıcanıyla besleyecektir.

Hemen belirtelim ki, Kürdistan kadını, gerçekten de her kesten daha fazla olarak bu mücadeleye sarılmak zorundadır. Boynunda taşıdığı dörtlü sömürü ve baskı halkasını kırıp atmasının, insanca bir yaşama kavuşmasının başka hiçbir yolu yoktur. Kürdistan kadınları bilmelidirler ki, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyet varolduğu sürece, kendileri için de özgürlüklerden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

O halde, Kürdistan kadını özgürlüğünü yalnızca **"Bağımsız Kürdistan"** sloganında aramalıdır. Bu slogan bir gerçek haline gelmeksizin, ülkemiz üzerindeki her zulüm ve baskı gibi, kadının köleliği de devam edecektir. Bu zulüm ve baskıya, her türlü kölelik biçimine karşı savaşmak, bu nedenle, Kürdistan kadınının vazgeçemeyeceği en temel görevidir. Mücadelenin daha ilk anında en ileriye atılarak hayatlarını bu uğurda feda eden Azime'ler, Bese'ler, zindanlarda soylu direniş örnekleri sergileyenler, Kürdistan kadınının izleyeceği yolu bütünüyle aydınlatmışlardır. Bu yol takip edilmelidir.

*** YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ MÜCADELESİ!**
*** YAŞASIN KÜRDİSTAN KADINININ DEVRİMCİ DİRENİŞİ!**

Impressum
V. i. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 59
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.